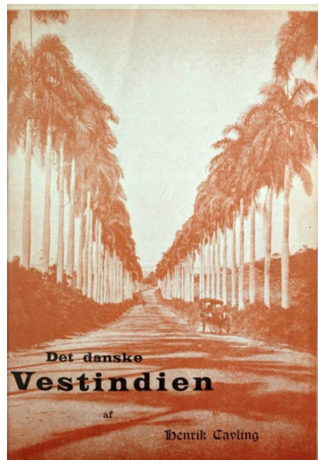

DET DANSKE

VESTINDIEN

AF HENRIK CAVLING

MED VIGNETTER AF ALFR. SCHMIDT SAMT TO KORT --------------- KØBENHAVN DET REITZELSKE FORLAG (GEORGE C. GRØN) 1894

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken, som tillhör The Library of the University of California, har scannats av Google Books. Den anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i november 2013 av Bert H. Senare fann Ralph E. en digitalisering av Nasjonalbiblioteket, Oslo från mars 2009, vilken han i samråd med Bert H. har laddat upp.

Over Oceanet.

Farvel, Farvel — — altfor langsomt ruller Aftentoget til Korsør, og om Bord paa Kielerdamperen banker Hjertet om Kap med Skovlhjulenes Plisk, Plask. Saa om Morgenen — endelig! er vi da i et fremmed Land og hører udenfor Kupévinduerne Brudstykker af et fremmed Sprog. Men der er ikke lang Tid. Afsted gaar det over Stok og Sten: Neumünster, Elmshorn, Altona og Dammthor og heraus.

Og ud springer man ellevild og ser sig om i Verden.

Hamborg! Har De nogensinde følt, hvad det vil sige at være 18 Aar, at være Ejer af en Thaler og saa en Aftenstund, ledsaget af en lille Glut, at blive revet med af Folkestrømmen, der som en svulmende Flod ruller udeftermod St. Paul. Nu vandrer vi et Øjeblik den samme Vej, sér igen de kendte skæggede Ansigter, de skummende Ølkruse, de sladrende unge Piger, de glade, pludrende Smaaborgere, og gennem Varietéernes aabne Døre Sangerinderne med de blinkende Barme. Aa, at blive her en Stund og — men lad os ikke glemme, vi skal

til Vestindien!

Paa Kaffedamperen „Bavaria“ er Kaptejnen travlt beskæftiget med Postsækkene, og vredt udslynger Styrmændene uforstaaelige Kommandoer til Matroserne, som løber hid og did i vild Forvirring, indtil pludselig Skibets gamle Skrog midt i Forvirringen begynder at vride sig og ømme sig, thi Afskeden er for Haanden. Bolværkerne glide fra os. Kvinder og Børn, som staar derinde, vinker ud mod Skibet, og rundt om mellem Master og Skorstene afbryder Matroserne deres Arbejde og gengælder med en Haandbevægelse og et vemodigt Blik Kærestens og Hustruens Farvel.

Hurtigere og hurtigere glider Vestindiedamperen med faldende Flod ned ad Elben. Derinde langs med de lysegrønne Flodbredder ligger Villaerne i Solskinnet, og paa Elbvejen kører Hamborger Droskerne om Kap med os ud til Restaurationerne ved Blankenese. Nu sejler vi forbi Glückstadt, og Flodbredden bliver fladere og fladere og tilsidst næsten øde. Ved Brockdorff forlader vi de sidste Huse —

Foran et Hus flagrer der noget Hvidt, og gennem Kikkerten ser vi, at en Kvinde, klædt i Sorg, holder dette Hvide i sin Haand, og af en Matros hører vi, at hun hver Gang denne Damper er for Udgaaende staar paa sammeSted og vinker til sin Søn, „Bavarias“ Kaptejn. Hendes Mand, Kaptejnens Fader, som hun stod derinde og vinkede Farvel til saa mangen Gang, han hviler nu i Magellan Strædets Dybder.

Saa ser vi gennem Kikkerten, at hun vender sig og langsomt forsvinder mellem Bankerne. Uhyre Vandmasser vil inden ret mange Timer strømme mellem denne Bred og ham, hun elsker — ham, hun beder for, naar Vestenvinden suser over Brockdorffs Tage.

Paa Damperen klinger Klokken, og vi samles ved det første Maaltid og gør Bekendtskab med Officererne og med den altformaaende Oversteward Frantz. Om Aftenen faar vi et Slag Kort og mange Glas og sover næste Formiddag paa det grønne Øre, da Stewarden bringer Kaffen og med et polisk Ansigt, der refererer sig til Aftenens Begivenheder, raaber: Dover!

Ja, om Styrbord ser vi Kæmpefyret og om Bagbord de hvide Huse i Galais. Foran os ligger Verdens stærkest befærdede Søvej, farvet blodrød af Ildkuglen, der hæver sig i vort Kølvand.

Som en uhyre Boulevard slynger Kanalen sig mellem Republikken og Gammelenglands stejle Kyst — en Vandboulevard, hvorover Skibe fra alle Verdens Havne glider ud og ind i imponerende Rader, med vajende Flag, med flagrende Vimpler, med dampende Skorstene og med skummende Kølvand, der vifteformigt breder sig fra Propellen, den usynlige Uro, der driver disse Tusinder af flydende Kolosser bort fra Hjemlandene, ud over Verdenshavene til de §erne Maal.Og ind i dette brogede Billede træder nu en Oceanflyver med gnistrende Ildtunger staaende ud af Skorstenene, med lysende Skumstraaler foran Staalboven og med hvide Solsejl udspændte over Oceandækket, hvorfra et Mylr af Rejsende retter Hundreder af Kikkerter ned paa den ærbødigt nejende Kaffedamper. Det er saa eventyrligt dette Skue, at man tror, det er en Aabenbaring.

Men fra Oceanflyverens underste Dæk ses i det flygtige Minut en Række sygelige, blege Ansigter. De træder frem som Dødningehoveder trukne paa en Snor. Det er Emigranter —

„Taaber, som jager efter Lykken!" udbryder en lurvet klædt Person, der er Dækspassager om Bord paa Kaffedamperen. Han har allerede Dagen forud gjort sig bemærket ved sin besynderlige Dragt, sorte, slidte Benklæder paa et Par lange, krogede Ben og en lys Lærredsbluse, der om Livet er fastgjort med en rød Rem. Hans gustne, magre Ansigt er let dunet af et rødligt Skæg og skjules halvt af en hængende, blød Hat.

„Taaber, som jager efter Lykken," gentager han og stirrer ud over Oceanet, der nu ligger foran os i hele sin usigelige Vælde, svagt oplyst af Aftenens rødlige Dæmring. Taaber, siger han, og fortæller i en ligegyldig Tone, at han er Farmaceut, at han har fabrikeret Bomber for en anarkistisk Klub, og at Politiet har jaget ham gennem Tyskland, og at han er paa Flugt.

Alt det havde været interessant i Land, men her —

Solen er gieden bort. Foran Damperen skinner Vandet i luende rengnbuefarvede Blærer, der nu i Mørket lysner

langs med Skibssiden som en Strøm af Gnister.Det er Morilden, Verdenshavets Fosfor, der gaar i Brand. Det bobler, gnistrer og samler sig bag Skibet i lange, violette Ildtunger. Hvilket Kølvand! Et lysende, vifteformigt Slæb, smidigt bøjende sig om Bølgerne, isprængt tusinde funklende Stjerner, der agterude lyser som en Ildstreg over Havet — og Øjet følger denne Streg, og Tanken følger Øjet, indtil den Rejsende i Ildstregens uendelige Forlængelse med bankende Hjerte ser det fjerne Hjem.

Medens Kaffedamperen glider ind i Nattens Tomhed.

Da høres der i Luften en sælsom Susen, og ved Mid-natstide bliver denne Susen til et hult Bulder. Matroserne fastbinder alle løse Ting paa Dækket. De er endnu beskæftiget dermed, da Solskiven fugtig rød hæver sig af Havets Skum. Det stormer —

Afmægtige Pen! Maler maatte man være, et Kæmpe-lærred udspændt over Himmelbuen maatte man have og dertil hundrede af Pensler med Farver saa ægte, at de paa en Gang kunde blænde og forfærde — og alligevel vilde man ikke kunne skildre dette vældige Sceneri, disse Vandbjerge i Oprør, naar de tumlende, brølende, tordnende, kogende og skummende, i ustyrlig Ubændighed^ med fremstrakte Halse, med kridhvide, graadige, glinsende Tænder i djævelsk Travlhed jager af Sted, som vilde den ene opæde den anden, styrtende sig i Flugten mod det værgeløse Skib, der klagende og stønnende, vaandende sig i Havnsnød, hugger Jernboven ind i Uhyrerne med tusinde Hestes Kraft.

I tre Døgn varer denne Storm.

Kokken er flygtet fra Kabyssen, der, for hver Braadsø Skibet tog, blev fydt med Vand. Det er umuligt at indtage Maaltideme ved et Bord. Vi faar Maden — Brødog salt Kød — omdelt i Kahytterne, hvor man holder sig i Ligevægt ved at sætte Ryggen mod den ene Væg og stemme Fødderne mod den anden. Paa Dækket er der mellem Masterne og langs med Rælingerne udspændt Liner, som man slaar om Araiene, naar man er ude for at anskue Havet i dets Vælde. Da forfærdes man ved Synet af de fraadende Bølgebjerge, der som løsslupne Uhyrer rejse sig mod den mørke Himmel, og hvert Øjeblik tror man, at Skibet slynges néd i Havets Dyb.

Om Dagen gaar det an, men Nætteme! I det lille Køjerum, hvor Vandet perler ned ad Væggene, føles det, hvorledes Skruen, naar den slipper Taget, ryster Skibslegemet, saa Spanterne krummer sig i det gamle Skrog. I Køjerne har Stewarden lagt Spidsmadrasser, som man kiler Legemet fast med, naar man forslaaet og fortumlet gør et Forsøg paa at faa lidt Søvn. Men aldrig lykkes det Forsøg. Saa styrter man da ud igjen, og da Dækket er under Vand, er man henvist til at famle gennem Kulgangen ned paa Fyrpladsen, hvor Fyrbøderne tumler om med deres Ildragere og blanke Skovle. Hvem ser man paa en saadan Vandring ligge der bag en af Kedlerne? Anarkisten. Med Benene faststemte mod en Jernbjælke og med den bløde Hat trukket ned om Ørene synes han at sidde ret behageligt, fordybet i en Bog.

Det er en Bog, siger han, om Verdens Ødelæggelse, og hån siger det med en ligegyldig Latter, idet Skibet for et voldsomt Vindstød slynges om paa Siden, og Ilden i lange Tunger slikker ud af Ovndørene, kaster et flagrende Lys paa Fyrbødernes blege Ansigter og fylder Rummet med en svovlet Røg.I disse djævelske Omgivelser, midt i en Storm paa Oceanet, synes Anarkisten i sit Element.

Han fremtager af sin Vestelomme nogle smaa Kugler og ytrer i en ligegyldig Tone:

„Om jeg kastede disse Knaldperler hen i Kulbunken der, vilde Skibet øjeblikkelig staa i Brand. “

Men Gudskelov. Han stikker atter Perlerne i Lommen og fordyber sig i den interessante Læsning. Men hvad om dette gale Menneske gjorde Alvor af sin Trusel?

Forsvundet Skib —

Det lysner! For første Gang i mange Dage aabner

Skyerne sig for en Stribe Sol. Vi har faaet smult

Vande. I det Fjerne øjner vi Azorernes vældige Klippe-

masser. Vi nærmer os dem, og de vokser. Til sidst luder

de ud over vore Hoveder. Men næppe har vi passeret dem, før de atter bliver mindre og hurtigt synker ned i Dybet.

Saa er vi da endelig ude paa den store øde Vandvej, der fører til Vestindien. Vi er løbet gennem Stormen, men endnu i mange Dage raser den i vore Hjerner. Vi gaar omkring som under Eftervirkningen af en Rus.

Det var blevet stille, dødstille. Melankolsk hvælvede Himlen sig over Havet, der laa hen uden Bølge, uden Dønning, dorskt og tungt som smeltet Bly.

Sælsomt var det, men enhver følte, at der var noget galt paa Færde. Skorstenen røg, Maskinen hvæsede og arbejdede, og agterude sukkede det om Propellen, medens Skibslegemet endnu rystede som i Angst. Men vi syntes, vi blev liggende paa det samme Sted.Hvor kunde det være! Under Stormen, da den rasede voldsomt, naar Vinden peb igennem Rigningen, og Bølgerne piskede over Skibets Dæk og fyldte Folkerummene og Kahytterne med Vand, gik Matroserne med Lyst til Arbejdet. Overalt hørtes deres muntre Hoj-Ohoj, og der var Smil i deres Ansigter, selv naar Vandet drev dem ned ad Haar og Skæg.

Men nu da Skibet flød i Mag, nu var der blevet saa forunderligt stille. Kaptejnen lukkede sig inde, og ved Bordet var han aandsfraværende. Paa Kommandobroen stod Styrmændene og stirrede ud i Luften, som ventede de at se et Syn, og foran paa Bakken, hvor Matroserne ellers larmede i deres Fritid, sad de trætte Fyrbødere forsamlede om Baadsmanden, men Ordene faldt usikkert, og Uden gik ud i Kridtpiberne, indtil Samtalen gik i Staa, og Kredsen opløstes, og hver slentrede omkring for sig eller gik til Køjs.

Hvad var der i Vejen! Det var, som om en mørk Skygge lydløst var gieden hen over Skibet, havde bredt sig som en ond Anelse og nu sneg sig fra Mand til Mand, gennem hvert Rum og hver Kahyt.

Overalt var der noget galt paa Færde. Hvor man rørte sig og vendte sig og gik og stod, hændte der en Ulykke. Tømmermanden havde hugget sig i Fingeren, Kokken havde skoldet Haanden, Baadsmanden havde faaet Skind og Kød skrabet af den ene Fod i Gangspillet, og Rorgængeren havde faaet Værk i Lemmerne og Træk i Øjnene . . . der var ikke én Mand om Bord, som følte sig tilpas, og alle var i slet Humør.

Under saadanne Forhold: er det, at Overtroen, der fra gammel Tid lever mellem Søfolkene, finder frodig Jordbund ien Skibsbesætning. Hist og her i Krogene hviskedes Historier om Manden, der var sovet ind paa Vagten og vaagnede-op igen med Fuglenæb og Klør, og om Dødssejleren, denr flyvende Hollænder, og om Maagen med det hvide Barneansigt, som om Natten sad og stirrede fra Fokkeraaen ned paa Skibets Dæk.

Og disse Historier, der er uhyggelige at høre paa et Skib, de hviskedes nu fra Mund til Mund og spredte Uhygge fra Lukaferne til Kahytterne, fra Maskinrum til Kabys, og under alt dette fik vi Taage, en af de kridhvide, klamme Taagerr der kommer drivende over Oceanet og lægger sig om Skibet som et Ligklæde. Saa fordcbles Udkigsposterne, og: Dampsignalets Hvinen lyder i den dybe Stilhed, hvert Minut det samme gennemtrængende Hvin, medens Styrmændene bandende raadføre sig med Kompas og Kort-Enhver Sømand ved, hvorledes alt dette i Forening virker paa en Skibsbesætnings Fantasi.

Det var klart, at Rejsen maatte ende med en Ulykke,, et Dødsfald eller anden tung Hændelse, thi det Rygte sneg sig om, blev troet og vakte Rædsel, at Damperen sejlede med den blege Mand.

Først havde en Matros set ham oppe over Skansen,, saa havde en anden set ham staa paa Udkig. Saa spa-serede han langs med Rælingen eller over Dækket, hvor Skibshunden stod og tudede om Natten. Men nærmede man sig Spøgelset, saa vendte det sig og blev borte i dem hvide Luft.

Til sidst taltes der om intet andet end om den blege Mand, og man beskrev ham ganske nøje. Han var iførli Rejseklæder med høj graa. Hat, lang lysladen Kappe, lyserBenklæder, Gamascherr spidse Sko og om Halsen Rejse-fcikkert i et bredt sort Baand. Hans Ansigt var blegt, og han havde langt, gult, hørgult Skæg.

Jeg lo ad disse Fabler — selvfølgelig! Men naar jeg nu fortæller, hvad der videre foregik, er det for at vise,

hvorledes Følelsen af Døden som noget fremmed og uhyggeligt kan komme over alle paa et Skib. Den havde ogsaa ophidset min Fantasi.

Under Stormen, vi havde haft, var en ung Fyrbøder fra Hamborg bleven ramt af et nedfaldende Maskinstykke. Vi havde ingen Læge, og første Styrmand havde derfor barberet den Tilskadekomne om den saarede Plet, men i den stærke Varme var der gaaet Betændelse i Saaret. Den Ulykkelige fik Hjernekrampe, eller hvad det var, og stirrede paa os med usigeligt bedende Øjne. Saa under den evige Tuden med Maskinfløjten blev han greben af en krampagtig Skræk. Det var, som saa han noget for sit Blik, og endelig fik han, hvad Styrmanden kaldte Hjemedirren. I vor Raadvildhed hældte vi ham koldt Søvand over Hovedet, og under svære Lidelser afgik han ved Døden,

— Jeg var med at samle den unge Mands Smaasager og fandt deriblandt et halvt færdigt Brev til hans Moder, og jeg blev uhyggelig til Mode, da jeg i Brevets sidste Linier læste:

. „ . . . Husker Du under Koleraen, da Fader døde, saa fortalte Du, at en bleg Mand en Dag overraskede Dig ved Sygelejet. Han stod i den halvaabne Dør, og Du troede, det var Lægen, men det var vel ikke ham. Saadan som Du har beskrevet ham for mig, med det alvorlige Ansigt, Skægget og den lange, lyse Kappe, saadan stod han herforan mig i Morges. Solen var netop oppe, og Lyset, der fulgte med den Fremmede, da han traadte ind, blændede mine Øjne."

Om Eftermiddagen, som den unge Fyrbøder var død om Formiddagen, blev hans Lig bundet til en Planke, om hvilket Mandskabet i dyb Tavshed samlede sig. Kaptejnen traadte frem, og medens alle blottede Hovedet, læste han et Stykke af Evangeliet og bad en Bøn.

Oppe i den disede Luft hørtes netop Dampfløjtens lange Tuden. Det lød for vore Øren som et gennemtrængende Varsko: Bered Dig til den vaade Grav!

Saa løftedes Planken. Flaget, hvori Liget laa, svulmede i Luften, og en Moders kærlige Søn forsvandt i Bølgerne.

Men ingen agtede paa Liget, der lynsnart blev revet hid og did af Hajerne. Alle fra Kaptejnen ned til Skibsdrengen stirrede i stiv Rædsel op mod Skansen.

Thi hvad traadte frem for Øjet der? En Skikkelse, som ogsaa jeg saa’ saa tydeligt, som jeg ser det Blad, hvorpaa jeg skriver disse Linier:

En høj, ligbleg Mand med lyst Fuldskæg, Kindskægget i to lange Spidser og med en mild, melankolsk Trækning om sin Mund. Hans Øjne var usynlige fra vor Plads, thi han stirrede ned i Dybet, men hans Dragt var nøjagtig som beskrevet: Høj, graa Hat, lys Kappe, vide, lyse Benklæder, Gamascher og spidse Sko. Jeg saa ham staaende der saa klart og med saa mange Enkeltheder, at jeg vilde kunne genkende Stoffet i hans Tøj, Messingduppeme i hans Skobaand og Patentspændet i Rejsekikkerten, der hængte om hans Hals.Hvorlænge stod han der — det ved jeg ikke. For jeg var greben af en lammende Rædsel, saadan som den føler, der første Gang har set et Syn.

Men Matroserne, der havde set ham før, fortalte, at

han var bleven borte i den lyse Luft.

Thi det lysnede! Taagen spredtes, og Solen straa-

lede nyfødt ned til Damperen, der snøftede af Glæde, idet den muntert skar en Skumstribe ind igennem Verdenshavet. -------

Jeg havde følt, at her i de usynlige Grænser mellem Verdener, er et Menneskes Fantasi stærkere end Mennesket. Jeg troede ikke længer paa den blege Mand, men at jeg et Øjeblik havde kunnet se ham, ja mod min Villie havdo opfattet ham med alle Sanser, det vil i Fremtiden dæmpe mine vantro Smil, naar Matroserne fortæller deres underlige Historier om Dødssejlere, usynlige Medrejsende og

Maager, der med Barnehoveder stirrer ned paa Skibsdækket. Thi ikke blot jeg, men ogsaa Officererne var jo-grebne af det besynderlige Kogleri et Øjeblik.

Imedens er vi kommet ned i Varmen, uden Foraar ind i Somren. Dækspassagereme har kastet Overfrakken og de uldne Tørklæder. Stewarden har hængt sin Kanariefugl ud i Solskinnet. Officererne gaar i Nankin, og Matroserne løber om paa bare Ben og udspænder skyggefulde Sejl over Passagerernes Hoveder. Saa ifører man sig Flonelsdragten, sætter en Straahat paa Hovedet og strækker sig paa demagelige Flugtstole, medens Skibet styrer videre ind i det .solopfyldte Rum, kærtegnet af den varme Vind. Vi sejler i Passaten —

Og gid vi maatte sejle der til evig Tid! Om Morgenen, naar Solen stiger op af Havet, aander vi i en Luft af Purpur, saa fyldes Rummet over os med hvide Flammer, og om Aftenen, naar det røde lidlegeme synker ned i Vestens Vande, frembyder Himlen det vidunderligste Spil af Farver, indtil disse giver Plads for Mørket og for Stjernerne, der forvandler Universet til et blændende Feeri.

Da føler man et usigeligt Velvære strømme gennem alle Porer. Man er til Mode som et Barn, der drømmer, og alle, ogsaa Anarkisten, glemmer Jorden og Verdens Ødelæggelse i 14 Dage.

Indtil det endelig en Nat hænder, at der bliver Uro paa Kommandobroen. Kaptejnen hentes op og overtager Vagten. Man har fra Udkigget set det første Fyr.

Det er en lille Ildprik, der et Par Timer senere staar i Horisonten som en funklende Stjerne. Og af den tiltagende Hede og af en vis krydret Duft mærkes det, at vi er under Land.

Det er hen mod Morgen, og den funklende Stjerne blegner og bliver borte for den frembrydende Sol, der, førend den er synlig, spreder lange, fine Nordlysstraaler over Himlen.

Og i det fine Dagslys ser vi nu en lille grøn 0. Den stiger frem af Morgendæmringen, først som en blaalig Taage, saa med alle Omridsene af de grønne Høje, og ondelig saa tydeligt, at man skimter Sukkermarkerne,Citronbuskene, Bananlundene og den høje, viftende Palme, der staar i Landskabet som en opslaaet Parasol.

Og ned over dette Tropebillede kaster Solen nu sit Væld af lysende, hede Straaler. Vi er i Vestindien, Rejsens Maal.

Vestindien.

Mellem Nord- og Sydamerika, i en Bue, hvis mægtige Runding hviler langt ude i Atlanterhavet, ligger de vestindiske Øer. I Tidernes Morgen synes de af en Kæmpehaand udslyngede fra Nordamerika, thi de bliver mindre og mindre udefter i Havet, indtil de tusinde Mile borte fortoner som Grunde og Koralrev ved den sydamerikanske Kyst.

Vi lader Øjet glide hen over disse Øer fra Nord til Syd

Først ser vi da *Cuba*, Kreolernes dejlige Hjemland, hvor Kobberbjergene blinker i Solen mellem Cedre og Banantræer. Hovedstaden Havana er de mandelfarvede Kreolerinders lette By. Her opbevares Colombus' Aske. Rundt om Øen staar en Duft af Annanas, Sukker og Tobak.Cuba tilhører Spanien. Paa den næste 0, Jamaika, læfinder vi os paa engelsk Grund. Her lever ialt 600,000 Negre, som Englænderne for 50 Aar siden gav en fri Forfatning med Overhus og Parlament. Voldsomme Jordskælv har gentagne Gange forvandlet denne frugtbare Øs Overflade, og ofte hjemsøges den af rædselsfulde Feberepede-mier. Men det bekendte Sukkerrør, hvoraf Jamaika Rom'en tilvirkes, vokser frodigt i den vulkanske Jordbund og næres af Miasmerne i den pestbefængte Luft.

Vi kommer dernæst til den eneste af Antillerne, der Leherskes af de Sorte, Haiti, den tropiske 0 med de grønne Bugter og blomsterduftende Bjerge, der kan dyrkes lige op til Toppen. Øens Slaver, der fik Friheden ved den store franske Revolution, lever i en eventyrlig Republik. Det -er en Stat af Aber. Hveranden Neger er

Feltmarskalk eller Hertug og bærer mærkelige Uniformer, der indforskrives fra engelske og franske Maskeradegarderober. Den sorte Præsident hedder i Øjeblikket Hippolyte. Nu og da lader han sig udraabe til Konge eller Kejser. For hver 10 Soldater i Arméen findes efter Sigende en General og i Marinen saa mange Officerer, at ældre Kommandører maa gøre Tjeneste i Kabyssen. I Følge Forfatningens § 7 har de Hvide ingen Stemmeret og maa ikke købe Grund paa Øen. Haiti er en omvendt Verden, det sorte Vestindiens Opera comique.

Og videre drager vi mod Syd og føler, at vi nærmer os Ækvator. I Portorico, der tilhører Spanien, viser Termometret 45 Graders Gelsius. Øen var oprindelig en spansk Forbryderkoloni, men er nu, skønt standset i sinUdvikling af forfærdelige Koppeepidemier, bleven et af Vest-indiens frugtbareste Oplande for Sukker og Tobak.

Dermed befinder vi os paa vor Flugt jnod Syd ude i det yderste af den uhyre Bue, Øerne beskriver, og her, midt mellem de store og de smaa Antiller, paa den stærkest fremskudte Plads i det atlantiske Ocean, finder vi de 3 danske Øer, St. Jan, St. Thomas og St. Croix.

Saa sér vi St. Barthélémy, som Svenskerne har opgivet og Franskmændene taget i Besiddelse. Derpaa de franske Øer Guadeloupe og St. Martinique, af hvilke den sidste er Franskmændenes største Besiddelse i Vestindien.

Dernæst møder vi, før vi øjner Sydamerika, de engelske Antiller, Sancta Lucia, St. Vincent, Barbados og Trinidad, alle udrustede med en ødsel Skønhed og alle bugnende med vestindiske Produkter, saasom Sukker, Kaffe, Bomuld, Kakao, Tobak, Indigo, Ris, Ananas, Bananer, Geder og Mahogni. Det er paa disse Øer, og navnlig paa Barbados, at Englænderne viser sig som Vestindiens ypperste Kolonisatorer. Medens Sukkerdyrkningen og Handelsomsætningen paa mange af Antillerne, saaledes paa de danske, standsedes ved Slaveriets Ophævelse, har Barbados netop siden da hævet sig til den allerhøjeste Udvikling. Paa 430 Kvadratkilometre tæller Øen i dette Øjeblik 182,000 Indbyggere og hører altsaa til Verdens tættest befolkede Egne. Barbados udfører aarlig for omtient 18 Millioner Kr. Naturprodukter til Nordamerika og den gamle Verden.

Fire evropæiske Magter har altsaa Besiddelser i Vestindien, England, Frankrig, Spanien og Danmark. For de

 første Magter, især for England og for Spanien, har Vestindien været og er til Dels endnu en Guldgrube. For Danmark er Forholdet desværre anderledes. De danskvestindiske Besiddelser paafører Statskassen et aarligt Tab, der med et rundt Tal kan sættes til en halv Million.

Alle de vestindiske Øer gennemgik voldsomme Rystelser, da Plantageejerne ved Negerslaveriets Ophør pludseligt kom til at betale det dobbelte i Arbejdsløn. Ingen hvid Mand kan taale legemligt Arbejde i det vestindiske .Klima, og det maa siges, at Kulturen har berøvet Negrene deres i Forvejen ringe Lyst til Arbejde. Et Bevis herfor har man i de Sortes Republik, Haiti, der til Trods for Landets ene-staaende Frugtbarhed befinder sig paa Randen af en Bankerot. Danmark var den første Magt, der afskaffede Negerhandelen — ikke Slaveriet. Dette ophævedes samme Aar, 1792, denJJlde Juli af den franske Republik. Englænderne ophævede Slaveriet 1808, Danmark 1848. I Havanna derimod afholdt Spanierne deres Slavemarkeder lige op til 1880.

Antillerne, af hvilke den største, Cuba, er saa stor som England, en af de mindste, St. Thomas, lidt mindre end Amager, var som bekendt de Øer, Kolumbus landede paa, da han udrev en Verdensdel af den tusendaarige Nat. Øerne var beboede af Karaiber, som hurtigt udryd-dedes og erstattedes med Negre fra Afrika. Saa fulgte et Par Aarhundreder, hvor de „svømmende Perler i Karaiber-havet" gav Anledning til blodige Sammenstød mellem evropæiske Magter, og derunder benyttede et dansk Handelsselskab Lejligheden til i 1671 at tilegne sig St. Thomas. Først noget over et halvt Hundrede Aar efter købte Dan-skeme St. Croix af Ludvig den 15. for 75,000 Livres. De 3 Øer sorterede derpaa i nogen Tid under det dansk-vest-indiske Kompagni, der hævdede et strengt Handelsmonopol. I Aaret 1755 blev Besiddelserne af Frederik den 5. underlagte Kronen. Samtidigt købte Kongen Kompagniets Ejendomme, baade de i Vestindien og de i Kjøbenhavn.

Tilsammen er disse 3 Øer noget over 6 Kvadratmile store, altsaa af Størrelse som Morsø. Ialt lever der paa Øerne ca. 33,000 Mennesker, hvoraf ca. 18,000 paa St. Croix, ca. 14,000 paa St. Thomas og ca. 900 paa St. Jan. Af 100

danske Vestindianere er kun de 8 Hvide. Resten er Mulatter og Negre. I kirkelig Henseende henhører Øernes Luteranere under Sjællands Biskop. Flertallet af de Sorte er Herren-hutere. De farvede Kreoler er Katoliker.

Afstanden mellem St. Thomas og St. Jan er kun 1/2 Mil. Overfarten finder Sted med Fiskerbaade. Fra St. Thomas til St. Croix er Vejlængden 10 danske Mil, som tilbagelægges med en Postskonnert. Da man er afhængig af Vejr og Vind, varer Overfarten ofte flere Dage, ja man har Eksempler paa, at den har varet mere end en Uge. Sædvanlig løber Skonnerten dog over paa en Nat.

Indtil dette Aarhundredes Begyndelse var St. Thomas Hovedøen. Den vestindiske Handel paa Evropa samlede sig den Gang i Charlotte Amalie — Øens eneste By, der sædvanlig kaldes for St. Thomas — og om Byens Rigdom faar man en Forestilling, naar man hører, at den i 1804 kunde taale en Ildebrand, hvorunder ødelagdes Værdier til et Beløb af 40 Millioner Kr. og 2 Aar senere endnu en

Ildebrand, som anrettede Skade for 20 Mill. Kr. I Havnen,

2*hvis Mage næppe fandtes i Vestindien, ophobedes og udskibedes alle omliggende Øers Produkter, indtil Handelshusene i Evropa ved den voksende Udvikling af Dampskibstrafikken kunde lade deres Skibe løbe direkte paa de fjernere Have. Nu er St. Thomas kun en Skygge af sin fordums Herlighed.

St. Jan er omtrent af Størrelse som St. Thomas, men har aldrig spillet nogen Rolle i Øernes Historie. Paa Kortet bag i Bogen ser man, at Øen mod Øst har en stor Indskæring, Goral Bay, der af Naturen er en ligesaa god Havn som Havnen paa St. Thomas.

Da Englænderne i dette Aarhundredes Begyndelse havde besat de 3 Øer, lod de denne Havn opmaale og tænkte vistnok paa at benytte den som Krigshavn. Danmark fik imidlertid Øerne tilbage 1814 mod at afstaa Helgoland. At Tyskland senere tiltuskede sig denne 0 for en Koloni, har fra dansk Side fremkaldt Tanken om en anden Byttehandel: Det danske Vestindien for det danske Nordslesvig. Det er muligt, at denne Tanke foreløbig tilhører det politiske Kandestøberi, men sikkert er det, at Tyskerne med deres udstrakte vestindiske Handel ikke ejer nogen vestindisk Koloni. Den store Hamborger Linie ledes fra St. Thomas, og tyske Orlogsskibe besøger aarligt denne Havn.

Hvad St. Thomas var for Handelen i gamle Dage, var St. Groix for Agerdyrkningen. Men samtidigt med, at Handelen tog andre Veje, trængte Roesukret ind paa Markedet. Rørsukret faldt 50 pCt., og Plantagerne blev derved forringede til Halvdelen af deres oprindelige Værdi.

St. Croix minder i sin ydre Form om Langeland. Den er noget mindre, men har omtrent det samme Antal Indbyggere. Øens største By er Christianssted, der indtil 1872 var Guvemementssæde og endnu som Embedsmands- og Garnisonsby er vidt forskellig fra Handelsbyen Frederikssted. Her, hvor Moses & Søn G. Melchior har Lagre og Kontorer, rører der sig et vaagnende, kommercielt Liv. Ikke blot Melchiors egne Skibe, men ogsaa større amerikanske Dampere anløber nu regelmæssigt denne By. Men Skibene

maa tage deres Ladning ind paa Reden. Frederikssted har ingen Havn.

De dansk-vestindiske Øer, ja overhovedet samtlige Antillers Historie i de sidst forløbne halvandet Hundrede Aar kan kortelig udtrykkes saaledes: Stærkt stigende Konjunkturer, der kulminerede i Slutningen af forrige Aarhundrede. Derpaa langsomt Forfald, hvilket for de danske Øers Vedkommende skyldtes dels det engelske Interregnum, dels de store Dampskibsliniers Opkomst og endelig Sukkerprisernes hurtige Fald. Derpaa kom de voldsomme Neger-opstande, som i Aaret 1848 hos os hidførte Slaveriets Ophævelse. Ikke blot fik Planterne nu mindre for deres Sukker, de maatte ogsaa betale højere Arbejdsløn. Hen-imod Aarhundredets Midte var Udsigterne lige mørke for St. Thomas og St. Groix.

Det hjalp kun lidt, at Øerne i Aaret 1863 fik grundlovmæssig Frihed og Selvstændighed i deres egne Anliggender. Vigtigere var Aaret 1865, da Lincoln som de forenede Staters Præsident indledede Underhandlinger om at købe St. Thomas og St. Jan. Aaret efter undertegnedes en Traktat om disse Øers Afstaaelse for 131/2 Million Rigsdaler. Negrene erklærede sig ved Afstemning villige til at blive amerikanske

Borgere, og den danske Rigsdag gav sitSamtykke. Men efter flere Aars Betænkning trak Amerikanerne sig tilbage, uvist af hvilken Grund.

I Oktober 1867 hjemsøgtes St. Thomas af forfærdelige Orkaner, ledsaget af et Jordskælv, der foraarsagede Ødelæggelser til Værdi af 51/2 Million Kr., og 11 Aar efter udbrød paa St. Croix det store Negeroprør, der kostede Staten 2 Millioner Kr. Siden da er der blevet stille om de dansk-vestindiske Øer.

Indtil de nu igen ved det voksende aarlige Underskud tildrager sig Opmærksomheden. Paa ny spørger man: Er der ingen Mulighed for at bringe Ligevægt i Øernes Budget? Det Forslag, Ministeriet Estrup har forelagt, giver intet Haab. Det gaar ud paa, at Vestindianerne mister deres Koloniallov, altsaa deres Frihed, at de to lovgivende Kamre, Kolonialraadene, ophæves, og at der i deres Sted træder to Sogneraad, som kun faar Myndighed i kommunale Anliggender. Til Gengæld betaler Danmark Øernes Underskud, der er beregnet til 420,000 Kr. aarligt. Dette Forslag, der har vakt almindelig Bevægelse paa Øerne, vil blive brændende i en kommende Rigsdagssamling. Af Folketingsudvalgets vidtløftige Betænkning fremgaar det, at et Flertal er enig med Regeringen, medens et Mindretal forlanger gennemgribende Reformer og Besparelser i Øernes Administration. Hele Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem er forøvrigt enigt om, at en Kommission bør sendes til Vestindien for at faa tilvejebragt en definitiv Ordning af Øernes forfatningsmæssige og finansielle Forhold.

Der findes i Hjemlandet to forskellige Opfattelser af de dansk-vestindiske Øer. Den ene gaar ud paa, at om dembør man tale saa lidt som muligt, thi noget godt kan man dog ikke vente sig fra de Egne. Vestindien er en bundløs Sæk, hvori vi kaster vore Penge, uden at man saa meget som kan finde ud af Regnskaberne. Saadan noget som „Orkanlaan“ lyder helt underligt paa en dansk Finanslov. Gud fri os for St. Thomas og St. Croix! Med St. Jan er der dog en svag Mulighed for Redning. Den er snart en ubeboet Ø.

Dette er, hvad man kunde kalde for den gængse Rigsdagsopfattelse.

Men jævnsides denne findes en folkelig, poetisk Forestilling om de fjerne Øer. En Forestilling, der er næret gennem hjemvendte Vestindiefareres Fortællinger om de tre grønne Antiller, der hviler ude i det blaanende Ocean, om Briggen med de bugnende hvide Sejl, der stævner hjem med Sukker, Kaffe, Indigo, Ananas, Skildpadde og Tobak, og om den vestindiske Soldat, der fra sin ensomme Post ved Fortet længselsfuld stirrer ud over Havet efter Skibet.

Det er denne Forestilling, vi gør Regning paa, naar vi i det Følgende fører Læseren om paa de vestindiske Øer.

*

Det første Indtryk.

Det var just en Søndag Morgen, da Damperen — efter 22 Døgns Sørejse — gled ind i St. Thomas Havn.

Skøn er Øen, som den præsenterer sig for den Ankommende: Et lille af Havet omflydt Stykke Land, hvis lysegrønne Højder tegner sig med lette Linjer paa den blaa Himmel. Og midt paa Øens Vestside, i Læ af den herskende Passatvind, en dyb, solbeskinnet Bugt, om hvis inderste Bred den ret store By, Charlotte Amalie, ligger spredt over 3 maleriske Høje. Husenes flade Tage, lyserøde og gule, luer og blinker mellem blomstrende Frugttræer. Det hele Billede overrasker ved en gnistrende Farvepragt i den hvide, tropiske Sol.

Paa den østlige og fornemste af de 3 Høje ser manGuvemørpaladset, en lysegul Bygning i let italiensk Villa* stil. Men Guvernøren opholder sig for Tiden paa St. Croix, og der er Skodder for Paladsets store Vinduer. Foran det røde Fort, der ligger tæt ved Havnen, halvt skjult af

Kokustrær, er opplantet nogle ærværdigt udseende Kanoner. Over Fortet vajer der et Splitflag.

Undervejs ind i Havnen ser vi fra Damperen en elegant Orlogschaluppe, hvori fire fede, pragtfuldt uniformerede

Negre betjener Aarerne. Ved Roret, ombølget af et Splitflag, sidder der en elegant Embedsmand, som vi tror er Guvernøren. -

Det viser sig imidlertid at være den lokale Lods,. Hr. Christiansen, der skal føre os i Havn.

Vi standser og lader Lodsen gaa om Bord, og Dam-

peren slaar paa ny et Slag med Skruen, da vi sér endnu en elegant monteret Baad, ligeledes med smukt uniformerede Negre og et kostbart Splitflag. Den civile Gentleman ved Roret er Byens Havnemester, der er ude for at trække ftisk Luft. I Forbigaaende tilkaster han os et oplivende Bonmot.

*

Saa lægger vi til ved en af Kulpladseme, og der nærmer sig en tredje, noget mindre elegant udstyret Baad,. hvorfra der ogsaa vajer Splitflag. I Baaden sidder Karantænelægen, Dr. Mortensen, der rejser sig og spørger:

„Kommer De fra Hamborg?"

„Ja vel, Hr. Doktor!"

„Saa maa alle Mand op paa Dækket, pleasel“

„I denne nederdrægtige Varme!"

„Lige meget! Alle Mand heraus!"

Medens Folkene stiller op, spørger vi Kaptejnen, ontEnglænderne paa de omliggende Øer lufter saa mange Splitflag, hver Gang de sér et fremmed Skib.

„Nej," svarer Kaptejnen, „men England er jo heller ingen Stormagt".

. Endelig betræder vi den danske Jord.

— Byen, der er saa stor som Helsingør, ligger inde i den solbeskinnede Dal, hvor en halvmaaneformet Gade med Palmer og tropiske Blomster mellem de gule Huse, slynger sig hen over Højene. Overalt paa denne Gade, hvor danske og engelske, franske og spanske Navne træder os i Møde fra de store Skilte, mylrer det med Negre, yngre og ældre, smukke og hæslige, let paaklædte eller næsten nøgne, spaserende og passiarende. Hist og her har en Negerinde sat sig ned paa Fortovet, har trukket Kjolen op og tvinger ugenert de Forbigaaende til at bøje af for hendes Ben — og hvilke Ben! Mange af de promenerende Negerinder ryger kort Kridtpibe. Mændene derimod Cigarer, som de selv har rullet af et frisk Blad.

Vi standser en Neger og beder ham vise os hen til •et af,Byens 2 Hoteller, hvad han gør efter først at have pillet færdig i sin Næse. Undervejs spørger han, om Massa er Skibskaptejn, for i saa Fald vilde han gerne have Lov til at hente, hvad der bliver tilovers i Kabyssen. Til Gengæld spørger vi Negeren om hans Navn. Sebastian, svarer han og tilføjer, at han boer i en af Hytterne bag ved Byen, og at han har Kone og 4 Børn. Efter at have modtaget disse Oplysninger attacherer vi Sebastian som foreløbig opvartende Kavaller.

Det bedste af de 2 Hoteller, hvorhen vor sorte Landsmand fører os, ligger paa Guvernementshøjen. Det er enstor, lysmalet med Altan forsynet Bygning, hvor Vinduer og Døre staar paa vid Gab. Værelserne er hele Sale, og de synes dobbelt rummelige, fordi de kun er monterede med Bord, Rørstole og en Himmelseng, fra hvis Himmel Moskito Nættet falder ned i store Folder og giver Møblet Udseende af at være et selvstændigt Kabinet.

Et lille Træk, der er vestindisk: Idet vi er i Færd med at udpakke Rejsetøjet, ser vi et smukt 3—4 Tommer langt Firben komme ind fra Altanen og løbe over Gulvet. Sebastian, der bemærker vor Forbavselse over dette Syn, fløjter paa en ejendommelig Maade, hvorpaa Firbenet rejser Forkroppen, udspiler en vifteformig Pose under Halsen og plirrer med de smaa, gule Øjne. Efter denne nydelige Præstation gemmer det intelligente Dyr sig under Sengen.

Foran Hotellet holder et Par Drosker, smaa firhjulede Vogne, der er forspændte med usle Heste. Sebastian tager Plads paa Bukken, og vi gør en Køretur igennem Byen.

Solen, der nu udgyder sit hede Lys lige over vore Hoveder, tvinger Sveden frem af alle Porer. Gader og Huse, Træer og Blomster glider sammen til et stort, flimrende Billede, der brydes af de sorte Ansigter med de lyse Øjepletter og de skinnende Tænder. Hen over det hele tropiske Skue hviler der en Duf: af fremmed Flora.

Vi kører gennem Negerbyen, hvor nøgne Børn løber om imellem Hytterne. Konerne staar i Dørene, ryger, sladrer, spytter, løfter op og klør sig og giver Ungerne et Dask. Endelig langt ude i Dalen holder vi foran Negrenes Kirke.

Den er af Træ og med aabne Vægge, egenlig kun et uhyre Tag paa Træben. I Rummets ene Ende er et Orgel,der betjenes af en kulsort Organist, i den anden Ende en Prækestol, der betjenes af en ligesaa kulsort Præst. Orglet er smykket med de danske Farver. Ned over Gulvet sidder Mændene paa den ene, Kvinderne paa den anden Side. De ere alle iførte nette, renlige Dragter, ja nogle af Mændene paa de første Rækker bærer hvide Veste, store hvide Slips, Neglemanchetter med uhyre forgyldte Knapper, Laksko og lyse Lapsedragter. Kvinderne ere iførte kridhvide Kjoler og hvide, smaa Hatte eller flammegule Turbaner, et Toilette, hvori de stærke Farver staar fortrinligt til de sorte Ansigter.

Sebastian, der synes husvant her, har anvist os en Plads paa første Række, tæt ved en sort Lady, der maa være Præstens Hustru. Den Opsigt, vor Nærværelse vækker, er et Bevis for. at Hvide ikke ret ofte indfinder sig i de farvede Forsamlinger.

Præsten taler jævnt og indtrængende. Til sine sorte Brødre siger han, at de maa ikke stjæle Sukkerrør og Mangosæbler og heller ikke Ananas og Kokus, thi Gud straffer hver den, baade Sort og Hvid, der tilraner sig sin Næstes Gods. Lad os leve yndeligen for Herren, hver god sort Mand i sin Hytte. Lad os ikke begære Næstens Hustru, og lad os ikke blive fortørnede, fordi den vise Gud ikke giver Regn. Han, der beroligede Havets Bølger, kan inden Aften lade Regnen samle sig paa Bjergene og lade Vandet rinde ned i de udtørrede Cisterner. —* Som man ser, en fornuftig Præken, afpasset efter Publikums Behov. Sluttelig beder Præsten for King Christian og de kongelige Børn, hvorpaa alle Negrene rejser sig og siger Amen.

Under Prækenen har den sorte Organist haft travltmed sin Maskine, der er bleven rebelsk og har udstødt Lyde, som naar Dampen slipper gennem en Ventil. Nu faar de paatrængende Toner frit Løb. Salmesangen runger gennem Kirken og høres langt ud i den blomsterduftende Dal.

Der er Stemning over denne Menighed, og ind i Salmesangen, der kækt følger Orglets Toner, lyder Sangfuglenes Kvirrevit ude fra de omstaaénde Tamarinter, fra de lyserøde Johannesbrødfrugttræer og fra Kokuspalmerne med de alvorligt vajende Kroner. Rundt om Kirken leger Neger-børnene i det hvide Solskin, indtil deres Legekamerat, en mager Gris med spidse Øren, gør Forsøg paa at trænge ind i den hellige Forsamling. Saa. kommer Klokkeren i Bevægelse. Han iler ud og tildeler, stadigt syngende, Negerbørnene nogle hurtige Rap og kaster derpaa i Vrede Salmebogen efter Grisen.

— Imidlertid var det blevet saa utaaleligt varmt, at vi, hjemkojnmen til Hotellet, i lidende Tilstand sank om i en af de store Gyngestole. Da vi vaagnede, var det Aften. Himmelrummet var opfyldt af et gulligt Lys, og udenfor hørtes der Musik.

Sebastian, som sad og blundede i Halvskyggen, meddelte, at det var Militærmusiken, der spillede i Anlæget. Han tilføjede, at en Spadseretur i dette Anlæg var den eneste Søndagsfornøjelse, der fandtes i St. Thomas. Vi begav os da atter ud paa Vandring, under Anførsel af Negren, der røg en mindre vellugtende Cigar.

Paa Vejen ned til Anlæget overraskes vi gentagne Gange af saadanne smaa Pudsigheder, der fremkommer ved Modsætningen mellem det danske Væsen og de tropiskeOmgivelser. Her staar nu f. Eks. et dansk Skilderhus under en majestætisk Kokuspalme, og dér gaar en dansk Jens med sin sorte Madkæreste. Den spinkle, blonde Infanterist ser løjerlig ud ved Siden af det firskaarne Neger-fruentimmer. Rundt om i Havens Gange, fra Gummi- og Guajavatræemes fine Løv, akkompagnerede Tropefuglene de Forelskedes intime Samtale.

Man standser og smiler hver Gang, man ser et saa-dant Par.

I et lille, men ganske smukt Anlæg tæt ved Havnen finder vi et uniformeret Orkester paa en halv Snes Mand. Orkestret, der er anbragt paa en smuk Tribune og bliver ledet af den militære Musikdirektør, Hr. Lars Sørensenr foredrager med godt Sammenspil danske Melodier, medens en voksende Strøm af Promenerende, fremmedtalende Købmænd, Kontorister, Konsuler, Kreoler med deres smukke Damer og danske Embedsmænd med deres Fruer bevæger sig ud ad Byens Langelinje, der vel er mindre, men ikke mindre skøn end Langelinje hjemme. Hvad der giver denne promenerende Vrimmel dens ejendommelige Præg er de elegante, gennemsigtige Damedragter, de danske Uniformer, de mange farvede Ansigter, Negerammerne, der hist og her danser rundt med Børnene, den danske Hr. Justitsraad, der tilfører Troperne den besynderligste Lavendelduft fra Frederik den VI.s Dage, og endelig overalt den typiske, vestindiske Dameskikkelse med det fintformede, falmede, trætte Ansigt, der udviskes og bliver borte i det kridhvide Toilette.

Bagved Anlæget findes et Hotel, fra hvis Veranda der er en herlig Udsigt: man tager Plads paa en af Rørstolene*der er hensatte her, og nyder Skuet, ikke blot af Promenaden, men af hele Havbugten, der, alt som Solen fjerner sig, bliver mørkere og mørkere. Saa pludselig, næsten som for et Vindpust, forsvinder Dagen, og den tropiske Stjernehimmel med den omvendte Halvmaane kommer til Syne i den mørke Nat.

— Et Par Timer senere ligger vi bag Moskit o-Nættet i den store Himmelseng, der indvendig er mindre pompøs end udvendig. Sengen indeholder nemlig ikke andet end en Madras og 2 Lagener, der tjener henholdsvis som Under- og Overdyne. I disse Lagener ligger man og sparker en Times Tid under forgæves Forsøg paa at tvinge Øjnene i Søvn. Men det er umuligt at finde Hvile denne første Nat. Varmen er utaalelig, og gennem de store aabenstaaende Vinduer høres utallige Natsværmeres og vestindiske Insekters løjerlige Lyde ind i Værelset.

Og pludselig en dansk Stemme midt i den fremmede Koncert:

„Jensen, Jensen — er Du oppe Jensen!"

I et Hus nedenunder viser sig et Hovede indsvøbt i noget Hvidt.

„Hvad er der i Vejen?"

„Kom, skal Du sé! Suzanne faar paa Gummerne af Noe."

„Uh! Det maa jeg s’gu sé!" Og ned ad Trappen flyver Jensen.

En støjende Tummel høres i en Sidegade, men denne Tummel udslettes langsomt og opsluges af de tusinde Lyde, de underlige tropiske Lyde, som forstyrrer og piner denRejsende, der kaster sig omkring paa Lejet, til Mode som naar man efter en Balnat har drukket stærk Kaffe, er dødtræt og dog ikke kan finde Hvile. Og maaske skyldes denne feberagtige Uro ikke blot Heden, men ogsaa Overraskelsen ved Synet af dette lille Stykke Danmark, vi havde fundet her og som — efter det første flygtige Indtryk — syntes os uendelig mange Gange ejendommeligere, end vi nogensinde havde tænkt os det i København.

*

Sebastian

En Ridetur.

Fra Charlotte Amalie er der mod Sydsiden den herligste Udsigt over Havet. Til de andre Sider lukkes Udsigten af evigt grønne Bjerge, som man betænker sig paa at bestige i den stærke Varme.

Vil man af Selvsyn opnaa en Forestilling om Øens Indre, maa man en tidlig Morgenstund af Sted paa Ryggen af en meksikansk Hest. Et Par Dage efter vor Ankomst foretog vi denne Ridetur, ledsaget af Sebastian, der paa et Mulæsel medførte Proviant og Is.

Vejen, man har at tilbagelægge, er saa lang som tværs over Amager og derpaa helt rundt om Amager. Men det er

forbundet med adskilligt mere Besvær at ride ud til Smiths Bay end at ride til Dragør.

Thi St. Thomas er en eneste Bjergmasse, en vidunderlig dejlig Bjergmasse, hvor de smalle utilgængelige Veje snor sig op ad Bjergsiderne, ind mellem fremmede Træer ogBuske, hvor duftende Blomster og sælsomt formede Frugter bereder Sanserne en Fest. Her ser vi i det brogede Blomstermylr den dobbelte Jasmin, Tamarindtræet, Aloerne, der ligner grønne, sprudlende Springvand, Kakaoen, der slank og flammende stiger op fra Underskoven, det store Mangotræ, hvis Æbler læsker Tungen, Balsamtræet, af hvis kølende Blade Sebastian lægger nogle ind paa Brystet, Febertræet, der vokser langs med Havskrænterne, Neriumen med de glødende røde Blomster, Pingrintræet, der gør Tjeneste som Hegn, Karobatræet, hyis Blade skummer, naar man sænker dem i Vand, Gummitræet, der er af en uhyre Tykkelse og Højde, og den stikkende Kerbera, hvis hvide Mælk er en hurtig dræbende Gift, og endelig allehaande Kaktus og Gujavatræer, der blænder Øjet ved deres pragtfulde" Farver og døver Sanserne ved deres stærke, krydrede Duft. Alt, hvad vi hjemme kalder Drivhusplanter, vokser vildt og i den overdaadigste Vælde rundt om paa denne 0.

Hist og her i Vildnisset, hvor Fugle og Insekter, vi ikke kender, flyver om i Løvet, finder vi en forladt Plantage. Solen skinner gennem Murene, og Græs og Slyngplanter vokser vildsomt hen over Altanerne paa den herskabelige Hovedbygning, hvor Plantageejerne en Gang levede deres yppige Liv. Fjernt fra Hovedbygningen, skilt fra denne ved en Have, ligg,er Resterne af Negerby en og Slavefogdens Hus.

Vi banker paa i et saadant Hus, hvor der synes at leve Mennesker, og en smuk Mulatinde viser sig i Døren og beder os gæstfrit om at træde ind i Stuen. Vi spørger, hvem der bor her, og hun svarer, at her bor hun oghendes Mand. Hvad han hedder? Han hedder Petersen — og i det samme viser Manden sig, og paa hans store, fir-skaame Skikkelse og. de blaa Øjne sér vi straks, at Petersen er en dansk Mand.

Med et hjerteligt jysk Velkommen beder han os tage Plads og raaber ud til Negerpigen, at hun skal bringe Gin og Mælk, og idet vi nedskyller nogle Glas af denne gode Drik, fortæller Petersen os lidt om Livet paa Plantagen.

Gaarden er paa 800 Tdr. Land og ejes af Underrets-prokurator Bugel, der har købt den for en Spotpris. • En nærliggende Plantage, der for 20 Aar siden kostede 100,000 Dollars, er i disse Dage bleven solgt for 38,000 Dollars. Dette voldsomme Prisfald skyldes først og fremmest den høje Arbejdsløn, der var en Følge af Slaveriets Ophævelse, dernæst den almindelige Stillestaaen i St. Thomas' Handel. Det er dyrt for Plantageejerne at frembringe Produkterne, og naar de er frembragte, er der intet Marked. Derfor ligger dette Paradis hen til ingen Nytte. Petersen, der er født paa den jyske Hede, udbreder sig over Forskeden mellem disse Omgivelser og sit Hjemland. Som et Bevis paa Jordbundens Frugtbarhed anfører han, at man kan plukke Træfrugter 4 Gange aarligt af de samme Træer. Naar han opdyrker et Stykke Land, gør han det paa den Maade, at han brænder Blomsterbuskene af, saa der bliver Plads for Græsset. Dette vokser op i Løbet af en Maaneds Tid. Danske Sædarter dyrkes ikke. Her er for varmt om Vinteren, siger Petersen. Sidste Jul havde han spist sin Risengrød i 20 Graders Celsius. Hvad der da kan avles, er vestindisk Frugt, alle mulige Grøntsager og Græs til Kreaturerne. Foruden 10 Heste har Petersen et

3*halvt Hundrede Køer. Men desværre kan det næsten ikke lønne sig at køre Mælken ind til Byen, da den kun betales med 7 Cents (ca. 25 Øre) pr. s/4 P°t. Det eneste, der er at gøre ved St. Thomas, mener han, er at anlægge Kaffe-og Kakao-Plantager, ligesom paa de nærmeste engelske Øer, men for at anlægge sadanne Plantager udkræves Kapital, og desværre er de fleste af Øens Kapitalister flyttede til Barbados. Medens Petersen giver disse Oplysninger, er vi komne ud i Haven, hvor vi bliver overraskede ved Synet af åen brogede Blomsterpragt, der fra Træerne breder sig ud over Bedene og Gangene. Der er enkelte blomstrende Buske, hvoraf en eneste vilde kunne fylde Dina Schuldt's Vindue. Hver Gang vi standser foran en saadan Busk, knækker Petersen den med et foragteligt Spark.

„Gid Fanden havde alle disse Blomster og alle disse søde Frugter, som man bare bliver led og ked af. Se her" — og Petersen peger paa et Træ med store, gule Bær — „hvad tror De nu, at dette smager ved Siden af en dansk Kartoffel?"

Det var omtrent, hvad en af Byens Læger om Morgenen havde sagt til os:

„Alle Vestindiens Frugter for et dansk Jordbær!"

Vi red videre og standsede henimod Middag ved en hile Bugt, Smiths Bay, hvorfra en fortryllende Udsigt aabnede sig over mod St. Jan. Her udpakkede Sebastian Provianten og dækkede et ganske originalt Bord i Skyggen af et Træ.

Vi medførte Brød, Ost og Vin, men til disse Retter føjede Sebastian en enestaaende Dessert, som han tog paa Stedet. Først bragte han store, grønne Kokusnødder,borede Hul i dem med sin Kniv og- viste os, hvorledes man kan drikke Mælken. Den er ganske velsmagende, og Negrene siger, den er god for Brystet. Dernæst serverede han forskellige Frugter, som vi ikke mindedes fra Botaniken. Enkelte af disse Frugter knuste han mod en Sten og spiste Kernerne, andre skrællede han og satte med et Grin de hvide Tænder i det saftige Kød. Alle Frugterne udmærkede sig ved deres sødlige Smag og enkelte ved deres aromatiske Duft. Af nogle Planter tog Sebastian Stænglerne, tyggede dem og nød med synligt Velbehag den hvide Saft.

Men hvad der forbavsede os mere end noget Andet, var den Hurtighed, hvormed Negren forskaffede os fortrinlige, om end kun smaa, Østers. Han gik ned ved Strandbredden, hvor Træernes Rødder ragede ud i Vandet, og afbrød et Bundt Trærødder. Rundt om paa disse sad Østers'erne som Blomsterne paa en Busk. En enkelt Trærod kunde bære indtil Hundrede. De var ikke meget større end Muslinger, men de havde den hollandske Østers' Smag.

Endelig sluttede Frokosten med den friske Ananas, der vokser alle Vegne paa St. Thomas. En saadan Ananas, som hjemme koster 6—8 Kr., sælges her for 5 Cents. Den er saa stor som et Menneskehoved og sér pragtfuld ud med sit gule, finnede Kød og grønne Top. Hjemme, hvor den som oftest spises syltet, gør man sig vanskelig nogen Forestilling om dens virkelige Sødme. Sebastian skar den af i store, tykke Skiver og serverede den til en lille, rød Peberplante, der gav den søde Frugt en vis pikant Smag.Efter afsluttet Maaltid strakte vi os med Velbehag i Græsset og indledede en Niggersludder med den Sorte.

„Sig mig Sebastian, hvad mener Du nu egenlig om Danmark?"

„Mig mene Danmark meget godt Gentlemen. Dem give sort People Money! "

Ja, deri havde den Sorte desværre altfor megen Ret. „Ser Du, Sebastian. I Danmark er der meget mer. fattigt People end i Vestindien. Om Vinteren, naar Du gaar og soler Dig og drikker Romsnapse og spiser Sukkerrør, saa tigger vi hjemme Penge sammen, for at ikke fattige

Folk skal dø af Sult, og vi er glade, naar vi kan faa

samlet selv en nok saa lille Brøkdel af de 500,000 Kr., som vi nu hvert Aar i lange Tider har sendt herover, for

at Du kan snapse Rom, mens din væmmelige sorte Kone

staar og steger Skildpaddeben og ryger Kridtpibe, og din Søn Jim, den uopdragne Slubbert, gaar paa Bambula, og din Datter, Noe, driver om paa Gaderne og synder mod det sjette Bud."

„Mig troede Danske meget rigt People!"

Vi giver Sebastian forskellige Oplysninger om Agrar-bevægelsen og om vor finansielle Situation.

Men Negren ryster paa sit Krølhaarshovede og'siger med en nedslaaet Mine:

„Mig not forstaa det, Massa. Mig ikke været paa det danske Tugthus."

Hermed udtrykker Sebastian, at han ikke er i Besiddelse af Universitetsdannelse. Som man véd, afsoner de danskvestindiske Negre længere Fængselsstraffe i Danmark, og saadanne gamle Rasphuskandidater, der er vendte tilbage,nyder Resten af deres Liv betydelig Anseelse formedelst den Dannelse, de har opnaaet, under deres Studierejse til det fjerne Moderland. Naar de kommer hjem igen, anlægger de blaa Briller og gaar for at være lærdt People.

Sebastian beklager, at han er for gammel til at indhente det forsømte. Fra Skolen kan han noget Dansk — i Negerskoleme gives danske Timer — og at han senere ved Omgang med danske Matroser har perfektioneret sig i dette Embedsmændenes fine Sprog, er hans store Stolthed. Og foruden at være flink i Sprog besidder han, ligesom de fleste Negre, en god, sund Forstand. Ja, i én særlig Videnskab har han mere Indsigt end adskillige Hvide. Hans Kendskab til Dyr og Planter er saa overordentlig, at det genkalder i vor Erindring, hvad 'Rektor H. Vest for 100 Aar siden skrev i sin længst forglemte Bog, at da han kom til St. Croix med sin klassiske Dannelse, var han, hvad Kendskab til Natur angik, dummere end en Neger. I de forløbne 100 Aar synes de Sorte da lige saa lidt at være gaaede tilbage, som de Hvide synes at være gaaet fremad. Med Hensyn til de ydre Virkemidler, er Sebastian heller ikke Stedbarn af Naturen. Ligesom de fleste danskvestindiske Negre har han — som man ser af Billedet i Vignetten — velformede, bøjelige Træk, der til Trods for den mørke Farve afspejler alt hvad der rører sjg i hans Negersjæl. Intet hvidt Ansigt vilde kunne efterligne det fiffige Skælmeri, Sebastian lægger i sit sorte Fjæs, naar han staar ved Havnen og diskret henkaster til en Skibs-kaptejn, der gaar i Land:

„Mig skaffe Massa sort Pi’e?“ r

— Saa omsider red vi videre, gennem stille Bjergdale,dér snart viste sig for os fuldt oplyste af den blændende Sol, snart laa nedsunkne i en blaalig Halvskygge, der paa en besynderlig Maa de syntes i Bevægelse udefter og dér at flyde sammen med det slumrende Ocean.

Hist og her ved Strandkanten boede en enlig Neger, der levede af Fiskeri. Men der var halve Mile mellem disse Negres Huse. Man kan da sige, at Øen St. Thomas er saa godt som ubeboet udenfor den egenlige By.

Skønnest er Øen paa den nordlige Bred, hvor Havet i de grøntindfattede Bugter er af den ubeskriveligste Ynde. Her standsede vi, trak Frakken af og vilde gaa i Vandet.

Men Sabastian kom farende paa Mulæslet med alle Tegn paa Skræk; „No bade her, Massa! Hajer spise Menneske. Tit spiste sorte Mand! “

Og derpaa vender Negren Mulæslet, peger mod Himlen og raaber: Water!

De Sorte har en letforstaaelig Skræk for Regn. De véd, den bringer Feber, og afsted galopperede vi da over Stok og Sien for at naa til Maefolli, et Sanatorium, der ligger tæt ved Byen paa en Bjergspids. Regnen faldt i store Draaber. Sebastian bandede, fægtede med Armene, sparkede Mulæslet og udsendte en Strøm af Skældsord, af hvilke vi bemærkede os adskillige for ved Lejlighed at anvende dem paa Sebastian selv eller paa en anden af de sorte Mænd.

Da vi ankom til Sanatoriet, var det blevet mørkt. En Regnsky var kommen drivende fra Havet og nu lod den sit lunkne Vand i lange Strimer falde ned over Øen. Bygen varede en Times Tid.

Ved Regnens Ophør stod vi paa Bjergskrænten. Stedetlaa indhyllet i en kridhvid Damptaage, der bølgede nedenfra og opefter og tilsidst syntes at hæve de fremdukkende Bjergspidser med sig op mod Himlen, ja syntes at løfte hele Øen, indtil den pludselig, lysegrøn og dampende, som var den stegen frem af Oceanet, igen laa badet i den gule, tindrende Sol.

Og rundt om denne friske, grønne Plet det blaanende Hav som en Himmel uden Stjerner. Ude i det Fjerne Portoricos hvide Kyst, der tegnede sig som et Skib for fulde Sejl.

*

Til St. Croix.

Naar man vil rejse fra St. Thomas til St. Croix, maa man først løse et Pas, der koster 1 Kr. 20 Øre. Dette Pas er en af de talrige dansk-vestindiske Latterligheder, som minder om en Tid, da Dyrene kunde tale. Man tænke sig,

om vi hjemme skulde løse Pas mellem 2 danske Landsdele, saasom mellem Kjøbenhavn og Aarhus! Naar man saa igen rejser fra St. Croix til St. Thomas, skal man løbe om et nyt Pas, hvad man ærgrer sig over, ikke fordi det koster 32 Cents, men fordi det er et utidigt Renderi. Og naar man endelig rejser bort fra Øerne og hjem til Kjøbenhavn, skal man atter løse Pas, og det koster 8 Kr. Hvad vilde man sige hjemme, om man lagde en lignendeSkat paa de Rejsende, f. Eks. mellem Bornholm og Kjø-benhavn! Uden Pas kommer man ikke om Bord i noget Skib, ja man kan overhovedet ikke købe en Billet. Passet er et drabeligt Dokument med nøje Beskrivelse af Turisten, saasom „Øjne, Haar og andre Mærker", og selvfølgelig „Under min Haand og Jurisdiktionens Segl." Naar man har faaet det i Lommen, begynder man at gaa paa Fire.

I St. Thomas erholdes Passet i det gamle Fort, paa hvis Tinde en Skildvagt er synlig mellem nogle Muskedon-nere. Her gik vi ind i Ga arden og betroede vort Ærinde til en Gentleman, der stod og prajede sine Tænder.

„Jeg vilde ønske, det var mig, der skulde ha' et Pas," svarede han.

Vi spurgte Gentleman'en, hvorfor han saa gerne vilde blokkes for de 32 Cents.

„Jo, for jeg skal sige Dem, jeg er Gældsarrestant og er bare ude for at lufte mig."

Gældsarrestant! Ja virkeligt! Gældsfængslet eksisterer endnu paa de dansk-vestindiske Øer. Med Interesse betragtede vi først Manden og derpaa Fængslet, som viste sig at være et lunt, lille Rum med Stol og Seng og Spyfluer, der summede om i travl Virksomhed. Det hele forekom os som en historisk Antikvitet, én pudsig Mindelse om Tiden fra omkring Aarhundredets Begyndelse, en Tid, da Portene blev lukkede, naar Kongen gik i Seng. Og ganske opfyldt af den løjerlige Modsigelse, det er at føle hint forsvundne kjøbenhavnske Væsen i disse tropiske Omgivelser, gik vi ind ad næste Dør og bad den overanstrengte danske Embedsmand om give os et Pas.Hvad han gjorde, men han saa os rigtignok stift ind i Øjnene, før han satte Pennen til Papiret og skrev sit Navn med drabelige Skøjtesving.

Fra St. Thomas til St. Croix er Afstanden 10 danske Mil, altsaa som fra Kjøbenhavn til Slagelse, en ret respektabel Vejlængde, der til den Rejsendes Overraskelse tilbagelægges i aabne Sejlbaade, som nu og da kastes om mellem Himmel og Hav 5—6 Døgn, før Passagererne gensér Land. Sædvanlig gøres Rejsen dog paa én Nat. To Gange om Ugen gaar der Baade fra St. Thomas og to Gange fra St. Croix. Det er jo en Rejse over selve Oceanet, saa man forstaar, at det kan være ganske livligt, naar der er lidt Vind. Fra den danske Regering har den ene Baad en aarlig Subvention paa 7000 Kr. for at bringe Posten. Desuden er der Fragt for 3—4 Baade. Det synes da ufor-staaeligt, at ikke Overfarten besørges af en Damper. Tænk, om De skulde sejle i en aaben Baad til Malmø, der dog ligger meget nærmere ved Kjøbenhavn, og at De i Stedet for et Øresund skulde ud og gynge paa et Verdenshav, der ganske vist sædvanligt er i Hvile, men hvor der dog kan blæse en ret artig Storm, ikke at tale om Orkan!

Den saakaldte Guvernementsskonnert „Vigilant", hvoraf man ser et Billede i Vignetten, er efter Sigende en gammel Sørøverskonnert, men det er forstaaeligt, at Sørøverne er blevet lidt betænkelige ved den og har overladt den til almindelige Mennesker, thi Skonnerten er saa mør, at man maa træde forsigtigt for ikke at sætte Benene igennem den. Overfarter koster 8 Kr., og i Billetten er indbefattet en lille Aftensmad, som man dog helst bør nægte sig, samt enKøjeplads i de saakaldte „Hundehuse", nogle smaa Tremmeskabe, der er anbragte paa Dækket langs med Skibssiden. Er man saa uheldig at faa et tropisk Regneskyl undervejs, har man god Grund til at misunde Sørøverne, der formodenlig nu befarer Havet paa et bedre Skib. Forøvrigt er det en Lysside ved Guvemementsskonnerten, at naar Guvernøren selv skal med, saa kan ingen anden komme med. I saadanne Tilfælde risikerer man da ikke Livet, men man kommer rigtignok heller ikke ud af Stedet.

For en Snes Aar siden havde en velhavende Planter paa St. Croix købt en Skruedamper i New York og tilbød at lade den løbe mellem Øerne, saafremt hver af de to interesserede Kommuner vilde betale Rederne et vist Reløb. Planen strandede imidlertid, da St. Thomas ikke vilde yde lige saa meget som St. Croix.

Alle er nu enige om at beklage Mangelen af en Damper.

Ikke des mindre slap vi for, paa Vejen over til St. -Croix, at gaa med „Vigilant." Der laa nemlig tilfældig

i St. Thomas Havn en amerikansk Damper ved Navn

„Madiana“, som skulde til Frederikssted, og denne Damper, der kun viser sig med Maaneders Mellemrum, var udstyret med amerikansk Elegance, medførte New Yorks Blade, havde •et fortrinligt Køkken, elektrisk Lys, luftige Baderum, hvid Betjening, kort sagt, Civilisation. De 4 Timer, Rejsen varede, var et Pust ude fra en anden Verden.

Fra Skibets Dæk havde man en smuk Udsigt til St. Croix, der som sagt ikke minder lidt om Langeland, dog

med den betydelige Forskel, at en malerisk Bjergkæde

hæver sig over Øen i dens hele Længde, og at Solen staari Zenit over Bjergene. Paa dette lange Stykke Land findes 2 Byer: Hovedstaden Ghristianssted og Negerbyen Frederikssted, den sorte By, der er saa stor som Kongens Lyngby. Her var dét, at Negeroprøret udbrød i 1878. Ved den Lejlighed gik Byen op i Flammer, og flere af vore brave Soldater dræbtes uden Naade og Barmhjertighed. Siden da har Frederikssted en Garnison paa 32 Mand. I Alt lever her et Par Tusinde Sorte og omtrent hundrede Hvide. Men lad os fortælle om vor Landgang. Den vil give Læseren en Forestilling om Byens Romantik.

I en Baad, der blev roet af en Neger og et Par Drenge, nærmede vi os den lille Havn, hvor vi straks befandt os i en Vrimmel af Indfødte, der var meget sortere i Huden end Sebastian og hans Kamerater, vi lige havde sagt Farvel til paa St. Thomas. Hvor vi vendte Øjet hen, vrimlede det af Krølhaarshoveder, grinende hvide Tænder, nøgne Ben og udspilede Tæer. „Velsignet være Massa!*. Og et halvt Hundrede Hænder blev strakte ud efter vore 2 Kufferter,' som var revnede i Solskinnet og lignede et Par sprukne Træsko, der gabede efter Vand.

Heldigvis saa’ vi tvende hvide Mænd, som vi antog for Politi og paa Dansk anmodede om at vise os et Hotel.

Efter at have givet et Par Negerdrenge nogle Lussinger, svarede en af Mændene:

„ Well. Vi kan putte Dem ind hos Mr. Jochumsen, og vi kan putte Dem ind hos Mr. Smith.u

„De kan spare Dem Ulejligheden med at „putte mig*, blot De vil vise mig et Hotel, hvor Firbenene ikke løber over Middagsbordet mellem Stegen og Desserten.*Well. Efter nogen indbyrdes Raadslagning, som med Interesse fulgtes af de Sorte, der stimlede til fra alle Kanter, anbefalede de to Hvide os at gaa til Mr. Jochumsen, hvorfor vi straks gav de Sorte Ordre til at bære Kufferterne op til Mr. Smith.

I Spidsen for den stadigt voksende Flok Kabylere, der under vilde Raab og Skrig sloges om Bagagen, begav vi os nu paa Vej op i Byen. Havnenegrene, der rullede Sukkertønder, indstillede Virksomhedén og sluttede sig til Toget, da de saa’ en Fremmed, og ligesaa gjorde nogle let. paaklædte Ladies, der laa og pillede sig i Skyggen. Det gør os ondt at maatte sige det, men nægtes kan det ikke,, at vi et Øjeblik standsede hele Byens kommercielle Liv.

Saaledes ankom vi til Toldboden, hvor Negrene gjorde-væmmelige Grimasser og ved Tegn og Gebærder gav til. Kende, at de 2 revnede Kufferter skulde eftersés af Toldvæsenet.

Vi aabnede Døren og kiggede ind i Toldboden, hvor en hvidhovedet gammel Mand med et mildt, elskeligt Ansigt sad og blundede, men dog i Søvne holdt Øje med en Flue, der langsomt kresede om hans Næse. Vi havde

Følelsen af, at denne gamle Mand havde siddet der i tusinde Aar og trak os straks tilbage for ikke at bringe Forstyrrelse i hans dybe Fred.

Og atter satte Toget sig i Bevægelse. I Spidsen;

Deres svedende Forfatter, omgiven af et Mylr af Negerdrenge. Derpaa en lang Hale Negre og Negerinder, der paa Melodien af den tapre Landsoldat istemte den populære: Good night mg Buddy Ben.

Rundt om i Husene sad halvnøgne Mænd og Kvinderi de aabne Døre, og naar vi passerede, udstrakte de velsignende Hænderne, eller de gjorde militær Honnør, saadan som de har sét Soldaterne hilse Officererne. Denne Hilsen betragter de for at være allerhøjeste Fashion, og vi havde .gerne rettet os og gjort Honnør igen, om

vi ikke havde været generet af de sorte Unger, der sloges om de 2 Kufferter.

For ikke at faa ødelagt vort Rejsetøj, raabte vi omsider til en betjentlignende Person, der stod og grinede i en Romshop:

„Kan De ikke komme ud og holde Styr paa disse sorte Djævle!"

„Aa, hvad Fa’en," svarede han, „det er jo deres eneste Fornøjelse!"

Endelig naaede vi Hotellet og sank ned paa en Stol, medens Negerdrengene udenfor gennempry giede hverandre, saa det var en Gru.

Efter i nogen Tid at have samlet Kræfter, lod vi Øjet løbe rundt i Værelset, hvor der lød en sælsom Summen, -og lidt efter lidt opdagede vi, at det kravlede og mylrede op og ned ad Gulv og Vægge.

— Hvilken Nydelse for en Zoolog! Der var store, fede Fluer, som mageligt luntede afsted, og der var smaa, gule Giftfluer, der fløj omkring i overvættes Glæde, og der var Gedehamse, som hvæsede og flettede Bagbenene af Livslyst, og der var Flyveorme af en Damefingers Tykkelse, og endelig var der det nydeligste Udvalg, man kan tænke sig, af blanke Ørentvist e, laadne Tusindben, lange Stankelben og Edderkopper, som stirrede ned paa os fra Enderne af deres Spind.Og ikke nok med det. Lige uden for det aabne Vindue fandtes der en Hvepserede, hvorfra de travle Dyr fløj op og ned i Solskinnet, enkeltvis og i store Sværme, der steg til Vejrs og kastede mørke Skygger hen over Sidehusets Tagsten, indtil de pludselig med en Hurtighed, som kun præsteres af vestindiske Hvepse, kastede sig ned igen i Gaarden og fløj ind igennem Vinduet og frembragte den ubeskriveligste djævelske Panik imellem Giftflueme, Bremserne, Ørentvistene, Tusindbenene, Stankelbenene og Edderkopperne. Lige til det blev mørkt, fulgte vi med stigende Interesse disse travle Dyrs besynderlige Færden. —

Saa bad vi Fadervor, lukkede Øjnene og sprang i Seng.

O, Guder, hvilken Nat!

*

4

Paa Plantagerne.

Der er stor Forskel paa St. Thomas og St. Groix. St. Thomas er en søfarende 0, hvor alt Liv drejer sig om Havnen. Paa St. Groix derimod samler al Interesse sig om Sukkeret. St. Groix er en agerdyrkende 0. Hvorhen man vender Øjet, sér man de kridhvide, herregaardsagtige Plantager dukke frem imellem Sukkerrørene, der bølger over Markerne og op ad Bjærgskraaningerne som et græsgrønt Hav.

Der findes paa St. Groix i alt ca. 150 Plantager, eller om man vil Sukkerherregaarde, og det er disse, der giver Øen dens ejendommelige Karakter. Hjemme kender man vistnok ikke stort til Forholdene paa en saadan Plantage, af hvilke ikke faa er i Hænderne paa danske Mænd. Vifører da vore Læsere ud paa et vestindisk Landbrug og vælger for vort Besøg La Grange, der ikke blot er Øens ældste Plantage, men en af de Plantager, der giver Overskud, selv i slette Aar.

La Grange ejes af det Schimmelmannske Fideikommis og bestyres af en ung Bornholmer ved Navn Thornberg. Gaardens Jordareal er 640 Tdr. Land, hvoraf noget over Halvdelen er kultiveret. Resten er Bakker, der gør Tjeneste som Græsgange. Foruden 4—5 Køre- ög Rideheste bestaar Besætningen af 25 Mulæsler (der indforskrives fra Sydamerika og koster 400 Kroner Stykket), samt 45 store, sværtbyggede Arbejdsokser, der trækker Sukkerkærrerne. Endelig henhører til Plantagen 100 Negre og Negerinder. Hele Gaardens Drift andrager aarligt 40,000 Kr. I et godt Aar produceres 400 Fade Sukker å 40 Dollars, hvilke udgør en samlet Indtægt af 64,000 Kr. At Overskudet ikke bliver større, skyldes de lave Sukkerpriser. For 10 Aar siden solgtes Sukkeret for 5 Cents pr. Pund. Det sælges nu for 2V2 Cents, eller 55 Dollars pr. Fad. For daarlige Plantager er denne Forskel

netop Nettoen. Samtidig er Prisen for Rom gaaet ned fra 35 Cents til 14 Cents pr. Gallon (3V2 Pot) og Prisen for Sirup fra 25 Cents til 8 Cents pr. Gallon. Men lad os ikke trætte Læseren med Tal!

Plantagen bestaar af Sukkermøllen, et stort Kompleks

af Bygninger med en kridhvid Dampskorsten, Bestyrerens

herskabelige Villabygning med luftige Verandaer og endelig

Negerby en. Rundt om den hele Koloni lukkes Udsigten

af Sukkermarkerne. Rørene staar i forskellige Højder, de

højeste saa høje, at en Rytter bliver usynlig paa de smalle

Markveje. Jorden gødes og piøjes ligesom paa danske

4*Marker, men opkastes efter Pløjningen i Fuger, de saakaldte Rørbanks, der er dobbelt saa høje som Fugerne paa en dansk Kartoffelmark. I Renderne mellem Bankerne, hvor Regnvandet samler sig, plantes Sukkerrørene, idet Stiklinger anbringes i Jorden med en Alens Mellemrum. Rørene udplantes den ene Jul og afskæres den næste, men Roden bliver staaende, vokser op paa ny og afskæres endnu 3 Gange i tre paa hinanden følgende Aar. Da samme Jordstykke altsaa kun beplantes hvert fjerde Aar, er Plantagens Jorder inddelte i 4 Skifter, saaledes at et nyt Skifte beplantes hvert Aar.

Høsten, d. v. s. Afskæringen af Sukkerrørene, finder Sted fra Jul til hen paa Foraaret. Med en besynderlig formet Krumkniv afskærer Marknegrene Rørene paa den Maade, at hvert Rør bliver overskaaret i 3 Stykker. Bagved Negeren gaar 2 Koner, som „tager fra“ og binder Rørene op i Bundter, og bagved samtlige Negre og Neger-inder gaar Driveren, en sort Forvalter, der opmuntrer de Arbejdende med en forbavsende Strøm af Ord, som ikke egner sig til Oversættelse og Tryk.

I Karrer, der er forspændte med Okser, køres Rørene hjem til Plantagen og aflæsses udenfor det arbejdende Valseværk, den saakaldte Mølle, som bestaar af tre mod hinanden løbende mægtige Staalvalser, der er opstillede i fri Luft og drives af en Dampmaskine. Fra Karrerne væltes nu de sammenbundne Knipper ind i dette Valseværk, som knuser Rørene, saaledes at Sukkervædsken i en klæbrig, graalig Strøm løber ned i Kogeriet. De knuste Rør kaldes Magass og benyttes til Brændsel under Kedlerne. Efter at Sukkervædsken er kommen ind i Kogeriet,faar den en Tilsætning af Kalk og opsamles derpaa i store Jerngryder, under hvilke der brænder en stærk Ild. Ved hver Gryde staar en Neger og skummer Saften, der bobler og damper og afsætter de urene Bestanddele. Disse ledes ind i Destillationshuset og forvandles her til Rom. Naar Sukkersaften efter endt Fordampning og Afskumning er bleven „ren“, løber den som flydende Sukker ned i store Kølere, der er opstillede i et særligt Hus. Her stivner Sukkersaften og bliver til Puddersukker, der læsses op i Fadene. Disse henstaar i nogen Tid paa et Bjælkelag, for at de kan udsvede den flydende Masse, der kaldes for Molasse, d. v. s. Sirup. Det almindelige Indtryk, man faar af hele Sukkerfabrikationen, er, at saaledes som der arbejdes i Dag, saaledes har der været arbejdet de sidste 100 Aar. Sukkernegrene er nemlig yderst konservative. Alle nye Redskaber betragter de som gal Mands Værk.

— Men lad os ikke over Plantagerne glemme Planterne. Prægtigere Skikkelser træffer man dog ikke i Vestindien. I Ydret minder de om danske Skovridere. Socialt er de stillede som Proprietærer, men adskillige af dem fører sig som smaa Herremænd. Thi paa Plantagerne lever endnu Forestillinger om en Tid, da Familierne ejede Sølv-og Guldservicer, da Sønnerne fik deres Ridedress fra London og Døtrene deres Balkjoler fra Paris. Den Gang kørte Plantageejerne med Firspand — men det var altsammen før Negerslaveriets Afskaffelse og Sukkerprisernes Fald. Dog, endnu staar der over Plantagerne en Duft af gyldne Tider.

Mellem Planterne paa St. Groix findes nogle faa Amerikanere. Resten er Irlændere og Danske. Irlænderne ersom oftest ugifte, og af deres Boliger faar man det Indtryk at Ejerne kun bliver i Vestindien en kort Tid. Irlænderens Hjem bestaar sædvanlig af en stor Stue, der domineres af et eneste uhyre Møbel: Buffeten, som er forsynet med allehaande stærke Drikkevarer og en Hær af Glas. Saavel Buffetens stærkt slidte Ydre som Negerindens

Fingerraphed ved Serveringen vidner om en stærk Omsætning. Foran Drikkevarerne, paa et Bord for sig, ligger der en fin ubenyttet irsk Bibel.

De danske Plantere lever paa en god Fod med Irerne uden dog at pleje Omgang med dem. Vore Landsmænd holder sig for sig selv. Naar de om Morgenen, ridende paa prægtige Pasgængere, har sat deres sorte Hær i Arbejde, mødes de ved Markskellene og aftaler, hvor de skal spise Frokost og Middag, og hvor de skal ende Dagen, og medens Driverne holder Hus med Marknegrene, samles Principalerne om et godt Bord.

Det vilde more en dansk Landmand at dvæle en Times Tid blandt disse vestindiske Kolleger, der avler Sukker, Rom og Sirup. Driften medfører sproglige Udtryk og Vendinger, som er uforstaaelige for en Fremmed. Til Eksempel begynder ufravigelig enhver Plantersamtale saa-ledes:

„Hvor mange Linjer havde Du i Gaar?"

„Jeg havde s’gu en hel Tomme!"

„Hillemænd, saa maa vi ha’ en Drink!"

Talen er om Regn, og Linjen betyder Linje Vand i Regnmaaleren. Ingen Regn, ingen Høst, og paa St. Croix kommer Regnen altid söm en Overraskelse, og modtages som en Gevinst i Lotteriet. En heldig Planter kan have10 gode Byger og kan se sine Rør skyde op med frodig Sødme, medens Naboens Rør visner hen i Tørke. Plan-tagedriften er derfor i aller egenligste Forstand Hasardspil, og naar Plantageejeren væsenligst er henvist til at løbe an paa Lykken, saa forstaar man, at der i hans Gerning er et Misforhold mellem Arbejdet og Resultatet, som virker dæmpende paa hans Energi.

Planterne er da heller ikke energiske og har intet Initiativ. I deres Selskaber tales meget og fostres mange dristige Planer, Planer, der sjælden føres ud i Livet. Planterne er Fantasimennesker. Saadan og saadan skal det være, siger de, men det bliver sædvanlig, som det er. Der er noget paa St. Croix, som hedder our old system. Plantagedriften er i dette Øjeblik den samme, den har været >mindst det sidste hundrede Aar.

Grundene hertil er mange, og en af dem er vel den, at Plantagejeme er hæmmede i deres Bevægelse af den militære Overledelse og af det indviklede juridiske Skriveri. Embedsmændene betragter disse arbejdende Mennesker som en lavere og ufin Kaste og er til Gengæld lønnede med Planterens uskrømtede Foragt. Der er Kyndighed og Indsigt mellem Planterne, men denne Kyndighed og Indsigt er uden Indflydelse paa Øernes Administration. Det er da endt med, at Planterne skælder og smælder indenfor deres egen Kres, men som umyndige i Aanden holder deres Mund, naar de figurerer ved det lille Hof i Christianssted.

Den vestindiske Gæstfrihed er bleven til et Ordsprog, og det med Rette, naar man da ved vestindisk Gæstfrihed forstaar de vestindiske Planteres Gæstfrihed, thi denne er af en overraskende Hjertelighed og Varme. Naar De somRejsende kommer ridende til en Plantage, beder Planteren Dem ikke om at deltage i Familiens Middagsbord. Han vilde- betragte det som en Fornærmelse, saafremt De ikke mente, dette fulgte af sig selv. Først naar De efter Middagen, omgiven af Familien, drikker Deres Kaffe paa Verandaen, siger Værten til Dem:

„De bliver da selvfølgelig hos os en Uges Tid.“

— Vi takker og fører Læseren ind i en Plantage og Læseren vil ikke blive skuffet, naar vi foreslaar Plantagen Little Princess, der ejes af Mr. E. , som har været

bosiddende paa St. Croix i 38 Aar.

Gennem Negerbyen kommer vi op til den herskabelige Hovedbygning, fra hvis omfangsrige Veranda Ejeren, siddende i sin Gyngestol, kan følge Arbejdets Gang paa Sukkermøllen. Her lægger man sit Overtøj og føres ind i en stor Sal, der er monteret paa almindelig evropæisk Vis. I denne Sal byder Husets Frue Velkommen paa den stilfærdige, elskværdige Maade, der er ejendommelig for vestindiske Damer. Man har straks Følelsen af, at man virkelig er velkommen og kan betragte sig som optagen i Familiens Skød.

Rundt om i den store Sal og i de andre Værelser findes en Overflod af lette Gyngestole, der ligesom strækker

Armene ud og byder den Fremmede en behagelig Hvile. Vinduer og Døre staar aabne, men dog ligger Stuerne i diskret Halvmørke, thi dels holdes Solen ude af den overdækkede Veranda, dels er Vinduerne mod Solsiden blændede af grønne, luftige Persienner. Gennem Dørene, der aabner sig ind til Spisesalen, ser man de halvnøgne Neger-inder travlt beskæftigede i Køkkenet. Overalt er Bordeog Etagerer bedækkede af nydelige Nipsting, Erindringer om Kjøbenhavn, hvor Husets unge Datter — som alledanske Planterdøtre — har opholdt sig nogle Aar. For de danskfødte og dansktalende Kreoler spiller Kjøbenhavn en overordenlig Rolle. Fra dette Verdens Midtpunkt

kommer Bøgerne, Aviserne, Brevene og Modesagerne-Tusinde Smaating, fra Billedet af Frue Kirke til det sidst ankomne Dagblad, er Vidnesbyrd om, hvor mange Baand der knytter dette Hjem til Hovedstaden, og dog er baade Fruen og Børnene fødte i Vestindien. Paa Væggene hænger danske Billeder, og i Albumerne finder vi Portræter af de unge Søofficerer, der i Aarenes Løb har været Husets Gæster. Mellem Portræteme er Prins Valdemars med hans Navn og egenhændig skrevne Tak.

Imedens har vi faaet den uundgaaelige Velkomst-Drink, og nu siger Værten:

»Vil De følge med ned i Gaarden og vælge Dem en Hest?“

Dette er et meget vanskeligt Valg. Der er „King David“ og der er „King Salomon* og endnu et Par Pasgængere, som vilde vække Sensation paa Strandvejen. Man vælger én og faar en Negerfløjte, som man blot behøver at blæse i, naar man forlanger Hesten for sin Dør.

Og Værten fortsætter:

„Saafremt De ønsker at aflægge Naboer Visit i Vogn,, behøver De blot at sige Staldnegren, om De vil køre ud i Enspænder eller Tospænder. Men De maa tillade mig at være Kusk.“

Da føler man sig i Vestindien!

Endelig, naar alt dette er bragt i Orden, bliver manført op i Gæsteværelset, der ligger i en selvstændig Fløj. Værelset er rummeligt, men alt, hvad det indeholder af Borde, Gyngestole og Sofaer, forsvinder under Vægten af den uhyre Seng, der indhyllet i det kridhvide Moskito Net er placeret midt paa Gulvet. Ved Siden af dette Soverum findes Badeværelse og Billardsal, og rundt om hele Lejligheden løber en Altan, hvorfra Udsigten er saa smuk, at man derover et Øjeblik glemmer baade Hus og Hest og Vogn og Vært.

Nu følger der et sandt Slaraffenliv. Man staar op om Morgenen Kl. 6, og efter at have badet paa Koralrevene og efter at have drukket Kaffe paa Altanen rider man i det dejlige, lyse Solskin sammen med Plantageejeren ud i Sukkermarkeme. Paa Vejen hjem møder man en Nabo eller to, som følger med og deltager i Frokosten Kl. 12. Frokost og Middag er næsten ens med 4—5 varme Retter, bestaa-ende af forskellige Slags Fisk og Stege med skarpe Saucer, hvortil Rødvin. Ved Bordet staar en Negerinde og „børster Fluer“ med en grøn Gren. Hvor generende hun end er, saa er hun en Nødvendighed. Ogsaa naar man op ad Dagen ligger i sin Hængekøje, kommer hun og vifter Fluerne, medens Massa faar en Lur.

Fra Kl. 12—3, naar Solen staar i Zenit, holder man sig inde. Derpaa foretages Rideture og aflægges Visitter. Middagen er altid meget munter, og om Aftenen spiller Damerne Piano, medens Herrerne passiarer, ryger Havanna og aflægger hyppige Besøg i Spisesalen, hvor Buffet’en spiller samme Rolle for Plantageejerne som Galten Særimner for Ejnherierne.Saaledes flyver Dagene paa Little Princess, indtil Skonnerten „Vigilant" løber ind i Havnen og minder os om Afrejsen til St. Thomas. Idet vi pakker Kufferten, spørger vor elskværdige Vært:

„Hvad skriver De nu om Forholdene paa St. Croix?“

„Helst ingenting. Forholdene her lærer man ikke at kende paa en Maaned. Men vil De, Hr. Svitzer, udtale Dem, vil en saadan Udtalelse være af Betydning."

Hertil svarede vor Vært:

„For Dem personlig — med Fornøjelse. Men ofifenlig! Nej. Jeg er ængstelig for Kritik."

Men førend Kufferten var pakket, indvilligede Hr. Svitzer i, at vi meddelte følgende Udtalelse, og han ønskede særligt, at den maatte blive læst og erindret af de Rigsdagsmedlemmer, der skal tage Bestemmelse om Vestindiens Skæbne.

Han ytrede Følgende, som han gennemlæste efter Nedskrivningen :

„St. Croix vil kunne bære sine egne Udgifter, saafremt vi faar en fornuftig Administration. Hvad skal vi f. Eks. med en Overdommer og hans Tilbehør af Embedsmænd? Her er aarligt 3—4 Overretssager, som maatte kunne paadømmes af en kombineret Ret. Vi har jo ingen Mangel paa Jurister! Ligeledes behøves næppe mere end én Toldforvalter paa et Toldsted. Og fremdeles: Hvad skal vi med de højt gagerede Skoleinspektører ved de Sortes Skoler? Disse Embeder kunde godt besørges af de danske Præster. Og hvorfor ansætter man ikke Officererne ved Postvæsnet? Hvad skal vi med en Politiassistent og enPolitifuldmægtig, da disse Embeder dog godt kan besørges af en eneste Person, og hvorfor skal der være 2 Guveme-mentssekretærer og hvorfor og hvorfor . . . kort sagt Indskrænkninger i vor Administration!

Men alt det er Smaating mod det store Spørgsmaal: En Dampskibsforbindelse mellem Øerne. Vi har jo endnu, ganske som paa Frederik den 6.s Tid, ikke anden Forbindelse end Sejlskonnerterne. Vi kan ikke blive af med vore udmærkede Produkter. Hvorfor kan man ikke under en eller anden Form udkommandere en Orlogsmand til at løbe med Fragt og Passagerer mellem St. Thomas og St. Croix?

Men alt dette er endda Smaating mod det sidste og store Spørgsmaal: Øens Overgang fra Sukkeravl til Avl af Tobak, Kakao og Muskat. Sukkeret er faldet til den halve Pris. Vi maa derfor finde paa et nyt Produkt, og Jorden er fortrinlig egnet for Tobak, Kakao og Muskat, og Kaffe kan dyrkes paa St. Jan. Nu er Ulykken den, at disse Produkter ikke giver Indtægter de første 4—*5 Aar, og Planterne kan ikke undvære deres aarlige Indtægter. Derfor hænger vi ved Sukkeret, og da de Trefjerdedele af os intet har at staa imod med, saa forstaar De, at en nødtvungen Overgang til anden Avl maa blive ensbetydende med denne Øs Ruin.

Altsaa: Man maa give os en økonomisk Ledelse, en nutidssvarende Forbindelse med Omverdenen og en saa stor Statshjælp, Laan eller anden Støtte, at de Uformuende iblandt os kan blive i Stand til at anstille det vovelige Forsøg med at forlade Sukkeravl og gaa over til en ny Avl. Jeg kan forstaa, at Danmark ikke vil vove ogtabe flere Penge paa Vestindien. Men der maa voves og maaske tabes. Ellers ender det med et Krach. “

I disse letforstaaelige Udtalelser er vistnok fremsat det væsenligste af, hvad der i Øjeblikket kan siges om Agrar-forholdene paa St. "Croix.Vore sorte Landsmænd.

Dansk Vestindien er jo egenlig en lille Negerrepublik med en af Hs. Majestæt Kongen udnævnt Guvernør. Uden Negre vilde det — skønt det lyder som en Modsigelse — se sort ud for vore Embedsmænd. Hvis Negrene en skønne Dag flyttede til Portorico eller dersom de blev hvide, saa vilde Embedsmændene sidde net i det med deres Regeringsbygninger, deres Sekretærer, Fuldmægtige og Kopister, ikke at tale om hele det militære Apparat. Lad os være glade for de Sorte. Uden dem blev vi ikke af med vore Penge i Vestindien!

De følgende Linier være da helliget disse vore lidet kendte Landsmænd.

Fælles for dem alle er deres tykke Uldhaar, som beskytter Issen mod Solen, og deres kulsorte Hudfarve, en Farvesammensætning i Huden, der holder Varmen ude, deres tykke Læber, dito Hjerneskal og daarlige Ben.Negrene har ikke mange Kræfter undtagen i Halsen, der dog er meget tynd. De bærer Alt paa Hovedet, lige fra et Brev, som de lægger en Stén ovenpaa, og til et Klaver, som fire Mand transporterer med de fire Klaverben staaende paa de fire Hoveder. Kvinderne inddeles af de Hvide i fladbrystede og rundbrystede. De Første er hæslige, de Sidste tit af en yppig Skønhed, navnlig for en farveblind Betragter. De er alle stolte, naar de kan faa langt Haar, som de i saa Fald gerne lader hænge i en Pisk. I deres Paaklædning ynder de stærkt spraglede Farver, bærer brandgule, flammende Turbaner, store Ringe paa Fingrene, Ørenringe med Koraller og Halsbaand med uægte Stene. Om Søndagen pynter de sig, gaar paa Strøget og sliber sig om Eftermiddagen en Skraber under Pastor Johansens Præken i den danske Kirke.

Negrene er store Børn. De pludrer og skændes, hvadenten man møder dem paa St. Thomas Gader eller i deres

tarvelige, men altid renlige Hjem, der sædvanlig bestaar af en lille Træhytte, sammentømret af gamle Pakkasser og, beslaaet med udspilede Sardindaaser. I Enrum taler Negren altid med sig selv, og taler han med Andre, understreger han gerne Talen med ejendommelige Haandbevægelser og uskønne Fagter. Han anvender ofte stærke Ord, saasom Djævel og Helvede og andre Kraftudtryk. Tit kan han sige meget morsomme Ting, som Tilhørerne gotter sig over med deres ubeskrivelige Grin.

Negrenes Dagløn er sædvanlig 50 Cents, men faar de noget Ekstraarbejde, henfører de det under den populære Benævnelse „Job“, og saa faar de Hvide Lov til at betale, om de ikke i Forvejen har gjort Akkord. I Pengesagermellem Sorte og Hvide er det sædvanlig de Hvide, der maa op med Mønten. Til Gengæld taaler den Sorte gerne Principalens grove Ord.

Negren er meget doven, saa doven at han næsten ikke gider slaa en Spyflue af sin egen Næse. Han er letsindig til det yderste og tænker aldrig paa den næste Dag, selv om han mangler Brød. Han er løgnagtig overfor de Hvide og en Praler og Skryder overfor sine egne. Civilisationen fordærver ham. Fra Karakterens Side staar By-negren i St. Thomas under Marknegren paa St. Croix.

Bynegrenes Usædelighed er en saadan, at den burde bringe en Neger til at rødme. Næsten alle Forbindelser er til at begynde med illegitime, men ofte varer de i Aarevis, og ofte er de ret lykkelige og ender med, at Parret, som afbildet i Vignetten, anlægger Galla og spadserer til en Kirke for at faa den kirkelige Velsignelse. At en Mulatneger gifter sig med en fuldstændig sort betragtes som en Mesalliance. Overhovedet ser en Neger med Foragt ned paa Enhver, der har en lidt mørkere Hudfarve end han selv, og pudsigt er det at høre den ene Sorte udskælde den anden Sorte for „en sort Tamp."

Negren elsker Rom, men har sædvanlig ikke, saa mange Penge, at han kan tage sig en Rus. Baade Mænd og Kvinder er lige ivrige Tobaksrøgere. Negerinderne ryger Kridtpibe og Cigar paa Gaden. Af denne Grund betragtes Røgning, selv af den uskyldigste Cigaret, som upassende for Vestindiens hvide Damer.

Børneopdragelsen er yderst mangelfuld, ofte grusom. Man gaar ikke gennem Negerby en uden at iagttage Mødre, der paa en barbarisk Maade pisker deres Børn med Læder-remme, og da Børnene løber om saa godt som nøgne, er der frit Slag. 1 sædelig Henseende vaager Negerforældrene ikke over deres Døtre, men er snarere stolte, naar en Datter faar et lyst uægte Barn. Al Vækst og Udvikling, ogsaa Menneskets, foregaar med forbavsende Hurtighed. Man ser 12 Aars Piger, der bærer et diende Barn ved Brystet. Ofte gifter Negerinderne sig, naar de er 14 Aar.

Næsten Halvdelen af Børnene dør i deres første Leve-aar og begraves uden Ligsyn. Sædvanlige Børnesygdomme er Diarrhoe og Dysenteri, saa godt som aldrig Difteritis. Voksnes og Børns Hovednæringsmiddel er Majsmelgrød med Sukker, samt Bananer og Brød og fremfor alt den saakaldte Kreolsuppe, c: Suppe kogt paa lidt Flæsk (for 1 Cent) og forskellige Sorter Blade, Frugter og Bønner.

De fleste Negre i St. Thomas lever af at bære Kul om Bord i Damperne. Dette Arbejde er meget strengt og lønnes derfor med 1 Dollar pr. Dag, altsaa det dobbelte af, hvad Bynegren faar for en Dags Arbejde i Land. Men til Gengæld er Kulbærerarbejdet ikke fast. Negren fæstes paa en Dag, og da han er tilfreds, blot han kan tjene en Dollar eller to om Ugen, saa forstaar man, at Kularbejdet, der giver let Adgang til Fridage, er det mest attraaede Negerarbejde i St. Thomas.

Nylig søgte nu Dampskibslinjeme at nedsætte den gamle Dagløn til det Halve, og i den Anledning gjorde Negrene Strejke efter evropæisk Mønster. Da de Begivenheder, der stod i Forbindelse med denne Strejke, kaster Lys over ejendommelige Forhold paa St. Thomas, skal vi i korte Træk gøre Rede for Bevægelsen.

For at forstaa, hvad der gik forud, maa man vide,

Det danske Vestindien* 5at de dansk-vestindiske Øer ikke har deres egne Penge. I Kjøbenhavn forfærdiges nogle Kreditbeviser, som man kan betale Skatter med, men som ikke indløses af nogen Bank. Desuden findes der paa Øen 2 Banker, Kolonialbanken, der er engelsk, og St. Thomas Bank, der er oprettet af Kreolerne. Begge disse Banker udsteder Sedler, men saa vel disse Sedler som Bankernes Skillemønt var henimod 70erne ganske

fortrængte af det meksikanske Sølv.

Man maa nu erindre, at de meksikanske Penge er en ren Handelsvare. Enhver, der ønsker det, kan sende Sølv til Meksiko og faa det præget, dog ikke i mindre Mønt end én Dollar. Disse Penge, der ikke indløses af nogen Bank, bruges især i Syd- og Mellemamerika, og alt gik udmærket, indtil Sølvet i 80eme faldt i Værdi. En meksikansk Dollar, der gjaldt for en Dollar i St. Thomas, kunde pludselig i New York købes for 50 Cents, hvilket selvfølgelig var en stor Gevinst for dem, der kunde hente deres Penge hjem fra Udlandet, altsaa for Principalerne, hvorimod Negrene, der tjente Pengene paa Stedet, blev bedragne, idet de meksikanske Dollars ved alle Indkøb kun repræsenterede Halvdelen af den tidligere Værdi.

• Samtidig kom de Handlende i den største Forlegenhed. Man erindrer, at der ikke fandtes mindre meksikansk Mønt end Dollaren. Naar nu en Neger indfandt sig i en Butik og købte for 75 Cents og betalte med en meksikansk Dollar, saa var Købmanden nødt til at give dansk-vestindisk Skillemønt igen, d. v. s. Købmanden maatte udlevere sine Varer gratis og desuden give 25 Cents i Tilgift, thi Dollaren, han havde faaet, repræsenterede jo kun en Værdi af 50 Cents.Vilde Købmændene ikke ruineres, saa maatte de finde paa en Udvej, og de fandt derfor paa at udstede de saakaldte Checks, d. v. s. enhver Købmand lod lave Skillemønt i Blik og Kobber, som bar hans Navn og i hans Forretning gjaldt for meksikansk Mønt. Naar nu en Neger kom med sin Dollar og fik 25 Cents igen, saa fik han de 25 Cents i Købmandens egen Mønt. Paa den Maade havde man i Løbet af en meget kort Tid en Snes forskellige Møntsorter, og man forstaar, at de Sorte, der ikke forstod et Muk af det Hele, troede, at Købmændene havde sammensvoret sig for at snyde og bedrage „den kulørte Mand.“

Og hvad der bestyrkede denne Opfattelse hos Negren var en Række Fallitter mellem Byens Købmænd. Naar en Neger, nu havde samlet for en halv Snes Dollars Checks, der var udstedte f. Eks. af en Købmand Brown, saa opdagede han, at han intet ejede, naar Brown en skønne Dag erklæredes Fallit. Negrene blev mere og mere opirrede, og det ikke uden Grund.

Da Forvirringen endelig — det er kun et Par Aar siden — havde naaet sit højeste, udstedte Guvernementet et Dekret om, at Købmændene fra en bestemt Dag at regne ikke længer maatte bruge Checks. Paa dette Dekret svarede Købmændene ved at erklære, at de fra den samme Dag heller ikke modtog det meksikanske Sølv. For første Gang i dette Aarhundrede blev da den lokale Mønt — Bankernes og Guvernementets Mønt — brugelig Mønt i dansk Vestindien.

Dermed havde den Historie været endt, om ikke Dampskibslinierne havde vedblevet at betale Negrene med meksikanske Penge, altsaa med Penge, som Negrene ikke kunde

6*anvende i Butikkerne. Selvfølgelig gjorde de sorte Arbejdere Indsigelser og forlangte deres Løn udbetalt i brugelig Mønt, og efter nogen Betænkning svarede Principalerne, at de var villige hertil, dog saaledes at forstaa, at Daglønnen — den meksikanske Dollar — reduceredes til sin Værdi i den lokale Mønt. Derefter fik Negrene i vestindiske Penge udbetalt 50 Cents pr. Dag.

Men det fandt Negrene dog endelig var for grovt. Nu havde Arbejdsgiverne i saa mange Aar indbildt dem, at en Dollar var en Dollar, enten den var meksikansk eller vestindisk, og saa pludselig, da det stred mod Principalernes Interesser, gjorde de deres egne Ord til Skamme. Alle 10,000 Negre i St. Thomas rejste sig som en Mand, erklærede at de ikke genoptog Arbejdet uden for den gamle Dollar, og de indskrænkede sig ikke blot til dette, de forsamledes ogsaa rundt omkring i Gaderne, fægtede og slog ud med Armene og skræmmede de Forbigaaende med deres Raab og Skrig.

Et Øjeblik syntes Situationen ganske truende. Soldaterne, anførte af Overfyrværker Nielsen, trak op og lod Bajonetterne blinke for Næsen af de Sorte, der dog ikke syntes at blive videre forskrækkede. Alvorlige Uroligheder var vistnok blevet Følgen, om ikke Principalerne havde betænkt sig og i yderste Øjeblik havde givet Negrene deres Dollar. Saa genoptog de straks Arbejdet, og alt gik sin gamle Gang.

Om Negrene ved denne Lejlighed havde nogen egenlig Fører vides ikke, men af mange Kendetegn antages det, at de ikke blot havde en saadan, men at de ogsaa havde en fuldstændig Organisation.Denne Strejke, som satte

Sindene i stærk Bevægelse, er den første dansk-vestindiske Strejke, eller som en Strejke her kaldes: Negeroprør, der er endt uden at de farvede Arbejdere udgød Blod, og endda endte den med, at de hævdede deres Ret.

Fra Bynegrene vender vi os nu til de ægte, gamle, vestindiske Negre, Marknegrene paa St. Groix.

Mellem de ældste af disse finder man endnu fødte Slaver, men ikke blot over dem, ogsaa over de yngr® Generationer hviler der et Skær af gamle Tider. Vil man se Negrene i Naturtilstanden, som de skildres i „Onkel Toms Hytte", maa man til St. Groix.

Fra Slavetiden har enhver Plantage sine faste Negre, der bærer saadanne pudsige Navne som: Napoleon ,

Scipio Petersen og Cæsar Hansen, thi i gammel Tid antog Negrene deres Principalers Efternavne. I vore Dage kan en Neger, saa tit han ønsker det, skifte Principal, men Forholdet mellem Plantageejerne og Negrene er dog baade fastere og af en mere patriarkalsk Natur end Forholdet mellem Principal og Arbejder hjemme. Hertil bidrager, at Negrene faar en Del af deres Løn udbetalt i Naturalier, at de har fri Bolig, Læge og Medicin, samt i enkelte Tilfælde Græs til et Kreatur. I den daglige Omgangstone er Forholdet vistnok som i Slavetiden. Naar Negrene hilser Forvalteren med deres respektfulde „Good Morning Massa!" faar de ingen Genhilsen. En tidligere Guvernør ønskede, at Bestyrerne af Statsplantagerne skulde besvare Negrenes Hilsen med et Nik. Men over denne utidige Høflighed blev de Sorte ligefrem fornærmede. Den stred mod deresSædvaner, og Guvernøren fandt det snart klogest igen at indføre Landets Skik.

Paa de gamle Plantager kaldtes Negrenes Overordnede Mesterknægt, Overseer og Driver. Disse Betegnelser er nu gaaede af Brug. En moderne Plantageejer har et Par Underforvaltere, der ligesom han selv altid er til Hest, samt en sort Driver, der staar imellem Rørene og leder Arbejdet. I Negerby en bor denne Driver i den bedste Hytte, og han har Ret til at holde Hest og Svin og Høns. Om Morgenen Kl. 0 mønstrer han sine Folk og fører dem til Arbejdet. Bagefter Flokken, der kan tælle flere Hundrede halvnøgne Mænd og Kvinder, kommer Underforvalteren ridende i sin- hvide Klædning og med den store, klædelige PJanterhat paa Hovedet. Det hele Optog virker malerisk i de tropiske Omgivelser.

Medens denne Flok drives ud i Marken for at skære Rør, er Plantageejeren beskæftiget med at sætte Arbejdet i Gang paa Sukkermøllen. En vestindisk Landbruger er jo paa engang Landmand og Fabrikant. Han avler Rørene paa sin Mark og fremstiller Sukker, Rom og Sirup paa sin Fabrik. Negrene, der anvendes det sidste Sted, er ikke blot særlig dygtige, men ogsaa særlig stærke Folk, thi Arbejdet ved Valseværket saa vel som inde i det hede Sukker-kogeri ved Glarifyerne er meget anstrengende. Det betales ogsaa bedre end det lette Markarbejde. Lønnen varierer fra 15—25 Cents om Dagen. Til et større Kogehus hører 16—20 Negre. Ofte gaar de splitternøgne inde i de hede Dampe. Under Arbejdet nyder de Forfriskningerne, som er ved Haanden, idet de drikker Sukkersaft og spiser af de sødeste Rør.Om Middagen har Marknegrene 2 Timer fri, men hviler sjældent. De samler Græs til deres Kreaturer eller fisker ved at kaste Bladene af et Træ (dog wood) i det stille Vand. Disse Blade har den Indflydelse paa Fiskene, at disse bliver døsige og svømmer ovenpaa, saa Negrene kan tage dem med Hænderne.

Man tør vistnok sige, at der nu paa St. Croix ikke findes en eneste Plantage, hvor Negrene faar Prygl i Arbejdstiden. Skulde en irsk Forpagter glemme, at han har med fri, sorte Mænd at gøre, vilde disse ufravigelig mælde ham til Politiet, og Forpagteren vilde blive idømt streng Straf. Paa Grund af Embedsmændenes spændte Forhold til Plantageejerne, kan Negrene nemlig altid være sikre paa fuldt ud at faa deres Ret. Derimod klager Plantageejerne over, at de ikke nyder samme Gunst, naar Negrene — f. Eks. ved at forlade Arbejdet midt i Høsten — bryder deres Kontrakter og tilføjer Principalen Tab. I saa Fald skal Negren stævnes, men han er ikke altid let at finde, og selve Sagen er forbunden med en Del Besvær, som Embedsmændene selvfølgelig helst vil undgaa. Paagribes Negren, faar han nogle Dages Fængsel, d. v. s. frit Ophold uden Arbejde, og mange Negre har intet mod en saadan Straf. At have været i Fængsel regner de for en Ære. En Neger, der kom tilbage til St. Croix fra Horsens Tugthus, gik — ligesom de fine Rejsende — op og aflagde Visit hos Guvernøren. Han blev selvfølgelig smidt ned ad Trapperne. Paa de nærmeste engelske Øer faar Negrene Rotting, og de dansk-vestindiske Politimænd mener, at denne Straf ogsaa burde indføres paa St. Croix, dog kun for grovere Forbrydelser. De almindeligste Overtrædelseraf Loven, Negrene begaar, er Tyveri af Kokusnødder, som de

stjæler paa Plantagerne og sælger i Byen for en Cent Stykket. I alle saadanne Sager paastaar Negrene, at de kun har stjaalet, hvad de selv spiste. Er dette givet, kan de nemlig ikke idømmes Straf. Pudsige Retssager at overvære, er Paternitetssagerne. De Sorte skifter tit Koner, saa man forstaar, at der kan blive Uenighed om Børnene, dog kun Uenighed om, hvem der skal forsørge dem. Den Neger, der lever sammen med en sort Pige, kaldes hendes Keeper, og for Domstolene optræder Keeperen i alle borgerlige Forhold som Pigens Mand. Men der er Intet at stille op mod ham, naar han optræder som Keeper i et andet Hus eller gaar paa Omgang. Retsforhandlingen i saadanne Sager er altid rig paa mimiske Præstationer, og den blege, edderspændte Politifuldmægtig, Ansigt til Ansigt med de gemytlige Sorte, er af en ubeskrivelig Komik.

Naar Negrene om Aftenen kommer hjem fra Markarbejdet, indstiller Forvalteren de flittigste blandt dem til en Romsnaps eller Sirupslimonade. Fredag Aften udbetales Lønnen ved et Bord, som opstilles i Sukkerkogeriet. Ved Bordet sidder Planteren og Forvalteren, henholdsvis med Protokol og Kasse, og under Driverens Vejledning faar Negrene Foretræde og modtager deres lille Løn. Da Forvalteren trækker af for Regnvejrsdage, giver Udbetalingen ofte Anledning til Diskussion. Saa slaar Planteren i Bordet, og Forvalteren skælder ud, og Driveren skærer Tænder, men Negren holder paa sin Ret, og han opnaar næsten altid, hvad han ønsker, før han grinende gaar sin Vej.

Natten mellem Fredag og Lørdag, Pengenatten, føres der et syndigt Liv i Negerbyen. Fra Hytterne lyder Sangog vilde Raab. De Sorte spiser varm Mad, drikker Rom* og fomøjer sig med Spil og Slagsmaal. Ret ofte denne-Nat aflægger Forvalteren sine Undergivne en Visit, og saa hænder det, at der i Mørket vanker nogle Prygl. Lørdag og Søndag arbejdes ikke, og af 100 Negre gaar næppe 10 ud om Mandagen.

Negrene ere meget renlige. De bader sig, børster omhyggelig deres store, hvide Hestetænder og friserer deres Krølhaarshoveder. Om Søndagen ifører de sig den bedste Puds, og om Hverdagen ser man tidt en ung Negerinde gaa paa Arbejde med lyseblaa Strømper, blodrøde Strømpe-baand og Blondebesætninger om Hals og Arme. Hun har enten været til Bambula om Natten og har ikke gidet tage andet Tøj paa, eller hun har pyntet sig for at gøre Indtryk paa Forvalteren. I Forbindelse med Negrenes Omhu for deres Ydre staar deres Skræk for alle Sygdomme, særlig for de to hyppige Negersygdomme, Spedalskhed og Elefan-tiasis. Paa Hospitalerne, hvor de sorte Patienter nyder gratis Pleje, ser man talrige Spedalske og endnu flere, der gaar omkring paa Elefantben. Denne Sygdom er en Hudsygdom, som næsten altid sætter sig i Benene. Disse svulmer op indtil en halv Alens Tykkelse, sprækker som Elefanthud og afgiver et uhyggeligt Skue, som man dog vænner sig til i kort Tid. Man møder nemlig disse Elefantben overalt, i Husene, paa Gaderne, ja selv paa Bal. Negren kalder dem for Jamsben efter Jamsroden, der har en lignende Form.

For Negrenes Børn findes paa St. Croix 6 Skoler med sorte Lærere, der er udgaaede fra Negerseminariet paa den engelske 0 Antigua. Disse Læreres Foresatte er Skole-inspektøren Mr. Quin, der redigerer Øens Blad, St. Groix' Avis. Heldigvis er Mr. Quin bedre Pædagog end Journalist. Undervisningen i Skolerne er fortrinlig. De sorte Børn nævner Hovedstæderne, læser indenad og synger Salmer, saa det er en Gru.

En særlig Kres danner de Negre, man i Folketinget kalder „Negerhusmænd. " Det er de saakaldte Squatters, der selv driver et lille Stykke Jord og sælger deres Rør til Regeringens Faktori. For en halv Snes Aar siden besluttede Guvernementet at sælge Jordlodder fra Statsplantagen Work and Rest. Til en Begyndelse udstykkede man Jord til lienimod 30 flinke Negre. Hver fik en Snes Acres mod en ringe Udbetaling, men med Forpligtelse til aarligt i de kommende 20 Aar at afdrage Restbeløbet. Det var en god Idé. Negerhusmændene har næsten uden Undtagelse klaret Afgiften, og Faktoriet kan ikke noksom rose deres Rør. For den Rejsende er det en Fornøjelse at spore den voksende Selvfølélse hos disse Sorte, der langsomt hæves til et andet socialt Lag. Og som den Jord, de kultiverer, opnaar de selv Kultur. Udviklingen af Neger-Husmandsstanden er efter Kyndiges Mening et af de Spørgs-maal, Rigsdagen først og fremmest bør beskæftige sig med, naar den skal til at reformere Forholdene paa St. Groix.af St. Croix, altsaa fra Frederikssted til Chri-stianssted, er der saa langt som fra Roskilde til Kjøbenhavn. Vejen, der løber i en lige Linje, er spejlglat og i hele sin Længde prydet med en imponerende Allé af Kokuspalmer. Af denne Allé ser man et Parti paa Bogens Omslag. Ofte standser man og faar en Neger til at klatre op i et af

Træerne og afrive et Par Kokusnødder. I hver Nød er der en halv Pot Mælk, og selv om den er lunken, er den dog læskende i den stærke Varme.

Saaledes styrket naar man omsider Christianssted, der er Guvernementssædet, Centrumet for det dansk-vestindiske Retsvæsen, Forvaltningen og for den dansk-vestindiske Sladder. Byen, der ligger nydeligt mellem grønne Smaa-bjerge, er af Størrelse som Skelskør.— To lokale Sensationsbegivenheder optog ved vor Ankomst alle Sind. Om Aftenen havde Indvaaneme haft en offenlig Koncert, og Koncertgiveren var ingen ringere end den verdensberømte Mr. Heine, der efter Sigende indtager en ledende Stilling i Negerrepublikken Haitis musikalske Verden. Virtuosen assisteredes af sin ligesaa berømte Hustru, der er uforlignelig paa Piano, og af sin Datter Lilly, der netop paa en opsigtvækkende Turné gennem Portorico havde godtgjort, at hun var F. F. i smægtende Romancer. Kort sagt, en uhørt Trio i Skelskør!

Men nu hændte det til al Ulykke, at Mr. Heine havde faaet den lokale Feber og rystede som en Bændelorm, der er hængt op i Halen, og at Fruen havde faaet Myggebid paa Ryggen og altfor ofte maatte rive Hænderne fra Instrumentet, og at Frøknen, den buttede Lilly, havde faaet det vestindiske Maveonde og maatte forlade Salen mellem flere Vers —

Vore kære Landsmænd havde da, hvad man let forstaar, haft en slem Nat efter den Koncert, og nu paa Morgenstunden blev de grebne, af en ny Sindsbevægelse. Guvernøren havde nemlig indbudt til et større officielt Middagsselskab, men i det sidste Øjeblik viste det sig, at han manglede Is. En Guvernementsmiddag uden Is har man endnu aldrig oplevet i Skelskør, saa Dagen tegnede til at blive meget interessant. Nysgerrig Spænding stod at læse paa ethvert Ansigt, og al Samtale drejede sig om Isen, hvilket forøvrigt virkede behageligt i Heden. Der var sendt Ilbud, og der var telegraferet, men ligemeget hjalp det, og Spændingen steg med Temperaturen, indtil det ud paa Eftermiddagen rygtedes, at der laa Is og smel-tede hos en Mand i Weslend. En Vogn afgik øjeblikkelig til Stedet, og medens alle gode Ønsker ledsagede Vognen, besluttede vi i Mellemtiden at aflægge en Visit hos Guvernøren.

Foran hans Palæ, om hvis Ydre man faar en Forestilling af Billedet i Vignetten, staar en svedende Skildvagt, der af gammel Vane „ retter sig“ for enhver forbigaaende Hvid. Gennem Vinduerne i Palæets Stueetage ser man ind i en Række rummelige Værelser, hvor en Skare underordnede Embedsmænd sidder halvt begravne mellem støvede Folianter. De overanstrengte Kontorchefer har derimod et Øjeblik ladet Pennen hvile og staar fordybede i sagte, hviskende Samtale, selvfølgelig om Guvernørens Is.

Guvernøren! Vi aner ikke hjemme, hvilken Tryllekres der omgiver denne Mand! Han er mægtigere end en Majestæt, thi en Majestæts Magt begrænses dog sædvanlig af Ministre, Parlament og Folkemening. Noget saadant eksisterer ikke eller betyder Intet paa de dansk-vestindiske Øer. Der er kun én Vilje, Guvernørens. Om den drejer alle Legemer sig som Planeter om en Sol. Hvide og Mulatter vogter paa Hs. Ekscellences mindste Vink, og det er forstaaeligt, at de overtroiske Sorte betragter ham som noget mere end en almindelig dødelig Massa, naar han rider gennem Byen med de vestindiske Oberstdistinktioner paa sin kridhvide Uniform.

Spændte paa at se denne mægtige Mand, staar vi da foran den brede Guvernementstrappe, der fører op til en stor Dør, hvorover læses hvad der usynligt læses over alle dansk-vestindiske Døre: Fred. d. 6. — 1830. En Ordonnans modtager vort Kort, og giver os efter nogle Øjeblikkes Venten Adgang til Statsmagtens højeste Repræsentant.— Det er som bekendt kun et halvt Aar siden,,

at Hr. Hedemann blev uindskrænket Hersker over det

dansk-vestindiske Deficit. Hr. Hedemann studeres derfor paa Stedet som en lige udkommen Bog, og det maa siges, at selv de dybeste Menneskekendere mellem Embedsmæn-dene endnu ikke aner, hvad han egenlig fører i sit Skjold. Det Eneste, de er ganske sikre paa i Øjeblikket, er vistnok det, at Ekscellencen mangler Is.

Det er da selvfølgelig om Isen, vi aabner Konversationen, saa snart Hr. Hedemann har bedt os tage

Plads.

„Ja,“ svarede Guvernøren interesseret, „Is er jo en uundværlig Artikel i Vestindien. Jeg faar min Is fra Halifax, og det er ikke Smaating, der gaar med i denne Varme. Min sidste maanedlige Isregning var paa 400 Kr.“

„Og saa mangler De endda Is.“

„Ja, det er virkelig ikke Spøg. Men nu har jeg sendt en Vogn til Frederikssted."

Vi bemærkede, at Befolkningen, saavel den blanke som den farvede, med Spænding afventede Resultatet, og Guvernøren tilføjede med en Skælm i Øjet, at saadanne smaa Begivenheder ofte interesserede Menneskene i Skelskør.

Dei- laa i Guvernørens Holdning en behagelig Blanding af en Verdensmand og en Ironiker. Det er klart, at han under Anvendelsen af Sætningen L'état c*est moi ogsaa havde Blik for denne Sætnings lokale Supplement: L’état c'est St. Groix.

— Et Øjeblik efter var vi paa Vandring gennem Guvernementspalæet, som Hr. Hedemann elskværdigt havdetilbudt at forevise. Med stigende Forbavselse gik vi om fra Sal til Sal.

Thi et sørgeligere Skue havde vi aldrig sét end denne Suite Værelser. Nogle af dem var monterede med et Bord og to trebenede Stole, andre med en Stumtjener og en Gulvmaatte. I et enkelt stort Værelse fandtes ikke andet end et Askebæger, og i Diplomatsalen kun en Musefælde, hvilket Møbel turde være ganske malplaceret i et dansk Modtagelsesværelse for fremmed Diplomati.

„Det er Kolonialraadet, der monterer dette pragtfulde Palæ,“ oplyste Guvernøren med sit stadig lidt ironiske Smil.

Omsider stod vi i Balsalen, et uhyre langt Rum med Spejlglas i Væggene og med store Olielantemer under Loftet — thi i Guvemementssædet findes ikke Gas. Med Gru lod vi Blikket løbe rundt i dette aflange Torturkammer, hvor Embedsmændene og deres Fruer ved de officielle Fester valser rundt i 40 Graders Celsius.

Fra Balsalen førte en Trappe ned til Receptionssalen, hvor Guvernøren holder de berømte Nytaarslever’er og paa Kongens Fødselsdag giver Kur med efterfølgende Lunch. Ved saadanne Lejligheder kan enhver loyal Borger være-med, og selvfølgelig er enhver sort Borger loyal, naar der er Tale om et gratis Maaltid. De loyale Hvide derimod kan i Trængselen faa knækket deres Ribben.

Vi henkastede en Bemærkning om, at disse Fester kostede Guvernøren mange Penge.

„Ak ja,“ svarede Hr. Hedemann, „en af mine Aftener paa St. Thomas kostede ca. 4000 Kr. Men min Forgænger i Embedet har ikke sparet, og jeg maa, saa godt jeg kan,, træde i hans Fodspor/„Men hvor bor De selv, Hr. Guvernør?"

„Her" — og ud over det flade Tag naaede vi et nærliggende lille Hus, hvor Guvernøren havde et Sovekammer og en hyggelig Salon. Nipssager og Billeder, der fandtes rundt om paa Møblerne og Væggene, vidnede om en dannet Mands Smag, men alt ialt var Lejligheden mindre elegant end et borgerligt Hjem i Kjøbenhavn.

Derimod var Spisesalen nedenunder ret stor og frem-traadte netop med en indbydende Opdækning til et halvt Hundrede Personer. Guvernøren skulde samme Aften, meddelte han, have Middag for Kolonialraadets Medlemmer, samt for Komitéen til Indsamling af en Gave til Kronprinseparrets Sølvbryllup.

„Desværre," ytrede han, „erj Indbydelserne forlængst udgaaede og enhver Stol optagen. Men jeg skal sé at skaffe Dem en Plads."

Vi takkede for denne gæstevenlige Opmærksomhed, og virkelig sendte Guvernøren hen ad Aften en Indbydelse til Hotellet, men ved én af de Fejltagelser, der er almindelige i Hoteller, hvor Oberkellneren er sort i Ansigtet, kom Indbydelsen os for sént i Hænde. Desuagtet vilde det ikke have været vanskeligt for os at give et omstændeligt Referat af Middagen, thi om andet talte man selvfølgelig ikke i Christianssted den næste Dag. Man refererede, hvad der var blevet sagt og hvad der laa bag Ordene, og hvad man havde faaet, og om det var godt, og hvem der havde været med og ikke været med og af hvad Grund. Men hvad man især med Stolthed refererede,

det var, at Værten i det mest kritiske Øjeblik havde skaffet Is.

— „Naa, hvad siger De saa om Guvernøren?" hen-kastede en gammel irsk Planter, med hvem vi næste Formiddag spiste Frokost paa Hotellet.

Vi svarede, at vi i Guvernøren havde fundet en overordenlig elskværdig Mand.

»Javel", brummede Irlænderen, »det samme sagde vi om Birch og om Garde og om Arendrup, men Piben faar en anden Lyd, naar disse højtstaaende danske Embedsmænd har været her i nogen Tid."

Saadan talte Irlænderen, men det var vistnok kun, fordi han ikke var bedt med til Middagen. St. Groix har ialt 18,050 Indbyggere, og hver Gang Guvernøren giver Middag for de 50, faar han nøjagtig 18,000 Dødsfjender. Pokker skulde være Vestindiens Guvernør!

Derimod gad vi nok sé den, der ikke vilde trække sig tilbage og leve af hans Pension.

Det danske Vestindien.Det træffer sig saa heldigt, at Kolonialraadet netop holder Møde, og selvfølgelig griber vi med Glæde

Vestindiens Rigsdag.

Lejligheden til at føre vore Læsere ind i denne lidet kendte dansk-engelske Rigsdag.

Kolonialraadets Møder holdes i Guvernementspalæets store Sal, hvor vi ved Tolvtiden finder en Del ældre og yngre Herrer spredte rundt om en Tribune, der spænder over hele Salens Bredde. Foran Tribunen er Medlemmernes Pladser ordnede i en stor Halvbue. Som overalt i Vestindien er her rigelig Plads, og Rummet synes dobbelt stort, da Øjet gennem de brede, aabentstaaende Vinduer til alle Sider sér den blaa Himmel.

Medens Medlemmerne langsomt samler sig, giver vi den vestindiske Forfatningskamp i korte Træk.I Aaret 1863 fik Øerne deres Frihed ved Kolonialloven, der blev modtagen med samme Glæde, hvormed vore Fædre hjemme modtog Grundloven. Men ligesom man hos os havde overset Faren ved § 25, saaledes havde de gamle Vestindianere ingen Anelse om, hvilke Fortolkninger der skulde blive lagte i Koloniallovens § 62. Denne udsiger, at forsaavidt Kolonialraadet nægter Bevillinger, der er bestemte ved Anordninger og andre bindende Regler, kan saadanne Bevillinger gives ved kgl. Resolution.

Til at begynde med gik al Ting godt. Det var først efter Negeroprøret i 1878, da Øerne blev forarmede, og Underskudet voksede, at der langsomt udvikledes en Opposition. De folkelige Medlemmer kom i et mere og mere spændt Forhold til Vestindiens Guvernør.

Følgen blev, at Estrup (eller rettere Arendrup) udarbejdede det bekendte ny „Forslag til Forandring i Kolonialloven", der gaar ud paa at forandre Raadet til et Sogneraad — et Sogneraad! Har man hørt Mage til Fornærmelse mod et Parlament, eller rettere sagt mod 2 Parlamenter, thi der er ogsaa et Kolonialraad paa St. Thomas! Forslaget er endda ganske vittigt, idet Sogneraadet skal beholde sine 5 kongevalgte Medlemmer. Et Sogneraad med kongevalgte Medlemmer! Saa maatte der da oprinde bedre Dage for St. Groix!

Selvfølgelig blev Kolonialraadets gamle Medlemmer oprørte- ved denne Udsigt til at gaa Rabundus, og under Budgetbehandlingen i 1890 protesterede Raadet og formede det næste Aar Protesten til et Forslag med følgende Besparelser: Oprettelsen af et Landpoliti i Stedet for det

kostbare Militær, Nedsættelse af Guvernørens Lønning og

c*Indskrænkninger i den blomstrende Embedsstand. Men at et saadant Forslag kunde fremsættes, var for Guvernøren og Embedsmændene det bedste Bevis for, at Kolonialraadet var rebelsk, og at Forfatningen trængte til en lille Revision.

Følgen blev forskellige voldsomme Rivninger med Hr. Arendrup, og da Kolonialraadet endélig i Aaret 1891 nægtede Budgettet, udfærdigede Guvernøren det ved kgl. Resolution. Siden da har det danske Vestindien været regeret provisorisk.

Næste Aar vægrede de folkevalgte Medlemmer sig ved at stemme over Budgettet, ja forlod Salen. Derover blev Hr. Arendrup saa irriteret, at han ogsaa gik sin Vej. Tilbage sad saaledes de kongevalgte Medlemmer. Det var en yderst komisk Situation.

Da Hr. Arendrup endelig — noget sent, mener man — tog sin Afsked og i den Anledning gav en større Middag, rettede han i sit Farvel en varm Tak til Embedsmændene, men tildelte samtidigt de tilstedeværende Medlemmer af Kolonialraadet en lille Næse. Som Følge heraf udeblev Medlemmerne fra Afskedslever'en, og Guvernøven maatte rejse hjem uden at have faaet den sædvanlige Adresse i sin Kuffert —

— Medens vi har givet denne meget korte Oversigt over den vestindiske Forfatningskamp, der nu nærmer sig sin Afslutning, har Raadets Medlemmer samlet sig i Salen.

To Typer staar ejendommeligt til hinanden i Forsamlingen. Den sunde, irske Planter og den unge, danske Embedsmand. Irlænderen gaar omkring, som om han vilde tage Tag, medens Embedsmanden holder sine soignerede Negle op i Sollyset, fremtager en Pennekniv og underkaster Fingerspidserne en departementsmæssig Revision.

Formanden, Hr. Prokurator A. , der er

udgaaet af en gammel vestindisk Patricierslægt, bestiger nu Tribunen, medens Sekretæren, en kulørt Mand, tager Plads foran ved sin Protokol. I Forsamlingen sidder følgende kendte Mænd fra Øen:

De kongevalgte Medlemmer: Skoleinspektøren og Redaktøren John P. Quin, Toldforvalter , Overrets-

prokurator F. L. Brun og Bestyreren af Fællessukker-kogeriet, Chr. Dahl. Det femte Medlem, Kapt. Ditlevsen, er, saa yidt vi véd, i Kjøbenhavn.

Dernæst blandt de Folkevalgte: Planterne F. Moore, G. M. Hagemann, F. Lunag, A. P. ,

Henry Mac Donald,John Heuritt, Bankbestyrer W. A. Greagh, Købmændene R. L. Morwin, A. J.

E. L. Benjamin og Wm. H. Brown. De 2 sidstnævnte er Negre og begge meget veltalende. I Vignetten ser man Mr. Benjamin holde et af de Foredrag, der til Skade for Komiken kun refereres i St. Groix Avis.

Desværre. Selve dette Møde er uden Interesse. Det er et Sommermøde og kun sammenkaldt for at vælge Udvalg. I den stigende Varme — efter Sigende den stærkeste Varme, der har været paa Øerne de sidste 5 Aar — synker Medlemmerne sammen, og næppe er Afstemningen forbi, før de kaster sig over de kølende Drikke, Guvernøren har ladet opstille i Svalegangen udenfor den store Sal.

Vi blander os imellem Raadets Medlemmer, og ved etGlas Isvand underkaster vi 3 af de mest bekendte lokale Politikere et hastigt Interview.

Disse 3 Politikere er Formanden; Prokurator Stake-mann, den ansete Amerikaner, Blackwood og Føreren for Irlænderne, Plantageejeren Hemtt, der er kendt under Navnet „Vestindiens Parnell. "

Kolonialraadets Formand ytrer:

„Hvad der er foregaaet her de sidste Aar, er nøjagtigt, hvad der er foregaaet i Folketinget hjemme. Vi har opført os loyalt og har strakt os til det Yderste for at imødekomme Guvernøren. Pudsigt er det, menl sandt, at vor Kamp har været en Kamp mod Estrups Penge. Det er Estrup, som imod vor Vilje har sendt de mange Hundredtusinder herud for at opretholde det bekostelige Embedsmandsmaskineri. Vort Program er dette: Mindre

Guvernørgage, færre Embedsmænd, simplere Administration og Balance paa Budgettet. Man har svaret os ved at ville fratage os vor Frihed. Bliver Estrups Forslag Lov, saa er det ude med Vestindien."

Planter Blackwood'.

„Jeg er Amerikaner og har, som De véd, købt omtrent 3000 Tdr. Land her paa Øen. Jeg tror paa denne 0, naar vi, der betaler Skatterne, fik Lov at indrette os en økonomisk Administration. Personligt er de danske Embedsmænd elskværdige, men der skal mere til end det. De Folk, man sender os fra Danmark, er enten Jurister eller Militære.

Hvorfor sender man os ikke nogle praktiske Mænd. Man tjener ikke Føden ved at gaa med Sabel."

Planter Hewitt, Irlændernes Parnell:„Danmark faar næppe nogen Sinde Indtægt af disse Øer. Naar Danmark alligevel vil beholde dem, kan det kun være for at „vise Flaget/ Nu siger vi Plantere som saa: Vi vil betale og vi kan betale, hvad der er nødvendigt til Ordenens Opretholdelse og til Øen s* Administra tion, men vi vil ikke og vi kan ikke betale, hvad det koster Danmark at vise dansk Flag, d. v. s. betale for Soldater, Kanonsalut og Guvernørens Middage. Danmark, der engang købte Øerne for at tjene Penge paa dem, opretholder dem nu som et Slags Pynt. Danmark har altsaa sin Særinteresse af disse Øer og maa betale for denne Særinteresse. Ganske vist har nu Ministeriet hjemme i en Række Aar betalt Underskudet, men som bekendt har Ministeriet foretaget dette Skridt paa egen Haand. Jeg spørger nu, hvad der vil ské, naar det kommer til Forlig mellem Rigsdag og Regering. Det er sandelig ikke morsomt for os Plantere at gaa omkring med Følelsen af, at vi kan komme til at betale hele Gælden gennem en forøget Skat. Det vilde være ensbetydende med vor fuldstændige Ruin. Misforstaa nu ikke disse Ytringer, saa de forekommer Dem dikterede af Uvilje mod, hvad der er Dansk. Mod Danmark og dets frisindede Befolkning nærer alle Øens Plantere de venskabeligste Følelser, og specielt er vi Irlændere overbeviste om, at den varme Sympathi, hvormed den danske Presse følger Irlændernes Kamp i Hjemlandet, ogsaa vil komme os danske Irlændere til Gode i vor Kamp for en fornuftigere Ordning af Forholdene paa St. Croix. Ikke blot vi, men ogsaa Skatteyderne i Danmark, er interesserede i denne Sag."

Saa vidt de 3 dansk-vestindiske Politikere, der slutteligerklærede, at de ved denne Lejlighed for første Gang blev underkastede et Interview.

Og Pamell, der havde ytret sig saa skarpt, tilføjede med et fiffigt Blink i Øjet:

„Det er da vel heller ikke for at plukke Kokusnødder og vestindiske Roser, at De er kommen til St. Croix!"Midt i Havfladen en lille 0 med Palmer sagte viftende hen over grønne Bjerge, og lodret over Øen Solen, der fylder Rummet med sit hvide Lys. Det er Dagen paa St. Croix.

Man maatte være Maler for at kunne skildre Naturens-Ynde og Folkelivets naive Pudsighed paa denne 0, som Ingen kender hjemme, skønt dansk Flag har vajet over den i 160' Aar. Det vrimler med maleriske Motiver, og man tilgive osr naar vi forsøger at erstatte Penslen med Pennen. Her er nu til Eksempel Byens Vandcisteme, hvor de sorte Koner, med opkitlede Skørter og dampende paa Kridtpiber, er travlt beskæftigede med at vaske Tøj. Muldyrene, der gaar forbi, og som Negerbømene stænker Vand paa, faar i Forbigaaende en Læskedrik, og Karren, der er forspændtmed Okser, gør et lille Holdt, medens Kusken kurer til de

sorte Skønheder. Den hele landlige Scene er et fuldfær-

digt Maleri, og Politibetjenten Jørgensen, kaldet Pimpe-Jør-; gensen, som paasér Ordenen, og de to vestindiske Soldater, der bringer deres Vasketøj, giver- Billedet et aparte dansk-vestindisk Præg.

Krøyers „Høstfolk i Abruzzeme", der er købt af Galleriet, burde have en Pendant i „Høstfolk paa St. Groix". Vi ser en Sukkermark med høje, gule Rør, der malerisk bølger for Passatvinden, og i Udkanten af denne Mark et halvt Hundrede nøgne Marknegre, der krummer deres svedende Rygge og med blinkende Krumknive sønderlemmer Rørene. De ældste af Negrene er fødte Slaver, men ikke blot de, ogsaa de Unge, bærer Racens Kendemærker, naar de med slavisk Ydmyghed lystrer Driverens Befalinger, eller naar de pludseligt retter sig og stirrer paa den Fremmede

med et Blik, hvori der lyser Had.

Og Negerbyerne! Vi rider om imellem Bjergene, paa Maa og Faa, og standser ved en lille smuk Plantage, Annaly, der er beliggende en Mils Vej fra Frederikssted. I det lyse Aftensolskin, der forgylder Bjergskraaningeme, ligger Hundreder af hvide Huse, spredte mellem Kokus-palmer, der paa tynde Stammer rager op mod Himlen fra en Underskov af blomstrende Buske. Konerne steger Frugt ved Ildsteder, der flammer mellem Træerne; de unge Piger samles ved Cisternen med Lerkrukkerne paa deres Hoveder. Børnene leger langs med Vejen, og Muldyrene græsser paa den grønne Skrænt. Det hele er Billedet af en Idyl.

Og ganske uventet hører De, at der er Bryllup, binderHesten og træder ind i Brudeparrets Hytte. Brudgommen er i Snipkjole, Neglemanchetter og høje Flipper, der skinner løjerligt til hans sorte Ansigt. Bruden er i kridvid Dragt og synes lidt undselig ved den hvide Mands Besøg, især da en af Brudepigerne foreviser hendes 2 sorte Babies. En ældre Neger, der har faaet lidt for megen Brandy, har ugenert lagt sig hen i Brudeparrets Seng. Alt i dette Brudeselskab, og navnlig Brudepigernes Hestevrinsken, er af en uimodstaaelig Komik.

Langs med en rislende Bæk spaserer De saa fra Neger-byen ned igennem en af Dalene, indtil De pludselig staar stille, betagen af en Udsigt, der overrasker ved sin farverige, tropiske Skønhed: De bløde, fine Bjergskraaninger,

der til begge Sider, næsten som Kulisser, hæver sig med et Broderi af duftende Blomster, og i denne Scenes Baggrund, det uendelige, dybe blaanende Ocean, og midt i det, den lige ankomne danske Brig fra Handelshuset Moses Melchior. Briggens røde Flag vajer paa den blaa Grund. Underlig varm om Hjertet bliver man ved denne Hilsen fra det fjerne Hjem.

. Og endelig Negerballeme i Byen, de saakaldte Bambula, hvor den Fremmede modtages af Kongen og af Dronningen og med Iagttagelsen af et vidtløftigt Ceremoniel indføres i den latterligt pyntede Kres. Tidligt paa Eftermiddagen begynder Dansen. Herrerne sveder i de knappede Frakker, og deres sorte Hænder springer frem gennem de revnede Glacéhandsker. Damerne ere iførte korte, lyserøde Tylls-kjoler, blaa og røde Strømper, store Snøresko og Halvhandsker — for at man skal kunne sé deres brede Fingerringe med de uægte Stene. Enkelte af de forfængelige Skønne erdesuden sminkede med et tykt Lag .Mel, ikke blot i Ansigtet, men paa Hals og Barm. Saa danser de med Iagttagelse af den mest gennemførte Etikette- Negrene titulerer hinanden Sir og Negerindeme My Lady. Men ud paa Aftenen, naar Dansen bliver vild og Romsnapsene stiger til Hovedet, gaar Naturen over Optugtelsen. Gentlemen og Ladies kaster Støvlerne ud ad Vinduet og valser rundt paa bare Bén.

Saa rig paa Farver og tropiske Billeder er Dagen, og dog er den ikke skønnere end Natten:

Heden har lammet alt Liv, indtil Naturen henimod den tavse Aftentime gennemfares af en svag Skælven. I Vesten blusser Solen rødt, ildsprudende, som vilde den udstraale den tidobbelte Masse Ild, før den opsluges af de fjerne Bølger. Et Skarlagenskær hviler over Havet og den lille 0.

Saa er der et Minut, da Solen ude over Horisonten glider bort og kommer frem igen og, før den atter synker, tager Øen fangen i et mægtigt Bundt af Straaler, der som ved Indaanding fylder Luften med de tusinde tropiske Blomsters krydrede Dufte.

Fra dem alle faar det flygtende Dagskær sin stumme Afskedshilsen: fra den vestindiske Rose med dens Væld af overmodne Blade og fra den røde pragtfulde Hibiscus, der yppig tung hænger paa sin sprøde Stængel; fra den lysende, mod Himlen stræbende Agave og fra Peberplanten og Oleanderen og fra den skønne Dildo, som Kolibrien omsværmer, og fra den lille, tykke Kaktus, der staar i Ginneegræsset blandt de lette Blomster som en Munk imellem Nonner.

Derude glødende Sol. Deroppe gyldne Skyer og dernede Havets skiftende Spil af Farver. Rundt om Rosen-højen lysegrønne Bjerge, og i Dalbugteme det rødmende, violette Blomsterflor, som aander ud i Aftenluften.

Men pludseligt skjules Blomsterne og Buskene med de skælvende Blade i et Farvebrus, der hæver sig og breder sig hastigt i den gyldne Luft.

Det er Sommerfuglene, der, beruste af de stærke Blomsterdufte, løfter sig mod Himlen i det sidste flygtende Solskin.

Gule Sommerfugle, der ilsomt flyver hid og did, lysende som Ildgnister, og store glorøde Sommerfugle med mørke Farvetegninger, og lyserøde og mørkeblaa, teglstensfarvede og kridhvide Sommerfugle med Ildpletter paa de lodne Følehorn og Paafugleøjne paa de dobbelt takkede Vinger. Regnbuens Farver flyder om i dette Sommerfuglevæld, der stiger op mod Himlens gennemsigtige Hvælving.

Men Himlen, Havet, Bjergene, Buskene, Blomsterne og Sommerfuglene forsvinder — lydløst som for et Pust.

Det er Mørket, der paa Antillerne kommer pludseligt, næsten som paa Teatret. Endnu med Solstraalerne i Øjet staar man indhyllet i den mørke Nat.

Et Øjeblik hviler alle Omgivelser i dyb Stilhed, en gravagtig, dyster Stilhed, der hurtig viger for en ny Bevægelse i det hastigt skiftende Naturspil: Henover Himlen mylrer Stjernerne og henover Ginneegræsset Insekterne, der stemmer deres fine Instrumenter til den sælsomste Koncert.

Tusinder af fremmede, ejendommelige Lyde høres, Lyde, som naar Glasstænger gnides mod hinanden, som naar Vand-draaber falder ned paa Gløder, og som naar tørre Pinde knækkes over spændte Violinstrenge, medens Luften gennemkrydsesaf utallige sorte Prikker, lysende Biller, lodne Sværmere, smaa Myg med gyldne Vinger, og lange runde Nogle, om hvis Hoveder der staar en gullig Glans.

Men man glemmer Insekterne og hører ikke mere deres underlige Skrig, thi ovenover, foran og til alle Sider ser man nu i maalløs Overraskelse den tropiske Stjernehimmel hvilende paa Havet.

Hvilken Aabenbaring! En Stjernehimmel, hvor Øjet forgæves søger kendte Linjer i det lysende Mylr af Billeder. Karlsvognen, der er synlig i den nordlige Horisont, vender Hjulene i Vejret, og Mælkevejen, der er ukendelig, sender lange, guldfrynsede Fangarme ned mod Sydpolen og opløses i Millioner Ildfunker. Spredte mellem disse tindrer Guldstjerner og Blaalysstjemer frem med livlig og tungsindig Glans.

Og sælsomt! Her fra Øen, der hviler midt i det uendelige Ocean, sér man Stjernerne paa Himlen og deres Spejlbillede i det mørke Hav. Stjerner deroppe, dernede og i de fire Verdenshjørner, et blændende Mylr af Lyspunkter i Nord og Syd og Øst og Vest. Man tror sig staaende midt inde i det tomme, stjemetindrende Verdensrum. Og her, ene i den store Stilhed, omgivet af Himlens lysende Gaader, er det, som følte man stige op af det uhyre Rum selve Livets store Gaade.

Men i Stjemehavet blegner hurtigt alle andre Stjernebilleder for det blændende Sydkors, der er denne Nathimmels ypperste Klenodie. Hundred Tusinde Mile lønnede det sig at rejse for at sé dette Kors staaende der i Randen af den tropiske Himmel, funklende i den mørke Nat.

Alt samler sig om dette Kors, Mælkevejens Mylr affine Stjernefnug, de to Kentaurers kloge Ildøjne og den uhyre Kres af Stjernebilleder, vi ikke kender — alt føjes, ind i Ildrammen omkring dette Kors.

Det drager Øjnene op imod sig med overnaturlig Magt.. Det drager Blomsterduften og de gyldne Insekter, det drager Stjemeskinnet ude fra det slumrende Ocean, og det drager Menneskets bankende Hjerte.

Thi i dette Stjernebillede er Gud: Den bølgende Hav-

flades, de tavse Skoves, den hvide Ørkens og de vindom-suste Bjerges Gud, for hvem Kristen og Hedning bøjer Knæ. Den Gud, hvis Aasyn træder os i Møde i det Skabtes Skønhed. Som Sydkorset deroppe kaster Ildfunker i det slumrende Ocean, saadan kaster Guden her i Tropenattens, Stilhed Ildfunker i det slumrende Menneskehjerte.Embedsmændene.

Gennem den kridhvide, solbeskinnede Gade gaar en ung Mand i tropisk Lapsedragt: Gule Nankings Benklæder, uden Vest, Flonels Skjorte med et løst knyttet Slips om Halsen og paa Hovedet en Solhat, hvori Pullen holdes luftig ved en Svederem af gennemboret Kork. Naar de Sorte møder denne Mand, lægger de andægtigt Hænderne over Brystet, sænker Øjnene og siger Morning Massa! Men de faar ingen Genhilsen. Som den, der bærer Atlantis paasine Skuldre, gaar den unge Embedsmand langsomt ned ad Gaden, nikker adspredt til den vestindiske Soldat, der gør Honnør, og forsvinder i Regeringsbygningens luftige Kontorer.

Denne Embedsmand er typisk for Vestindien. Hjemme i de smaa Forhold afsluttede han paa engang sine juridiske Studier og en fleraarig Forlovelse, idet han straks efter Eksamen giftede sig med en elskværdig, lille Kjøbenhavner-inde, der havde lige saa megen Lyst til at komme ind i den officielle Verden, som den unge cand. jur. havde Lyst til at blive dekoreret i en ung Alder. Og grebne af en fælles Tro paa Fremtiden valgte han og hun Vestindien.

Efter en tre Ugers Sørejse hensættes denne noget naive Mand og hans uerfarne Hustru til den fremmede Verden. Deres første Indtryk er Indtrykket af, at Danmark dog er meget større, end de havde tænkt sig. Solen gaar jo — ligesom i Carl den V.s Rige — aldrig ned i Danmark! Og hvilken .Udsigt her i Sammenligning med Udsigten fra Regensen! Og meget andet end Naturen fængsler deres Interesse. De officielle Visiter sluger henimod en Maaned, og overalt bliver de, med streng Iagttagelse af Etikettens Fordringer, modtagne af de ældre Einbedsmænd, der ikke lægger Skjul paa, at store Interesser staar paa Spil i denne Afkrog. Saa indretter Parret sig et Hjem, og den unge Frue, der er udgaaet fra en Treværelseslejlighed, sér sig pludselig i et Uhyre af et Hus, hvor hendes lille, hvidklædte Skikkelse forsvinder i de store Rum, og hvor hendes mindste Ønsker er Befalinger for de tjenende Negerinder, der som Aladdins-Lampens Aander lydigt lystrer hendes Vink. Umærkeligt, men hurtigt, føler hun sig som Adel, ikke blot i Forholdet til de Sorte, men ogsaa i Forholdet til Mulat-

Det danske Vestindien. 7terne og til saadanne Købmandsfamilier, hvori der findes farvet Blod. Hvad Fornøjelse har man hjemme af, at man er hvid! Her er allerede det en Preference. Saa kommer til de andre Behageligheder, at den unge Embedsmand paa Grund af sin Embedsstilling og sin Frues vindende Egenskaber optages i Guvernørens lille Hofstat. Ved de officielle Middage placeres Parret efter Rangen, maaske nederst blandt de hélt Hvide, men dog ovenfor Kreolerne med Blod, selv om disse i Formue og Indtægt staar paa et højere socialt Trin. Nu kommer dertil, at den unge Kjøben-havnerinde gør Lykke hos de ældre Embedsmænd, og klogt arbejder hendes lille Hjerne paa at befæste sin og Mandens Position. Hun opdager hurtigt, at der er et vidt Spillerum for en smuk Dames Indflydelse i Vestindien, og medens Manden energisk tager Kampen op ude i det store offenlige Liv, styrter hun sig ind i Hofintrigerne, hvor de gamle Fruer kæmper lidenskabeligt med de -unge Fruer, men hvor disse dog, formedelst de ældre, indflydelsesrige Herrers Svaghed, altid har en vis Chance.

Den stærke Varme og de tropiske Omgivelser har nemlig givet mangen sat Kontormands Følelser en vis sydlandsk Tone. Stærke Rystelser i Familielivet og Brydninger i det Ægteskabelige følges ufravigeligt af endnu stærkere Rystelser og Brydninger indenfor det lille Hof og aaben-barer sig som Jordskælv og vulkanske Udbrud i den højere Administration.

Dette ny Liv, saa rigt paa Spænding og paa smaa Triumfer, er af en letforstaaelig Charme for den unge Frue. Hun føler, at hun er en Faktor, hvormed der regnes ved det lille Hof, og snildt benytter hun sig af de vundneFordele. Kun sjældent tænker hun paa Hjemmet. Naar hun skriver Breve, er det kun for at indhente Oplysninger om sine Barndomsveninder, der har giftet sig med smaa Grosserere og med Embedsmænd paa 1500 Kr. O, om Veninderne et Øjeblik kunde se hende sidde herude paa Antillerne med det tropiske Rigsæble i sin Haand!

Og man maa virkelig beundre hende, denne lille forslagne Kjøbenhavnerinde, der danser første Dans med Guvernøren, anden sindige Vals med Overdommeren og en hurtig tredje Polka med den ondeste Tunge mellem Fuldmægtigene. Hun udvikler sig i faa Aar lige indtil Skepsis,, medens hendes Mand bliver staaende paa det samme Trin. Han gaar endnu omkring og reformerer, først i Solskinnet, saa i Skyggen, til han endelig falder sammen foran Kog-nak'en i den magelige Rørstol. Han tror endnu, at Vestindien har en Fremtid, og selv har han sindrige Idéer om Sukkerforholdene paa St. Groix og om Opdyrkningen af St. Jan. Skade kun, at hans Idéer skal kritiseres af do mange Overordnede, der selv har et Utal af Idéer, som ogsaa sendes hjem til Finansministeriet, hvor enhver god Idé forsvinder i den gamle Carocs Pult.

Fruen, praktisk, som hun er, er uberørt af disse Drømmerier og er fri for Skuffelser. Hun har med sit kloge Blik set igennem hele Stadsen. Hun betragter de gamle Embedsmænd som Orgelpiber med bestemte Lyde, og i de Unges Kur finder hun et Tidsfordriv, som ikke skader hende, blot hun holder Tilbederne paa Afstand. Damerne i de højere Embeder har hun gjort sin Opvartning, indtil hun turde møde dem paa Krigsstien, hvor hun nu ned-sabler dem uden Naade og Barmhjertighed. De gamle'Admiraler, der gaar i Land og spiser Guvernørens dyre Middage, finder Lun er morsomme, især naar de holder Tale, men hun forstaar rigtignok ikke, hvorfor Danmark holder Spisehus paa dette varme Sted. Naar hun kommer til at tale med en rejsende Kjøbenhavner, smiler hun ad det Hele, siger, at det er Humbug, men tilføjer, at man er her, og naar man er her, maa man ikke blot synge med i Koret, man maa ogsaa udvikle Stemmemidlerne og tiltvinge sig en Stilling som Solist.

Og saa henrinder Aar efter Aar i den evige Sommer, medens Bølgerne, lige mørkeblaa og lige lange, ruller og ruller videre derude i det karaibiske Hav.

Og den lille blege Frues Ansigt faar tilsidst det skarpt markerede Præg. Hun er bleven Moder og har halvt voksne Børn.

Og nu aabenbarer hun en ny og stor Side af sin Karakter.

Paa Øerne findes ingen højere Skoler, og selv om de fandtes, vilde Negrene, hvad man har tilstrækkelig Erfaring for, udøve en uheldig Indflydelse paa de hvide Børn. Saa er der desuden ingen Stillinger og ingen Fremtid og — hvad der særlig beskæftiger en kærlig Moders Tanke — der er ingen passende Partier for en ung Dame.

Følgen er da den, at næsten alle Embedsmændenes Hjem opløses, naar de første Børn er henimod Tolvaars-alderen. Saa fører Moderen sit ældste Afkom hjem til Kjøbenhavn, medens Faderen, der ikke er saa stærkt optagen af Forretninger, bliver tilbage med de Smaa. Men det er kun en krank Lykke. For Manden gaar det an, men Moderen oprives af Længsel og rejser did igen og hid igen.Hun er pludselig bleven uden Midtpunkt, og hun, der før beherskede Vestindien, hun hader nu Vestindien og afskyr i den ædleste af alle Følelser Øerne, indtil Manden endelig giver efter og gaar af og rejser hjem og lever af sin Pension.

Et saadant Par, som her skildret, hvor Manden langsomt viskes ud, medens Hustruen udfolder alle sine Ævner, er et historisk typisk Par i dansk Vestindien. Af andre Typer, der findes i Kontorbygningerne, skal vi endnu blot fremføre en, der er uden Sidestykke i det hjemlige Kancelli.

Det er den guvernementale Løjtn. v. Buddinge, en ældre, ugift Herre, af Benævnelse Kopist, Bogholder eller Fuldmægtig. Af Udseende som man ser ham i Vignetten, en stram Militær, der betragter dansk Vestindien som Verdens Midtpunkt og sig selv som Smørhullet i den danske Administration. Af Oprindelse er han Løjtnant i Reserven, men med Titel af Kaptejn. Han spiser godt, drikker endnu bedre, men mister Appetiten, naar han mangler Sladder. Han spidser Øre ved den mindste Lyd og vilde føle sig beskæmmet, om han ikke havde nøje Rede paa, hvad samtlige Hvide daglig foretager sig og spiser og drikker i en Mils Omkres. Helst opholder han sig i sit kølige Kontor, hvor han finder Mug i Blækhuset, hver Gang han skal til at undertegne Skrivelser med Navn og Herresving, men er der foregaaet noget Opsigtvækkende, særlig huslige Skandaler, ser man ham i travl Bevægelse om Gerningsstedet, hvorfra han kun fjerner sig, naar han skal hen og aflægge sin Kontorchef en intim Rapport.

Privat paastaar denne pudsige Mand, at Øerne befindersig i rask Fremgang, og at Planterne samler .Grunker, og vilde man fortælle ham, at den aarlige Skattebyrde, der skal udredes af de 33,000 Indbyggere, er 11/* Million Kr., og at Staten yderligere maa tilskyde aarligt noget nær 1/2 Million, saa vilde han frimodigt paastaa, at det var en grov Usandhed. Og om Nogen tillod sig en Bemærkning om, at der egenlig er vel rigeligt med Sekretærer, Bogholdere, Fuldmægtige og Kopister i Vestindien, saa vilde han, og det uden lang Betænkning, sige, hvad han sikkert siger, naar han læser disse Linjer, at Vedkommende ikke har det fjerneste Begreb om Forholdene paa de dansk-vestindiske Øer.Det daglige Liv.

Det Liv, vore Landsmænd lever i Vestindien, er som Livet paa et Skib. Hver Dag lever de paa Havet og ser det samme Selskab, og hver Dag føler de den lade Ro, der falder over Mennesker, hvis Tanker spredes i et stort Rum. Man vender altid Blikket udefter i Vestindien — ligesom paa et Skib. Men dette Skib bliver liggende paa det samme Sted.

Under disse Forhold har ejendommelige, huslige og selskabelige Skikke holdt sig gennem en aarhundredgammel mægtig Tradition. Andet Steds i Verden ser man Landsmænd „indrette sig paa Dansk. " Det vilde være umuligti Vestindien. Saadan som man i de følgende Linjer finder Livet skildret i Hjemmene og i Selskaberne, paatrænger det sig gennem Tradition og Klima med en stille, men uimodstaaelig Magt.

Om Morgenen er man tidlig oppe, uden at Damerne derfor benytter de første køligere Timer til Promenade. Fruerne, der har Negerinder til at varetage alle huslige Interesser, tilbringer Morgenstunden ude paa Altanen, døsende i Netkøjen eller legende med deres Børn, dernæst bader de og ifører sig deres lyse Formiddagstoiletter,

som de bærer til langt op ad Dagen. Aflægger man en Formiddagsvisit, maa man altid vente længe, medens Fruen foretager Omklædningen. Overhovedet anvender de vestindiske Damer, og særligt Kreolerinderne, megen Tid paa Toilettet og lægger ofte stor Smag for Dagen i Variationerne af lyse Farver. Nogen egentlig vestindisk Mode findes ikke. Men i al Almindelighed kan man sige, at Damerne klæder sig efter fransk, sjælden efter engelsk Smag.

Embedsmændene gaar paa Kontoret Kl. 10 og vender tilbage til Frokosten Kl. 12. Der indtages daglig 2 Maaltider, Frokost og Middag, og disse Maaltider er ens, kun at der ikke serveres Frugt ved Middagen.

Ufravigeligt indledes alle Bordets Glæder med en Cock Tail, en vestindisk Drik, der bestaar af sammenrørt Kognak, Angostura, Vand, Sukker og knust Is. At denne Drik er mere velsmagende paa Antillerne end hjemme, ligger i det vestindiske Drikkevands særlige Beskaffenhed. Alt Drikkevand er Regnvand, som fra de renlige, riflede Zinktage løber ned i Cisternerne og derfra hentes op i porøse Lerkar,de saakaldte Gobeletter. Paa Plantagerne køles Vandet ogsaa hyppigt ved Hjælp af Drypsten, men i nogenlunde velstaående Huse har man altid Is. Frokosten bestaar af Fisk i Garry og af flere Kødretter, særlig Oksestege og Høns. Det solide Maaltid, hvortil der drikkes Rødvin, slutter om Formiddagen med et rigt Udvalg af Frugt. Til Kaffen bydes Kognac og Ghartreuse, aldrig Rom. Der er den Ejendommelighed ved det vestindiske Køkken, at hele Byen spiser samme Retter. I den stærke Varme maa Kødet nemlig spises straks, naar det er slagtet, og den Morgen, Negerslagteren Moses William i Ghristiansssted har slagtet Lam, faar hele Byen Lam. Om Fredagen spises ægte Skildpadde. Fødevarerne ere dyre. Lammekødet koster 75 Øre, Oksekødet 60 Øre og Smørret 1,70 Øre Pundet. Brødet, som bages af Negrene, er ikke dyrere end i Danmark. Sød Mælk derimod betales med 35 Øre pr. Pot.

Efter Frokosten hviler Familien et Par Timer, hvilket næsten er en Nødvendighed i den kvælende Varme. Dernæst har Embedsmændene og Købmændene Kontortid fra 2—4. Imedens forbereder Fruerne sig til Eftermiddagsrideturen, eller de kommer sammen og syr Tøj til Neger-bømene, hvilket kaldes at „gaa til Dorkas" (efter en Fru Dorkas, som indførte dette Tidsfordriv). De vestindiske Damer syr forøvrigt ikke meget. De siger, at Naalen ruster mellem Fingrene, og det tør vistnok antages, at det mere er i selskabeligt end i filantropisk Øjemed, de i vore Dage gaar til Dorkas.

Ved Firetiden kommer Mændene hjem, og en halv Time senere ser man Ryttere og Ryttersker trave gennem Gaderne og forsvinde ad de banede Veje, der snor sig opmellem Bjergene. Man spaserer yderst sjældent i Vestindien og driver ingen Sejlsport eller anden anstrengende Sport. Derimod forlyster de yngste Medlemmer af Familien sig nu og da med Tennis. Efter Rideturen samles Herrer og Damer i Klubhuset og drikker deres Middags Cock Tail.

Dette gælder dog kun i Christiansssted, hvor Klubhuset efter bitre Kampe er bleven tilgængeligt for Damer. Læseselskabet Athenæum i St. Thomas besøges kun af Mænd. Begge Steder findes et rigt Udvalg af danske Blade og af engelske Reviews. Overhovedet læses mange Aviser i Vestindien og man interesserer sig for de ligegyldigste Ting, der foregaar i København. Pudsigt er det at høre Damerne tale om Teatrene og ivrigt diskutere Skuespillernes Udførelse af Roller, som de kun kan have Kendskab til igennem deres Blade.

Ghristiansssteds Klubhus er omgivet af en Altan, hvor Embedsmændene samles i den „fine Ende", afsondrede fra Købmændene og Planterne. I den Eftermiddagstime, Altanen er besat, ser man ingen hvide Fodgængere paa Gaden nedenunder, thi Folk holder sig klogelig borte og undgaar derved kritiske Bemærkninger. Hvad der nydes i Klubben og i Hotellerne betales aldrig med Kontanter, thi i Vestindien gaar man som Regel ud foruden Penge. Den sorte Opvarter noterer Beløbet paa en Papirstrimmel, som man forsyner med sit Navn. Det hedder derfor, naar man ønsker sig endnu et Glas: „Lad mig faa endnu en Strimmel!" Af andre lokale Udtryk skal vi nævne et, der er fremmed for en Nordbo. Det hedder, naar man drikker Kaffe: „Lad os skynde os at drikke den, før den staar og bliver varm! “ Opgørelsen med Værten sker paa den Maade, at de nævnteStrimler i Maanedens Begyndelse præsenteres Konsumenten i hans Bopæl.

Syvtiden er den almindelige Middagstid, og Middagen er som sagt en Gentagelse af Frokosten, kun at man begynder med Kreolsuppe og overhovedet spiser mindre og drikker mere end om Formiddagen. Maaltidet, der

sluttes uden Dessert, da Frugt anses for skadelig om Aftenen, afbrydes af det drønende Kanonskud, der affyres fra Fortet Kl. 8. I gamle Dage betød dette Skud, at Slaverne skulde være ude af Byens Grund. Nu betyder det, at Dørene staar aabne for Visitter.

Der holdes ikke mange Middagsselskaber i Vestindien. Visitterne er da traadte i deres Sted. Naar man vil omgaas Folk, skal man komme af sig selv efter Kl. 8. Herrer og Damer samles i Familiens rummelige Dagligstue, hvor der ikke bydes anden Forfriskning end en livlig Konversation. Men midt i Samtalen rejser Værten sig, og til den Fremmedes Overraskelse følger hele Selskabet hans Eksempel og bevæger sig efter ham i en lang Kø, der først opløses foran den kæmpemæssige Buffet i Spisesalen. Her findes rundt om -Iskøleren opstillet en sand Hær af Glas og Flasker, som Gæsterne med stor Færdighed betjener sig af ved Tilberedelsen af de forskellige Drinks. Det varer kun et Øjeblik, saa gribes Glassene som paa Kommando og tømmes i et eneste Drag. Derpaa gaar man tilbage og genoptager den afbrudte Konversation.

I saadanne Selskaber musiceres sjældent, men spilles ofte Kort, Herrerne L'hombre og Damerne Whist. Ret hyppigt afbrydes Spillet med en Vandring, som den ovenfor beskrevne, og glemmer Værten at gøre Tegn til Opbrud,hedder det i Selskabet: „Hvad sagde Guvernøren over Svdearolinerne til Guvernøren over Nordcarolinerne ? “ Hvor-paa en Anden svarer: „Han sagde, at der var lidt vel

langt imellem hver Drink." Den sidste Drink, der nydes, hedder Nightcap. Den indtages ved Tolvtiden, da man sædvanlig slutter Aftenen med en let Souper. Paa en almindelig Aften gaar der 5—6 Drinks. Sammensætningen er især Vand og Whisky, der har fortrængt Brandyen. En stærk Blanding kalder man „en Knort". Som Fremmed gør man klogest i at holde sig fra Knorterne. Det kan være haardt nok endda at holde Trup.

Saadan gaar de søgne Dage i Vestindien. Søndagen indledes med Morgengudstjeneste i de danske Kirker, hvor Præsterne sædvanlig kan tælle deres Tilhørere. Den tidligere Guvernør, Hr. Arendrup, var i Modsætning til Hr. Hedemann en flittig Kirkegænger. Dengang fulgte mange af Embedsmændene det gudelige Eksempel, men nu har de faaet Religionsskrupler. Kun hist og her i de uhyre firkantede Kirkerum sidder der en ældre, hvid Dame. Ved Orglet ser man nogle stemmebegavede Officerer, der for deres Fornøjelses Skyld møder og synger Bas.

Familiernes sædvanlige Søndagsadspredelse er de saa-kaldte Maroon Parties, det vil sige Smaarejser ud i Landet. Som Blænker udsendes en Neger, der paa en Karre medfører Proviant, Iskølere, Whisky og en Krukke Vand. Bagefter kommer Selskabet til Hest. Naar Negren indhentes, standser man og faar en Drink, og naar Bestemmelsesstedet er naaet, indtages Frokosten i det Grønne, men Maaltidet afsluttes saa betids, at Selskabet kan være tilbage i Byen Kl. 4. Ved dette Klokkeslet spiller nemlig Militærmusikenop og hidlokker de sorte Ammer, der fomøjer Mødre og Fædre ved at danse rundt mellem Palmetræerne med de ellevilde Børn.

Om Sommeren opholder Guvernøren sig paa St. Croix, hvor han kun giver et Par Middage og et Bal. De egenlige officielle Fester finder Sted under hans Vinterophold paa St. Thomas.

Ledsaget af sin Adjudant, Tjenerskabet og den sorte Kok ankommer Statsoverhovedet midt i Oktober til denne sin egenlige Hoved- og Residensstad og giver fjorten Dage efter en Herremiddag for 36—38 Embeds- og Bestillings-mænd. Dermed er Isen brudt. Et Par Uger senere følger Middagen for de ældste Konsuler og Embedsmænd med Damer, en elegant Middag paa indtil 12 Retter, som Konsulerne Luchetti og Moron kvitterer for med en om mulig endnu elegantere Diner. Saa kommer de fremmede Krigsskibe, og derpaa gaar det Slag i Slag med Middage, Baller og Modtagelser ombord i Orlogsmændene. Dertil slutter sig endelig Nytaarslever'en med almindelig Kur og Lunch, og hen paa Foraaret Kongens Fødselsdag, der fejres afvekslende paa St. Thomas og St. Croix.

For Byerne har selvfølgelig særlig de Fester Interesse, hvortil der udgaar Indbydelse i videre Omfang, og det er Tilfældet, hver Gang „Guvernøren giver Bal“. Saa udgaar der en ældgammel Indbydelsesliste, hvorpaa de lykkelige Udvalgte tegner deres Navne. Da det gælder om at fylde Salene, inviteres ogsaa de salonfähige Mulatter, sjældnere Repræsentanter for de helt Sorte. Er saadanne med, holder de sig for sig selv, og de hvide Herrer engagerer ikke deresDamer, naar disse da ikke er Vidundere af Skønhed. Af hvide og let farvede Damer

kan St. Thomas stille henimod 70 i passende Toiletter. Modtagelsen finder Sted om Aftenen Kl. 8, en Tid, da Mørket allerede er indtraadt i Vestindien. Palæets Trappegange og de tarveligt monterede Sale er da rigt oplyste og pyntede med tropiske Planter. I Forhallen staar Guvernøren og byder sine Gæster Velkommen, medens Tjenerskabet, iført gendarmblaa Gala, er i travl Virksomhed med at servere Te og Kager. Ved 81/2 Tiden spilles op til Dans af Militærorkestret, der dirigeres af Lars Sørensen, Vestindiens Hr. Vater. Guvernøren aabner selv Ballet med en Polonæse, som han efter gammel Regel danser med den ældste Embedslrue, en Regel, Hr. Hedemann dog har brudt, idet han paa sit første Bal til stor Overraskelse for de Tilstedeværende lod Embedsfruen sidde og dansede med den ældste, toneangivende Konsulinde. Efter Polonæsen føres Dansen videre af Guvernørens Adjudant.

Under Ballet, der i den stærke Varme finder Sted for aabne Vinduer, ja man kunde sige aabne Vægge, bydes Is, Madeira’er og forskellige Limonader. I et stærkt besøgt Værelse staar Buffeten, som paa én Gang er Genstand for Herrernes Ømhed og for deres nedbrydende Kritik.

Kl. 11 samles Gæsterne om Souperbordene,' saaledes at Guvernøren og de fornemste Herrer sidder ved et særligt større Bord, Resten af Selskabet, hvor der er Plads. Guvernementet ejer et meget smukt Bordservice, Glas, Porcellæn og Sølv. Bordene er dækkede med Krustader, Skinke og Grønærter, Kalkun, Lammesteg og forskellige kolde Retter og Salater, hvortil 01 og Rødvin. Er der fremmede Officerer til Stede, rejser Guvernøren sig vedChampagnen og udbringer deres Skaal. Derefter holdes 3—4 Taler paa forskellige Sprog, hvorpaa Dansen fortsættes til Kl. 2. Efter Ballet har den ny Guvernør indført Kaffe, hvilket straks vakte en betydelig Opsigt, men dog Tilfredshed, navnlig mellem de yngre Damer, der tilhører Oppositionen.

Af de større officielle Fester er ^Kongens Fødselsdag den fornemste. Om Morgenen Kl. 6 giver Forterne Salut, og Kl. 8 stiller Kompagnierne i Gala og raaber et af Kompagnichefen foran Fronten udbragt: „Leve Hs. Majestæt Kong Christian!" Opad Dagen har Guvernøren Modtagelse og en større Lunch. Ved denne udbringer han Kongens Skaal, og Fortet fyrer 27 Skud. . Om Aftenen er der Guvemementsmiddag for de Højeste i Rangen, medens Negrene samler sig om Kasernen, hvor der af brændes 8 Blaalys og opsendes 80 Raketter. At disse som Regel mislykkes, vækker Jubel blandt de Sorte.

— Saadan er Livet i Vestindien, og saadan har det været i umindelige Tider. Det eneste ny Moment i dette Aarhundrede er efter Sigende Hr. Hedemanns Kop Kaffe. Men det bør gentages, at kun de yngre Damer bifalder dette voldsomme Brud med Traditionen. Blandt de ældre Embedsfruer har det givet Guvernøren Tilnavnet Robespierre.Soldaterne.

En lille Flok af blege Ansigter med bedende Miner og med bønfaldende Øjne. Om dem vilde vi gerne sksive med de aller ømmeste Ord i Sproget.

Aldrig i Verden saa’ vi saa fortrykte Landmænd som de vestindiske Soldater, og dog vil det i de følgende Linjer falde os vanskeligt at udrede Traadene i deres triste Tilværelse, thi hvem kan udrede Traadene i det fine Sjælespind, der kaldes Hjemvé, og det er Hjemvé, der gør det hede Vestindien til et Torturkammer for Soldaterne.

Tit kan denne Længsel efter Hjemmet finde rørende Udtryk, som følgende Vers, vi har fundet i en Menigs Dagbog:O, lad mig atter se den simple Stue, hvor Hjemmets Hygge, der er uden Navn, udstraalede af Ovnens klare Lue og gennembæved mig i Moders Favn, saa ukendt som jeg var med Sorg og Savn.

O, lad mig atter gense Mølleparken og høre Suset i de høje Trær og atter plukke Blomsterne paa Marken til hende — hende, som jeg havde kær, og som hin Aften mødtes med mig der.

I disse Linjer findes alt, hvad den vestindiske Soldat længes og sukker efter: Vore Vintre, Ovnen med den klaie Lue, de danske Blomster, Bøgetræerne med Aftenens kølende Vinde og en Pigelil. Alt det har Soldaten mistet, og han ejer ikke Embedsmændenes aandelige Udvikling og Ævne til at kunne gøre de fremmede Fænomener til Genstand for Iagttagelse. Straks forekommer det Hele ham vel som en dejlig Drøm. Solen, Himlen, Havet, Blomsternes Pragt og Menneskenes Farve gør ham maalløs og optager ham en Uge, en Maaned, ja maaske et

Aar. Men da, som han i de stille Vagttimer gaar paa Fortet, sniger ukendte Følelser sig igennem ham og suger ham om Hjertet. Hvad er det nu, han savner? Det er ikke Slægt og Venner, thi dem har han savnet, tænkt paa og længtes efter siden Afrejsen. Nej, det han savner, er Naturens. vekslende Spil, Foraar, Sommer, Efteraar og Vinter, de ulige Aarstider, der kaster Lys og Skygge over Livet hjemme, og naar han endelig Juleaften gaar paa Vagt i 20 Graders Varme, gribes han af en forfærdelig Længsel og af en Rædsel over, at han skal leve her i 6 Aar.

Det danske Vestindien. 8Det er saadanne Stemninger, der træder os i Møde i de vestindiske Soldatersange:

Paa Plantagens rige Agre, farveprangende og fagre,

Kolibrier parrer sig.

Ak, derhjemme søger Krage i den nøgne Skov sin Mage, kaldende med simple Skrig.

Eller Soldaten døder sine Længsler i den nære Romshop, Altfor mange af de dansk-vestindiske Soldater bliver Drankere.

— Ialt findes for Tiden henimod halvtredje Hundrede danske Soldater i yestindien. Det er en broget Samling Mennesker, der er udrevne af de hjemlige Forhold og hensatte til en fremmed Jord. Blandt de sidst ankomne 17 Mand fandtes saaledes følgende forskellige Livsstillinger: En Handelsbetjent, en Brolægger, en Slagter, en Avlskarl* en Musiker, en Droskekusk, en Karl, en Stud. theol., en Urtekræmmersvend, en fhv. Korporal, en Gasfitter, en Fyrbøder, en Bager, en Opvarter osv., allesammen unge Mænd, der i et letsindigt Øjeblik havde ladet sig friste af de 50 Kr., som udbetales i Haandpenge og altid drikkes op, før de Hvervede sendes til Vestindien med et af Melchiors Skibe.

Ved Ankomsten fordeles Soldaterne mellem Garnisonerne paa St. Thomas, Frederikssted og Ghristiansted. De følgende Linjer gælder kun St. Thomas.

Chefen for det Kompagni, der ligger her, er Kapt. 0. F. Paludan, en bestemt, men meget afholdt Officer, der har gjort, hvad der kan gøres, for at forsone Soldaternemed deres seksaarige Eksil. Kasernen er stor, ligger smukt ved Havnen og har luftige, rene Soveværelser. I Haven, hvor de tropiske Vækster yder Skygge, men ingen Kølighed, er indrettet Gymnastikapparat, Keglebane og smaa Værksteder. Her kan Haandværkeme finde Beskæftigelse i deres Fritid. Paa Kasernen findes et Bibliotek, der tæller 1200 Bind, samt Blade, og nu og da faar de Menige Tilladelse til at holde spree, et Ticentsgilde, der finder Sted paa Vagtstuen og hvortil Soldaterne maa invitere farvede Ladies. Men det er kun ved særlig højtidelige Lejligheder. Ellers gaar den ene Dag nøjagtig som den anden. Tidlig om Morgenen stiller Soldaterne til Eksercits. Hele Infanteriet uddannes i Skytsets Betjening, ligesom 30 Mand af den samlede Hærstyrke holdes i Øvelse med Ridning. Efter Øvelserne spises til Middag. De Meniges Løn er 15 Cents (55 Øre) pr. Dag, samt Menage, hvorved forstaas Middag og Brød. Maden, der leveres, er upaaklagelig. Naar Kokken om Morgenen gaar paa Torvet, ledsages han af en Underkorporal og en Menig, der paasér Indkøbet. Tonen mellem Menige og Officerer er mere ligefrem end hjemme. For Overordnede gør de Menige ikke Honnør paa Gaden. Om Eftermiddagen har Soldaterne intet at bestille og tilbringer sædvanlig deres Tid i Byen, hvor de saa godt som alle har en sort Kone og et lille Hjem. Afkommet af disse illegitime Ægteskaber er de saakaldte „Soldaterbørn", smaa livlige Mulatter, der i stort Tal findes rundt omkring i Garnisonsbyerne. Soldaterne er meget eftertragtede af de sorte Kvinder, som man tit sér sværme rundt om dem, naar de staar paa Vagt. Det hænder, at Soldater dør, lige før de skal rejse

hjem. Det menes da almindeligt, at det er deres sorte

s* 'Koner, som har dræbt dem med en Giftplante. Neger-indeme vaager ømt over deres hvide Mænd. De syr for dem, vasker for dem, ja bidrager tit til deres Underhold. Til Gengæld er Soldaterne foragtede af Negrene, der véd, at disse hvide Mænd kan blive idømte Rotting, medens Negrene, selv for de modbydeligste Forbrydelser, kun kan blive idømte Fængsel. Derfor er Soldier et Skældsord. Naar Negren omtaler Soldaten som sin Jevnbyrdige, kalder han ham Military man.

Til en Sparekasse, som Kapt. Paludan har ladet oprette, betaler de Menige hver Dag godvilligt 1 Cent. Ved deres

Afmønstring faar de den opsparede lille Sum. Flinke Soldater kan desuden finde smaa Bierhværv. I Frederikssted gør saaledes en Menig Tjeneste som Barber, og i St. Thomas har en anden skabt sig en Stilling som Fotograf. En udmærket, men heldigvis sjælden Indtægt er det for Soldaterne, naar et Skib med gul Feber eller anden smitsom Syge stilles under Opsigt. Saa sendes de Menige ombord som Karantænevagt, faar en vestindisk Dollar i Dagpenge og desuden Kost i Messen. Enkelte af de mere dannede Soldater, f. Eks. den ovenfor nævnte Stud. theol., finder Ansættelse ved Postvæsnet, ligesom det ogsaa er Soldater, der betjener Telefonen paa St. Groix.

Om Aftenen Kl. 8, naar Skuddet lyder, skal Soldaterne være hjemme, men er de ikke paa den sorte Tavle, har de. let ved at faa Nattegn. Ulydighed eller støjende Adfærd forekommer sjælden paa Kasernen, thi Humøret er borte og Livsmodet brudt i disse engang saa glade Kjøben-havnere.

Fysisk svækkes de af Varmen, der er utaalelig for Alleog dobbelt utaalelig for dem, som er tvungne til at gaa i tykke Uniformstrøjer, og aandeligt svækkes de, fordi de mangler Selskab. Der findes ingen Mellemstand og altsaa intet naturligt Tilholdssted for Soldaterne. Embedsmændenes og de hvide Købmænds Døre er lukkede for dem', og de maa derfor søge Omgang med de Sorte eller gaa i Romshoppen. For en Cent (som Soldaterne kalder en Skilling) faar de et Glas ung, stærk Rom, og drikker de det og endnu et, faar de en Rus og er dermed kvalificerede til mørk Arrest.

Herom har en af de poetiske Soldater i en skreven Digtsamling anstillet følgende Refleksion:

Imod Nord der er en Pol,

Imod Syd en li'saadanne,

Lever man i disse Lande,

Ser man stundom Himlens Sol;

Men er man i mørk Arrest Her i Tropernes Far West,

Ser man, hvad man maa beklage,

Ikke Sol i flere Dage.

— Alt, hvad vi her har sagt, gælder Garnisonen i St. Thomas og tildels i Frederikssted. I Guvernementssædet Christianssted derimod er Forholdene anderledes. Her har omtrent en Fjerdedel af Soldaterne sort Kokarde, og Pryglestraffen, denne Skamplet paa den vestindiske Hærstyrke, staar i fuldt Flor.

I St. Thomas har Soldaterne stor personlig Frihed. De kan leje Baad om Aftenen og ro ud mellem Smaaøerne og tage Bad. I Christanssted derimod er der Politiforbud mod, atBaadene ligger i Vandet om Natten, thi det er fra denne Garnison, Soldaterne flygter til Portorico. I Løbet af de sidste 6 Aar er 12 Mand deserterede, men alle paagrebneog har faaet svære Straffe. En ulykkelig Soldat, som manglede 3 Maaneder i sine 6 Aar, deserterede for anden Gang og fik 3 Aars Tugthus. En Underofficer, der flygtede i en Baad, blev borte. Man mente, han var dreven ud paa Oceanet. Men som ved et Mirakel var han blcven kastet ind og frelst paa Portoricos Kyst. Herfra lykkedes det ham at naa New York. Han døde nylig som Politibetjent paa Frederiksberg, og først da oplystes det ved et Tilfælde, at han engang havde deserteret fra St. Croix.

Naar Pryglestraffen eksekveres, udkommanderes hele Kompagniet. Den Dømte føres frem og gribes i Brystet af en Underofficer, hvorpaa en Sergent af al Magt slaar ham med et 3 Fod langt Spanskrør, hvis Ender er omviklede med Seglgarn. Desertører kan faa og har faaet indtil 75 Slag og er frygteligt tilredte efter Straffen. Sædvanlig bærer man dem livløse ind og giver dem et Bad, og alle Slagene bliver derved synlige paa de Ulykkeliges Bryst. Yi har talt med en saadan Mand, om hvem Lægerne erklærede, at Blodet var gaaet over i hans Lunger. Han var synlig Dødens Kandidat.

Hvorfor drikker disse brave Mennesker, og hvorfor flygter de? Fordi Længslen efter Hjemmet midt i den evige solbeskinnede Tomhed kommer over dem som en Sindssyge. Da Talen var herom, spurgte vi en Dag Vest-indiens Guvernør:

„Hvad er der at gøre for at ændre disse sjælesyge Menneskers Vilkaar?"

„Der er kun ét at gøre,* svarede Hr. Hedemann, „at forkorte deres Tjenestetid til tre Aar.“

Ja, kunde Hr. Hedemann gennemføre den Reform ogafskaffe Pryglestraffen, saa, burde alle humant tænkende Landsmænd yde ham oprigtig Tak,

Det næste Skridt vilde — efter Planternes Mening — være at afskaffe hele det vestindiske Militærvæsen og erstatte det med et Gendarmeri. Men til at udtale sig herom mangler Forfatteren af disse Linjer Kompetence. Men vi mangler ikke Kompetence til ät udtale, at det er en hjerteskærende Ynk at se, hvor de vestindiske Soldater lider, selv paa St. Thomas, hvor de dog har en menneskekærlig Chef. Ved at færdes mellem dem, føler man sig i sin Frihed som en rig Mand, der sidder ved et overdaadigt dækket Bord, uden at kunne give sine trængende og bønligt bedende Brødre en usselig Krumme Brød. Man maa have været i Vestindien for tilfulde at forstaa det forfærdelige i en saadan Følelse. En Flok Soldater stod paa Havnebroen i St. Thomas, da vi rejste. De stod og stirrede ud efter Skibet, der lettede og gik, og vi glemmer aldrig deres Øjne med det stumme Ønske om Befrielse. Vi saa dem staa der, sørgmodigt stirrende, da Damperen gled bort og forsvandt bag Oceanets Bølger, og vi har set dem siden, som vi ser dem nu i dette Øjeblik.Soldatens Dagbog.

De fleste vestindiske Soldater fører Dagbog og af en saadan gengiver vi i noget forkortet Form, hvad en dansk Smedesvend fortæller om sin Rejse til Vetsindien. Tusinde og atter Tusinde danske Soldater har foretaget denne Rejse, som endnu aldrig har fundet sin Beskriver. De følgende Blade er da et lille dansk-vestindisk Aktstykke.

Soldatens Dagbog lyder:

Mit Navn er Vilhelm Andersen, og jeg er født et eller andet Sted paa Kristianshavn af fattige, men hæderlige Forældre. Min Moder var en poetisk svagelig Natur. Hun døde da jeg var 9 Aar. Min Fader var en munter, stræbsom Mand, der bortkaldtes i mit 16. Aar. Saa stod jeg og mine Søskende ene i Verden.Jeg havde været i Lære paa Kristianshavn. Jeg var bleven Smedesvend og arbejdede nu i den Smedie, der ligger tæt ved Lundehuset, en halv Mil fra Kjøbenhavn, Her var der en lille Gaardmandsdatter, hvis brune Øjne trængte dybt ind i min Sjæl, saa dybt, at jeg aldrig mere glemmer dem. Men hendes Fader, der var Enkemand, gjorde hende opmærksom paa den Kløft, ja uoverstigelige Afgrund, der skilte hende fra en Smedesvend. Saa blev hun køligere imod mig og trak sig tilsidst helf tilbage, medens jeg desværre søgte min Trøst i Lundehuskroen, der laa ved Værkstedets Dør.

I 8 Aar levede jeg her, druknede min Sorg mellem; glade Venner og fandt Lindring ved at nedskrive mine Tanker:.

Ak, Tiden svandt og min Lykke med.

Vel færdes jeg ofte paa samme Sted,

Hvor Haand i Haand vi har vandret.

Sørgmodig ene jeg dvæler der,

Men Blomsterne dufter slet ikke mer.

Ak, alt er nu saa forandret.

Saa lad mig da gaa min ensomme Gang Og synge min simple Kærligheds Sang,

Naar Sorgen paa Sindet mig tynger.

Thi da staar hin Stund for min Sjæl igen,

Da lettes mit Sind for Erindringen,

Se derfor er det, jeg synger.

Saaledes slæbte jeg, sang og drak og Tiden gik, ment mere og mere ensformigt og utaaleligt blev det for mig. Jeg

maatte rive mig løs fra dette Trælleliv, fra det snævre* Værksted og Ambolten, der hver Dag var den samme. Jeg gik min Vej, skønt min gamle Mester rystede paa Hovedet. Jeg kom til Kjøbenhavn og arbejdede der etAar. Saa længtes jeg igen ud til de kendte Egne og fik en Plads paa „Søholm." Her blev jeg et Aar og kom derpaa ind som Soldat, 26 Aar gammel. For jeg havde taget Udsættelse. Gud véd af hvad Grund. Da jeg havde aftjent min Værnepligt, følte jeg mig ene og forladt, og da Bladene netop i de Dage fraraadede unge Mænd at lade sig hverve til Vestindien, saa tænkte jeg, at her maaske kunde blive en Plads for mig. Jeg henvendte mig paa det vestindiske Rekrutteringskontor, blev antaget og fik Ordre til at møde Dagen efter i Ingeniørbarakkeme ved Kastellet. Her mødte jeg og fik taget Maal til Uniform, og ikke mange Dage efter spaserede jeg igennem Gaderne som vestindisk Infanterist, med lyseblaa Hue og det danske Skjold.

Jeg havde tænkt, at jeg straks skulde afsted, men Skibet gik først 1% Maaned senere, saa jeg fik god Tid at bruge de 50 Kr., jeg havde faaet paa Haanden. I de følgende Dage forsamledes de 52 Soldater, der havde meldt sig og, ligesom jeg, ønskede at fornøje sig inden Afrejsen. Vi drak fra Morgen til Aften. Men i de ædru Øjeblikke greb jeg som før min Pen og skrev:

Lad hele Verden dømme,

Lad Verden dømme, som den vil I disse klare Strømme Slaar alting lige til.

Jeg føler mig saa sikker,

Selv om man spotter mig i Kor Og siger at jeg drikker —

Men hvad jeg drikker for,

Det véd kun en forfalden,

Kun en forfalden Haandværkssvend.

Det véd kun en forfalden,

Forfalden Haandværkssvend.Det lidet, som jeg lærte,

Det tabte jeg paa Livets Vej.

Ikkun en Smule Hjerte Slaar endnu Tappenstreg.

Før kunde Blikket dugges Af Kærlighed og Vis og Vas,

Men den Slags Sorger slukkes Nu ved et lille Glas.

For jeg er en forfalden,

Kun en forfalden Haandværkssvend.

Ja, jeg er en forfalden,

Forfalden Haandværkssvend.

Endelig kom den sidste Aften. Vi skulde afsted næste T)ag, og mine Søstre havde bedt mig ud til et lille Afskeds-giWe i Baggesensgade. Derhen havde jeg gerne gaaet, men Kameraterne havde samme Aften foranstaltet et Sold paa Vesterbro, og jeg gav efter og tilbragte i deres Kres en lystelig Nat.

Vi var lidt blege, da vi næste Morgen stillede op foran Barakkerne og med Sektioner højre Sving begav os gennem Byen. Folk saa deltagende paa os, og nogle lo, for de bemærkede vel, at en Del af os var usikre i Marchen. Jeg ænsede dog ikke de Forbigaaendes Deltagelse eller Latter, for jeg var optagen af at sige Farvel til de gamle kære Fliser. Ogsaa skar det mig i Hjertet, da vi gik forbi det kgl. Theater. Derinde havde jeg dog tilbragt nogle af mine skønneste Timer.

Lidt efter stod vi paa Asiatisk Kompagnis Plads, hvor Melchiors Skonnertbrig „Freja" laa Og ventede paa sin levende Last. Langs med Bolværket var der fuldt af Folk, og det varede ikke længe, før jeg genkendte mine Søstre. Jeg gik hen imod dem og kyssede dem og traadte derpaaet Skridt tilbage og sagde stille: Farvel! og som

ved et Trylleri fyldtes vore Øjne med Taarer. „Skynd Dem Nr. 18,“ raabte Oversergenten, „Skibet venter". „Ja vel, Hr. Sergent!" sagde jeg og vilde gaa om Bord, men min Bevægelse var saa stærk, at jeg atter maatte ile hen og trykke mine Søstre til mit Bryst.

Lidt efter gled Skibet bort, og jeg maatte tænke paa, at jeg engang som Barn havde sejlet fra dette Sted. Dengang var jeg om Bord paa Hjuldamperen „Paafuglen“T som bragte et Mylr af glade Børn og mellem dem mig ud til Skoven. Ak ja, det var en lykkelig Tid. Nu bar det bort til en længere og alvorlig Rejse. Farvel! Farvel!

Paa Ydrereden hejstes Sejlene og for en let Brise gled „Freja" forbi Helsingør og ud i Kattegattet. I den forreste Del af Skibets Lastrum havde det hvervede Mandskab deres Køjer anbragte mellem raa Brædder, der var opslaaede paa begge Sider af Skibet og lignede Hønsereder. Mellem Køjerne laa Kødtønder, Øltønder, Flæskefustager, Vandcisterner, Kartofler, Hvidkaalshoveder og Suppeurter. Rundt om mellem Provianten var opstillet Borde og Bænke.

Det er naturligvis intet misundelsesværdigt Liv, der føres i et saadant Skibsrum, hvor et halvthundrede Mennesker spiser, drikker og sover. Efter faa Dages Forløb var da ogsaa Gulvet belagt med tommetykt Snavs, som blev skrabet af med Jæm. De fleste af os havde aldrig før været paa en Sørejse, og det var ikke nogen let Sag at finde sig tilrette, men naar det gik saa godt, som det gjorde, skyldes det alene Kaptejn Jespersen, der var en flink Mand.

Da vi passerede Øresund, skrev jeg i min Bog:Nu gynger vi henover Voven, bort fra det yndige Land, bort fra Vejen til Skoven, langs med den snehvide Strand.

Under de bølgende Toppe Græsser en Hind med sit Lam,

Nu skimter vi Slottet deroppe paa Bakkens grønklædte Kam.

Langs med Sjællands blomstrende Bred sagtelig Snekkerne glide,

Fralandsvinden den blide stryger ad Skovskrænten ned.

Venligt i Løvet den hvisker,

Sundet kruser sit Spejl, medens den driftige Fisker hejser sit brunrøde Sejl.

Solen bag Bakkerne ssAiker sig smukt,

Maanen i Æteren sejler,

Fiskerlejet sig spejler dybt i den sølvblanke Bugt.

Aftenklokkerne ringer,

Fuglen sidder i Blund,

Daaen i Skovbrynet springer, stolt som det svulmende Sund.

Kronborg knejser ved Helsingør,

— et Minde om Riddernes Vælde, ærværdigt i graanende Ælde, det tolker, hvad Danmark var før: vort Fødelands herligste Eje.

Farvel! Vi maa viden mod Nord,

Farvel! Farvel Gilleleje!

Farvel fra os alle om Bord.

Vinden tog til og blev til Storm, før vi naaede Skagen. I denne Storm laa vi og drev i 9 Døgn. Da viendelig sejlede ud i Nordsøen og fik et endnu forfærdeligere Uvejr, var vi stakkels Soldater i den sørgeligste Forfatning.

Der kan vel næppe tænkes noget mere imponerende Skue end et oprørt Hav. Mennesker, der for første Gang-befinder sig om Bord paa et Skib ude mellem Bølgerne, bliver uvilkaarligt grebne af en stor Angst. Vandene

slaar ind over Dækket. Sejlene smælder saa uhyggeligt mellem Masterne, og gennem Stormens Tuden hører man Kaptejnens Røst: „Stryg Stagfokken!" „Opgi' Storsejlet!" og-andre saadanne Raab. Imedens sidder Soldaterne og klynger sig fast til Provianttøndeme, allesammen søsyge og grebne af Rædsel over det Syn, de ser, naar de stikker Hovederne op af Lugen. Dog, der maa en rigtig Skribent til for at skildre dette Syn.

Fra den 27. November til den 24. December, altsaa omtrent en Maaned, tilbragte vi i det mørke, stenhaarde Rum, medens en uafbrudt Række af Storme tumlede om med Skibet, og medens Trosser, gamle Støvler, Tøfler og Skaffebakker rutschede om mellem vore forslaaede Lemmer. Alligevel tabte vi ikke Modet. Skinnede blot Solen et Øjeblik, glemte vi straks vore Lidelser. Vi var allesammen glade Kjøbenhavnere, og saa længe der er Liv i en Kjøben-havner, er der Humør.

Den 24. December, Dagen til Juleaften, var omsider oprunden. Vi befandt os et eller andet Sted udfor Afrika og havde altsaa endnu ikke tiltraadt den egentlige Rejse over Oceanet. I. de foregaaende Dage havde Søen været urolig, men lige hen mod den hellige Julekvæld blev det bedre Vejr.Mine Kamerater havde faaet mig til at skrive en Sang, som de, saa godt det lod sig gøre, havde indøvet til Akkompagnement af Nr, 6, der blæste paa Kornet. Kl. 5 om Aftenen stillede vi alle 52 Mand op paa Agterdækket og overrakte Kaptejnen et Eksemplar af Sangen, som vi derpaa sang med stærke Røster. : Følgende Vers gjorde især Lykke:

Naar Havet raser vildt, de brave Officerer afværger Faren snildt.

Og naar Kaptejnen hviler ud,

Vor Styrmand klarer Skuden igennem Storm og Slud.

Da Sangen var sungen, traadte Kaptejnen frem, blottede sit Hoved og sagde: „Jeg takker Nr. 18 og hans Kamerater for den smukke Sang og ønsker dem alle en glædelig Jul!"

Derpaa udbragte Nr. 5 et Leve for Kaptejnen, og dette Leve blev besvaret med kraftige Hurra.

Saa blev Risengrøden baaret frem paa Dækket, hvor vi ikke frøs, thi det var 18 Graders Varme. Grøden var rigtignok kogt i Vand, men der var rigeligt af Smør og Sukker til at krydre den med, og vi sparede heller ikke paa det søde 01. Da dernæst den kogte røgede Skinke kom frem, saa blev det et helt Festmaaltid. Overalt saå man veltilfredse og glade Ansigter, og efter Maaltidet steg Glæden, da Kaptejnen spenderede en Rolle Puns.

Ved den første Skaal holdt Nr. 30 et helt lille Foredrag, hvori han takkede Kaptejnen for human Behandling og Matroserne for deres jævne gode Sindelag.. Han«haabede, at dette gode Forhold maatte vedvare under hele Hejsen og istemte derpaa med en kraftig Bas Skaalvisen:

Kaptejnen til Ære skal denne Skaal være

hvorpaa hele Selskabet faldt ind med et tordnende Hurra.

Længe sad vi i den varme Julenat paa Dækket og .afsang Fødelandssange, der lød smukt ud over den bølgende Havflade. Ogsaa sang vi nogle Vers, som en .Matros havde digtet og tilegnet os Soldater. Disse smukke Vers lød:

I drog fra Danmarks grønne Lunde mod Østens fjerne Egne hen, fra Nordens skovomkranste Sunde paa Bølgen til Vestindien.

Dér under Palmens dunkle Skygge, hvor tusind Blomster spirer frem, der vil I søge Eders Lykke,

-der vil I skabe Jer et Hjem

Vel var det tungt at Afsked tage fra hine Sletter, hine Byer, men Mænd med Mod tør frejdigt drage Alverden rundt paa Eventyr.

Og altid vil I Danmark mindes og haabe Skæbnen bær Jer frem til Egne, hvor den Lykke findes,

«om ej I fandt i Eders Hjem.

Vort bedste Ønske vi Jer byde,

«øg Lykken og hav altid Mod.

Gid Ingen af Jer maa fortryde, at 1 Jert Fødeland forlod.

Naar mangen Aftenstund I vanker I Maanens Skin ved Havets Bred og ofrer Eders bedste Tanker til dem, I skylder Kærlighed.Seks Aar, det er jo ej seks Dage, men vil Vorherre, kan det ske,

I alle vende vil tilbage og Eders Fødeland gense.

Den Stund, den vil vi alle prise,

Ifald vi mødes end engang.

Nu slutter jeg min lille Vise.

Men simple og velmente Sang".

Saa sang vi her midt ude paa Havet „Dejlig er Jorden", og jeg fik Taarer i Øjnene, da jeg saa paa alle disse gode, ærlige Mennesker, der sad og sang. De var jo alle vestindiske Soldater, dem man hjemme kalder Moderlandets Bærme.

Ja, vi havde maaske i vor Ungdoms Letsind gjort nogle dumme Streger, skønt intet ondt: Men nu synes

det, som om den Maaned, vi havde tilbragt paa Søen, med dens Farer og Lidelser, havde givet os alle mere Alvor. Vi havde været i Stand til at holde en barnlig, glad Juleaften, og skønt enhver kunde drikke, saa meget Rom han lystede, saa var ingen af os berusede, da vi henimod Tolvtiden gik til Køjs.

— I de følgende Dage førte Skibet os langsomt syd om Madeira. Hver Dag blæste det og regnede, indtil vi en Dag kom op paa Dækket og fandt, at vi sejlede under klar Himmel og for strygende Medbør. Kaptejnen var i glimrende Humør og sagde: „Holder denne Vind sig, saa har vi Passaten om et Par Dage. "

Og virkelig følte vi, da 3 Dage var forløbne, den milde, sommerlige Vind, som nu skulde føre os lige over til Vestindien. Himlen hvælvede sig over os blaa og ren, og Havet rullede om os i store Dønninger. Vi flyttede

Det danske Vestindien. S)fra Lastrummet op paa Dækket og levede i de følgende Dage og Uger i et sandt Velvære.

Men det varede selvfølgeligt ikke længe, før vi blev kede af det evige Driveri, og for at faa Tiden til at gaa gav vi os til at spille Klink ligesom Drengene i Kjø-benhavn. Det saa yndigt ud at se 50 skæggede Ansigter om Janterne og Toerterne, og tidt hed det for Spøg: „Drenge! Dér er Betjenten!" Om Aftenen betragtede vi Stjernehimlen, der er anderledes funklende her end i Norden. Enkelte Stjerner skinner som Juveler og andre, der staar lavt paa Himlen, kaster en bred Straalehræmme hen over Havet. Og just som man stod og var fordybet i dette Syn, kunde man blive opmærksom paa en Hval, der drog igennem Vandskorpen eller paa en lille Flyvefisk, der let sprang hen over Bølgerne. En saadan Flyvefisk faldt en Nat ned paa Dækket foran Matrosen Lauritz, der straks slog den ihjel og Dagen efter foreviste den i sit Lukaf for 2 Øre og fik godt Besøg. Da ingen mere vilde se den, solgte Lauritz Fisken til Nr. 31, som stegte den og spiste den, efter at han havde klistret dens gennemsigtige Vinger paa et af sine Dagbogsblade. Saadanne Smaa-fornøjelser optog vor Tid.

Det var nu 2 Maaneder siden, vi forlod Kjøbenhavn.

Saa begyndte Havet at blive rigere paa Beboere. Ofte saa vi Hundreder af Delfiner, der i flere Timer kunde løbe om Kap med „ Freja ", og hvor rap hun end var, saa kunde hun ikke klare sig for disse plumpe Kolosser, der svømmede som Fisk. Samtidigt var Havet opfyldt af guldgult Tanggræs, der drev vester paa til Vestindien og var Genstand for samtlige Rejsendes Opmærksomhed. Dagene fløj nu somTimer for os. Vi havde lært hinanden nøje at kende og var selv forbavsede over, hvor mange miskendte Genier,' der fandtes i vor Kreds. Nr. 21 var Kunstmaler, Nr. 18 Digter, Nr. 12 Missionær og Nr. 5 Musiker. Desuden havde vi en Akrobat, en Tryllekunstner og en Hypnotisør. Den sidste Kunstner lavede en stor Forestilling, under hvilken alle Tilstedeværende i

hypnotisk Tilstand drak hver en Pægl Rom.

Torsdagen d. 26. Januar mente Nr. 45, at han kunde skimte Land i sydvestlig Retning, men ingen troede ham, skønt Kaptejnen, der havde lovet en stor Rom'er til den, der først opdagede Vestindien, maatte indrømme, at Nr. 45 havde Retningen. To Timer senere fik Nr. 45 Romeren. Kaptejnen erklærede, at Landet, der skimtedes i det Fjerne, var St Martin.

Saa sejlede vi den Eftermiddag og hele Natten indad mod den fremmede Verden. Næste Formiddag passerede vi Virgin Gorda og Tortola og øjnede endelig St. Jan, der dukkede frem i Horisonten. Lidt efter saas om Styrbord Omridsene af St. Croix.

Nu nærmede vi os St. Thomas, der laa sveden og afbrændt i den hede Sol. Den lignede en uddød 0. Men Kaptejnen sagde: „Vent, til I kommer hen om Pynten, saa skal I faa se et Syn“! Og dermed drejede vi ind og stirrede forbavset paa den smukke By.

Den laa foran os som en Oase midt i Ørkenen. Husene spillede i alle mulige Farver, gule, grønne, hvide og røde. Fra Strandbredden og højt op ad Bjergskraaningen laa Hus ved Hus, og overalt mellem de hvide Mure hævede Palmerne deres prægtige Kroner op i den rene, solfyldteLuft. Med Lods om Bord løb „Freja* ind i Havnen. Sejl efter Sejl blev taget ned, og endelig lød det: „Lad Ankeret falde!*

Saa gnistrede Kæden gennem Blokken, og vi havde endt vor Rejse.

Fra rislende Kilde paa frodige Øer, fra Skovfugles Triller om græsklædte Søer, hvor Længslerne blunde, hvor Hjerterne slog.

Fra løvrige Lunde, fra Belter og Sunde vi drog.

Fra Vestens Antiller vi stirrer mod Nord. Et Hav os adskiller: O, Fædrenejord!*St. Jan.

Naar man efter 3—4 Ti-mers Sejlads i aaben Baad ankommer til St. Jan, den mindst kendte af de tre dansk-vestindiske Øer, har man Fornemmelsen af en forestaaende Robinsonade. Siden Verdens Grundvold blev lagt og Gud i en Kaprice skabte dansk Vestindien, har ingen rejsende Korrespondent sat sin Fod paa denne 0. Det er da med Følelsen af en Premiere, at vi omsider gaar i Land ved Crux Bay.

Her ligger Øens Hovedstad, der turde være en af de mindste Hovedstæder i Verden. Den bestaar nemlig af ialt7 Hytter, 2 Svinehuse og et Fort. Op mod dette er det, at vi, fulgt af den sorte Fisker, retter vore Fjed.

Fortet, hvori der i gamle Dage laa et Detachement Soldater, tjener nu som Bolig for Landfogden, Exam. juris Schellerup. Denne Embedsmand, der paa én Gang er Birkedommer, Politimester, Toldforvalter, Postmester, Havnefoged, Brandmajor, Dyrlæge og Ligsynsmand, hersker uindskrænket over Øens 900 Negre, og kun naar Præsten og Lægen fra St. Thomas én Gang om Maaneden aflægger ham en Visit, forstyrres han i sin Forestilling om, at han er det eneste hvide Menneske paa Jorden. Der fortaltes nu, at denne brave Mand var bleven krænket paa det dybeste ved Rygtet om, at en Rejsende, der agtede at nedskrive sine Indtryk, vilde gæste Øen. I St. Thomas gik det fra Mund til Mund mellem Købmændene, at Landfogden havde pudset Fortets tre Kanoner op og ladet dem til Mundingen med Skildpaddeæg. Vi tænkte os derfor Hr. Schellerup som en gammel Vaabenbrodermand med langt Mos paa Næsen.

Hvem beskriver derfor vor Overraskelse, da vi paa Fortets Grund modtoges af en statelig, uniformeret Kancelliraadsskikkelse, der med elskværdigt, men behersket Smil, med halvt fremstrakt venstre Haand og med værdig Bøjning hilste os, saadan som en suveræn Monark hilser Repræsentanten for en fremmed Stormagt. Nu vel. Vi traadte ind i Situationen og hilste dybt bukkende paa Kongen af St. Jan.

Den paafølgende Samtale og Forevisning af Fortet var præget af en vis Komik. Landfogden havde aabenbart ikke set noget fremmed Menneske de sidste 25 Aar og varderfor indvendig ganske glad ved at tage ned og vise frem, men dog maatte han jo hele Tiden passe paa. Død og Pine, hvor han maatte passe paa! Her var nu Fangekælderen, hvor han indsatte de farligste Forbrydere, og her var Retssalen, hvor han sad og svedte og idømte dem

Hjul og Stejle efter Kristian d. 5.s Danske Lov. Fremdeles saa vi en Pult, som var hans Postkontor, og en anden, der var hans Toldkontor, og en tredje, der var hans Brandstation, og en fjerde og en femte o. s. v. i en lang Uendelighed. De to sorte Politibetjente, der gik den mangesidige Magistrat til Haande, gav ham forskellige Titler efter Pultene. Blot ved at flytte sig forvandledes han til Hr. Birkedommer, Hr. Politimester, Hr. Postmester, Hr. Toldforvalter, Hr. Havnefoged, Hr. Brandmajor, Hr. Dyrlæge og Hr. Ligsynsmand, ikke at tale om, at det nu og da udenfor Dagsordenen kunde hedde Hr. Stiftsfysikus og Hr. Pastor. Men de juridiske Forretninger var dog de fremherskende. Thi hvad Negrene paa denne som paa de andre Øer især tiltrænger, er selvfølgelig den danske Jura. Her afsagde Schellerup Dommen efter Lovens Bogstav og nedenunder eksekverede han Straffen — for han var ogsaa Direktør for det lokale Vridsløselille! Kun i særlige, alvorlige Tilfælde, saa som Drab og Voldtægt, finder Retshandlingen paa St. Jan Sted med Aktor og Defensor. Saa skriver Landfogden til St. Thomas, hvorfra 2 Sagførere paa Tingdagen begiver sig afsted, bandende og skældende over at skulle ud paa Havet i en ussel, aaben Baad. Ved Landstigningen er de sædvanlig saa medtagne af Søsyge, at de maa ligge lidt og sole sig i Sandet, før de er mægtige at indtage deres Plads i Retten. Da sidder Schellerup paa Dommersædet.Forbryderen føres frem, og Aktor og Defensor tager Ordet, medens Retsvidnerne, to fede Negere, opmærksomt hører til og nøje vogter paa Hr. Schellerup, der med streng Mine, iført Uniform, svedende og kæmpende en fortvivlet Kamp med Fluerne svæver over det Hele med Retfærdighedens Vægtskaal i .sin Haand.

Hvilken henrivende Scene i en Vaudeville!

Men om alt saadant taler Landfogden ikke. Guds Dros! Vi har Følelsen af, idet vi vandrer om paa disse Steder, at her er Hemmeligheder, grueiig store Hemmeligheder, som vilde spørges lige ned til Rendsborg, blot vi kunde opdage dem. Men de skal sandelig nok blive, hvor de er! Skam faa ellers Landfogden paalSt. Jan!

Efter endt Forevisning og afsluttet Udveksling af ærbødige Forsikringer og gensidige Forhaabninger om Fredens urokkelige Bevarelse lejede vi en Ridehest hos Politibetjenten, der ængsteligt bad os ikke at sætte Savværket i Galop. Nej, vi skulde af gode Grunde nok holde det i langsomt Tempo. Desuden: Naturen virkede straks saa fængslende, at vi glemte baade Schellerup, Politibetjenten og hans magre Hest.

Med stigende Overraskelse red vi op ad Bakke og ned ad Bakke ind gennem den lidet kendte og næsten ubeboede 0, om hvis Skønhed vi havde hørt et dunkelt Rygte, men et Rygte, der kun var den halve Sandhed. For at faa en Forestilling om, hvor smuk St. Jan er, maa man tænke sig et Stykke Schweitz, som f. Eks. Egnen omkring Rigi, henlagt i det karaibiske Hav. Øen ejer Schweitzer-Alpernes lette Ynde, de samme Dale og pittoreske Bjergtoppe, blot at de her ligger svøbte i Havets og Him-lens uendelige Blaa. Dertil kommer Naturens Uberørthed^ Time efter Time rider man op og ned ad de stejle Veje-uden at se en Hytte eller opdage noget Spor af Menneskers Færden. Skovene er sande Urskove, og af de omstrejfende Dyrs og Fugles Frygtsomhed faar man det Indtryk, at Retssikkerheden, takket være Hr. Schellerup, ikke blot omfatter Menneskene, men ogsaa Dyrene. St. Jan er en Idyl i stor Stil.

Efter 7 engelske Miles Ridt — Øen er 10 Mile lang — ankom vi omsider til nogle elendige Hytter, som vi under disse Omstændigheder fandt maatte være en anselig By. Bagved Hytterne laa der en Plantage, som vi nærmede os i Haabet om at faa lidt Skygge, lidt Hvile og et Maal-tid Mad.

En engelsk talende Planter modtog os ved Husets Indgang. Plantagen hed Suzanneberg, meddelte han, og ejedes af Prokurator Jørgensen i St. Thomas. Han selv hed Lindqvist og var af dansk-svensk Oprindelse, men talte ikke andet Sprog end Engelsk. Med Planternes sædvanlige Gæstfrihed, som heller ikke fornægtede sig i denne Afkrog, bad han os deltage i sin Frokost, der ikke kunde kaldes ä la carte. Den bestod nemlig kun af Brød og Mælk og dertil dansk Brændevin, som vi blandede i lunkent Vand. Men Maden smagte udmærket. Vi passiarede, spiste, klinkede og drak, og lagde os endelig, da vi efter endt Maaltid havde aabnet Vinduer og Døre, ved hinandens .Side op paa Bordet. Paa denne luftige Plads fik vi saa en Times Søvn.

Solen stod adskilligt lavere paa Himlen, da vi forlod. Plantagen og sammen med Hr. Lindqvist red op paa Øens;højeste Bjerg, Kamélbjerget, der hæver sig 1200 Fod over Havets Overflade. Fra dette Bjergs Tinde ser man til alle Sider Havet, og som grønne Blade svømmende i de blaa Bølger, Øerne Tortola, Virgin Gorda,

Grabenisland og -endnu flere Smaaøer uden Navn. Fjernere ses St. Thomas' og Hans Lolliks grønne Bjerglinjer, og langt ude i Horisonten St. Croix og Portorico, der, til Trods for Afstanden, træder frem med tydelige Omrids i den lette Luft.

Fra Kamélbjerget kommer man til Rif Bay, hvor der i Klipperne findes Indskrifter fra Karaibernes Tid, men da Karaiberne formentlig ikke kan have skrevet noget, der har Nyhedens Interesse, begiver vi os straks ind i Coral-Bay, den store, dybe Havn, som Englænderne engang har opmaalt, og paa hvis Besiddelse de siges at ville sætte Pris. Ved Indløbet til denne Havn, der kan rumme flere Hundrede Krigsskibe, ligger der Ruiner af et Fort. Inderst i Bugten ser man nogle Hytter og en moraviansk Kirke. Den eneste fremmede, der lander her, er vistnok Kommunelægen fra St. Thomas, Dr. S. Finsen, som éngang om Maaneden kommer sejlende og giver den farvede Befolkning gratis Konsultation.

Fiskerne, der lever langs med denne Kyst, er næsten alle Skildpaddefiskere, og selvfølgelig griber vi med Glæde Lejligheden til paa nært Hold at se, hvorledes Negrene fanger dette højtansete Dyr.

Det er fra St. Jan, at det kongelige Køkken og Skydebanen, og maaske ogsaa andre Restavrationer hjemme, faar den ægte Skildpadde. Padden, der sædvanlig er 1—l112 Alen lang og ret rigelig, findes rundt om de vestindiske Øer, kommer nu og da op i Lavvandet for at spiseen bestemt Slags Tanggræs, men medens den tilfredsstiller sin Appetit, faar den sine store Ben indviklede i Fiskernes stærke Garn. Ogsaa fanges Skildpadden, naar den gaar i Land. Ved Bredden af de ubeboede, solbeskinnede Bugter ser man Hunnen vralte op i Sandet for at lægge sine Æg. Disse er en Kende større end et Hønseæg, men bløde i Skallen som en Viskelædersbolt. De lægges i Lag, og over hvert Lag sprætter Skildpadden varmt Sand og til Slutning et tyndt Lag Sand over samtlige Lag. Derpaa udruger Solen Æggene, og næppe kommer Skildpaddeungerne frem, før de vender Næsen ned mod Havet. Men under Æglægningen ligger Fiskerne paa Lur bag Klipperne og mellem Buskene, og bedst som Skildpadinden er beskæftiget med at skrabe Sand, overraskes hun af de Sorte, soin styrter over hende, griber hende i det ene Bagben og med et Snup vender hende om paa Ryggen. Der hører, som man let forstaar, en ikke ringe Øvelse til for at udføre dette Kunststykke, thi ved den mindste Støj sætter Skildpadden Benene i Sandet og rejser dette om sig i en Sky. Men Dyret bliver straks føjeligt og roligt, naar det ligger paa sin Ryg. Man gør sig vanskelig nogen Forestilling om det pudsige i Situationen, naar de Sorte farer ud og tumler om i Støvet med en Skildpadde, der gør fortvivlet Modstand, sparker i Sandet og knuser sine ogne Æg.

Padden, der kan leve 8 Dage uden Føde, transporteres derpaa til St. Thomas, hvor den spises eller sendes videre i levende Tilstand, nedsænket i en Balje fyldt med Søvand. Prisen for Skildpadde er i St. Thomas 10 Øre Pundet, saa man forstaar, at baade Skildpaddesuppe og— hvad vi ikke kender hjemme — Skildpaddesteg er en Hverdagsspise i Vestindien. Den almindeligste spiselige Skildpadde er Greenbacks Turtie, hvoraf det grønne under Bugskallen anvendes til Suppe, medens Filet'en steges som almindelig Steg. Æggene har en ubehagelig sandet Smag. Naar de er kogte, faar de Udseende af Æggeblommer. At disse sædvanlig spises flækkede til den ægte Skildpadde,, kan maaske forklare Anvendelsen af overskaarne Æg til vor forlorne Dito. Det ægte Skildpaddekød er tørt og minder i Smagen om en stærkt stegt Flæskesteg. Oprigtig talt bliver man lidt skuffet, første Gang man spiser denne Raritet.

Foruden Greenbacks fanges endnu to andre ægte Padder paa St. Jan, nemlig Hawks Bill, hvis Skal bruges til Daaser, og Trunk Backs, hvoraf der fremstilles Olie. Kødet af disse to Arter er ikke velsmagende. Men Skallen af den Førstnævnte betales i St. Thomas med 10—15 Kr. pr. Pund.

Det Sprog, vi hører Skildpadde-Fiskerne tale, er det saakaldte Kreolsprog, som man vistnok vilde forstaa, selv om man ikke forstod andre Sprog end Dansk. Kreolsproget er nemlig en Blanding af Dansk, Hollandsk, Engelsk og Spansk, men naar det høres, klinger det som Dansk-Hollandsk. De fleste St. Janere kan dog ogsaa tale Neger-engelsk; indbyrdes taler de Kreolsprog.

— Men Dagen hælder, og vi bestiger atter Hesten og begiver os til Crux Bay. Paa Vejen aabner den ene Udsigt sig efter den anden til de dejlige Smaabugter, hvor Klipperne lyser af Granater, og hvor Havbunden med sin rige Plantevækst er synlig i det forunderligt klare Vand. Hersom overalt i Vestinden betages man af en Natur, der i al

sin Ubevægelighed ikke bliver trættende, fordi den stadig frembyder andre Billeder. For hver ny Bugt, en ny Natur.

— Efter henimod et Par Timers Ridt befinder vi os igen i Crux Bay, hvor Landfogden, fremdeles tilknappet diplomatisk, fremdeles rugende over store Statshemmeligheder, men elskværdig lige til det sidste, gør en let Foroverbøjning, idet Baaden glider bort fra Land.

— Fra det Fjerne ser vi ham vandre op mod Fortet i det røde Aftensolskin. Hr. Schellerup har haft en varm Dag, men han har frelst St. Jan.

*

Samtaler.

Den mægtigste Mand i St. Thomas er den tyske Konsul, Kapt. *F. Becker.* Naar *han* paaklædt som en Prøjser i ensom Majestæt bevæger sig gennem Gaderne til sin Kontorbygning, smutter de Sorte hurtigt ind i deres Hytter, medens de Hvide, han møder, hilser ham med paafaldende Ærbødighed. Som Fremmed faar man straks Følelsen af, at denne Mand er mindst lige saa mægtig som Hs. Ekscellence Guvernøren.

Og det er han formedelst sin eminente Dygtighed. Det er ham, der gennem 30 Aars ihærdigt Arbejde harskabt og udviklet den mægtige Dampskibslinje, der forbinder Hamborg med Vestindien og nu tæller 28 Dampere af Størrelse som Thingvalladamperne. Denne store Flaade tilhører Hamburg-Amerikanische Packetfahrt og har — til Lykke for St. Thomas — sit Knudepunkt i denne Havn. Damperne, der fører Evropas Produkter til Vestindien og Vestindiens til Evropa, anløber Havnene paa Haiti, Venezuela, Columbia og Panamakysten. Disse Havne ligger vest for St. Thomas, spredte i en stor Bue, og paa Vejen til Bestemmelsesstedet kan Skibene derfor uden stort Besvær dirigeres ind til Kapt. Becker, der giver Kaptejnen sine Ordrer og forsyner Skibene med Kul, Proviant og Vand. Samtidigt faar de tyske Dampere et Hjælpekorpsom Bord af danske Negre, der følger Skibet paa dets Rundrejse og sættes af, naar det for hjemgaaende paany anløber St. Thomas' Havn. Ialt befinder ca. 300 Negro sig til Stadighed paa denne Rundrejse, og Kapt. Becker udbetaler aarligt 4—500,000 Kr. i Arbejdsløn til dansko Undersaatter. Han er følgelig Byens største Arbejdsgiver og overhovedet den fornemste Repræsentant for de størro Dampskibslinjer, der ikke har forladt St. Thomas.

Om denne Mands Dygtighed og Strenghed, ja Haardhedr havde vi paa Forhaand hørt megen Tale. Vi tænkte osham egenlig som en Vildtysker, der var farlig ikke blot for de Sorte, men ogsaa for de danske Myndigheder paa den lille 0!

Men det var ikke det Indtryk, vi fik af Kapt. Beckerr da vi lærte ham at kende i hans eget gæstfri Hus. Vel viste han sig som en Mand, for hvem PaketselskabetsInteresser var den højeste Lov, en Mand, der havde sat :sit Liv ind paa at skabe denne Linje, der desværre ikke *er i danske Hænder. Men under Mandens stramt tillukkede Ydre røbede sig hurtigt det bløde, tyske Væsen, og hans bøse Ansigt formildedes ved de blaa Øjne og ved et Stænk af Melankoli, der nylig havde faaet Næring ved en elsket Datters Død.

Det var en Aften paa Konsulens fritliggende Altan, hvor han saa gerne sad og spejdede efter de ankommende Dampere, at vi bad ham om en Udtalelse angaaende de •danske Øer. Han ytrede:

„Naar jeg begynder med at sige, at jeg personlig ingen Grund har til at klage over det danske Guvernement, der al Tid er kommet mig i Møde, saa vil Ingen opfatte mine Ytringer som dikterede af privat Uvillie. I selskabelig Henseende har jeg al Tid sat megen Pris paa Guvernørerne — de har alle været gode Selskabsmænd — men i kommerciel Henseende derimod har vi Købmænd ikke kunnet være blinde for den Række Misgreb, de har begaaet, og som er Skyld i, at vi nu sjælden ser et fremmed Skib i St. Thomas' prægtige Havn. Grundene til denne sørgelige Situation er mange, men den fornemmeligste er vel den, at Havnen først blev gjort til Frihavn - efter, at Sejladsen var gaaet fra os og havde samlet sig paa den engelske 0 Barbados.. Den mest energiske af de

danske Købmænd, Vald. Hanchell, er fulgt med derned, •og Hamborger-Paketselskabet, der nu er Havnens største Indtægtskilde, har ingen anden Grund til at blive her end den, at vi har bedre Betingelser paa dansk end paa fransk <og engelsk Grund. Handelsinteresser har vi jo ikke her idansk Vestindien. Øen tjener os kun som Station og Stabelplads, og vi vilde næppe komme her, om vi selv ejede en 0. Denne Havn mistede sin Betydning, da Damperne afløste Sejlskibene og med den større Hurtighed, uden at proviantere undervejs, kunde løbe lige ind til den mellemamerikanske Kyst. Hvad skal nu de andre Landes Skibe her, naar de har Kul og Proviant nok til at naa deres egne Besiddelser? Og kommer de endelig til St. Thomas, opmuntrer man dem ikke. Her er ofte Vandmangel, og hvad værre er, her er kun ét Kulfirma, der selvfølgelig benytter sig af Lejligheden og tager høje Priser. Den eneste Redning for disse Besiddelser vilde efter min Mening være den, at de gik over til en større Magt, der gennem sin Handelsflaade kunde yde Øerne det fornødne Rygstød og bevare dem, indtil der en Gang ved Panama-kanalens Gennemførelse skabes ny Muligheder. Jeg er dog ikke sikker paa, at Panamavejen kommer til at gaa forbi St. Thomas. I hvert Fald maa 'der gøres noget, saasom Oprettelsen af Dokker og Reparationsværfter, for at lokke Skibene hertil. De vil ellers snarere tage Vejen hen mellem Haiti og Portorico —

Saa vidt den tyske Konsul, Kapt. Becker.

..

Den franske Konsul i St. Thomas, Mr er en

lille, livlig Sydlænding, der bebor en af Byens eleganteste Villaer. Foruden at være Konsul er han Repræsentant for den store franske Linje Compagnie , der

mere og mere trækker sine Skibe fra St. Thomas. Konsulen, der er en rig Mand, fører stort selskabeligt Hus, og naar han kommer kørende gennem Gaderne i sin

Det danske Vestindien. 10pyntelige Vogn, der foruden hans egen livlige Skikkelse rummer en Flok pludrende, hvidklædte Børn, en elegant Frue og en smuk fransk Bonne, saa smiler baade sorte og hvide Ansigter ham i Møde, og den Maade, hvorpaa man hilser ham, vidner om, at han er en af Byens mest populære Mænd.

„Min Mening om St. Thomas!" raabte Konsulen, da vi spurgte ham — og hans smaa, sorte Øjne gnistrede, idet han febrilsk rullede en Cigaret.

„Ja, havde fornuftige Mennesker administreret denne 0, saa havde vi endnu haft en god Havn, men alt kommercielt Liv er gaaet til Grunde ved Myndighedernes Fejl. Jeg har boet her i 16 Aar og som Formand for Kolo-nialraadet har jeg gjort, hvad jeg som Købmand kunde gøre for at holde de omliggende Øer Stangen, da de for Alvor begyndte at skabe en Konkurrence. Men til hvad Nytte? Man tror i Danmark, at unge Militærpersoner har Forstand paa Handelssager. Parbleu, hvad skal vi med en Oberst? Er det Meningen, at vi ligger her for at føre Krig? Formentlig ikke, men selvfølgelig maa en ung, dansk Officer blive ør i Hovedet, naar han kommer herud og behandles, som om han var kommanderende General. Og hvad koster ikke alt dette militære Væsen, f. Eks. Kanonaden paa de store Modtagelsesdage" — —

Og den iltre Konsul lod sig henrive til en Række Udtalelser, som han bad os udelade. Om de kommercielle Forhold ytrede han følgende:

„Paa den nærmeste 0, Portorico, gør man nu ved Anlæg af et udstrakt Jæmbanenet stærke Anstrengelserfor at tilføje os det sidste Slag. De eneste store Dampskibslinjer, her er tilbage, er Tyskernes og Franskmændenes. Tyskerne har intet andet Tilholdssted og bliver her, hvordan det saa end gaar. Vi derimod begynder at vende Blikket mod Portorico. hvor der er et Opland paa en Million Mennesker. Her er ingen Mennesker paa St. Thomas, og for en Dampskibslinje er Mennesker Penge. Det var en Ulykke saavel for Danmark som for Øerne, at Amerikanerne ikke købte dem i 1868. Herovre troede vi jo, at vi var solgte. I hvert Fald blev vi ved et kgl. aabent Brev løste fra vort undersaatlige Forhold til Danmark, men til almindelig Overraskelse, navnlig for de Sorte, blev vi atter indlemmede i Danmark ved et andet kgl. aabent Brev. Siden har man ikke talt videre om at sælge os, skønt det dog, uden Hensyn til Prisen, vilde være en Profit. Udspredte man en Dag i danske Blade det Rygte, at Amerikanerne tænkte paa at købe Øerne, hvad de forøvrigt gør, saa vilde der blive Bevægelse imellem

Tyskerne, thi deres Krigsskibe og Koffardiskibe søger med Forkærlighed St. Thomas. Som danske Besiddelser har Øerne kun ét Haab: Panama. Naar denne store Samfærselsvej mellem 2 Verdenshave bliver aabnet, og det vil ske en Gang, kan St. Thomas atter faa Betydning som Oplagsplads for Kul og Proviant. “

Saa vidt den franske Konsul.

Som man ser, berørte Konsulen de Forhandlinger, der

i Slutningen af Treseme fandt Sted mellem Danmark og

Nordamerika angaaende Salget af de dansk vestindiske

Øer. Da disse Forhandlinger er lidet kendte, udbad vi os

10*paa Hjemvejen Oplysninger desangaaende hos General C. T. Christensen, der under Salgsforhandlingeme var dansk Generalkonsul i New York. Hr. Christensen oplyste:

„Midt i Treseme havde Nordamerika købt Atlaska af Rusland for 772 Million Dollars og et Par Aar efter forespurgte den amerikanske Udenrigsminister hos General Raasløff, daværende dansk Gesandt i Washington, om Danmark vilde være tilbøjelig til at sælge de dansk vestindiske Øer. Efter lange Forhandlinger tilbød den danske Regering at afhænde de to mindste Øer for 10 Millioner Dollars, men slog dog af til 1372 Million Rigsdaler, og efter nogen Overvejelse gik den nordamerikanske Regering ind paa at købe St. Thomas og St. Jan for denne Sum. Imidlertid var Præsident Johnston i Aaret 1868 afløst af Præsident Grant, der personlig foretrak, at Amerika ejede San Domingo frem for dansk Vestindien. Men Mr. Seward, der var Udenrigsminister, og Mr. Summer, der var Formand i Senatet for det Udvalg, som havde med den dansk-vestindiske Sag at gøre, var General Raasløffs personlige Venner, og begge var fremdeles stemte for, at Salget kom i Stand.

Den danske Regering sendte derfor Kammerherre Carstensen til Vestindien, for at de Indfødte kunde afgive deres Votum angaaende Øernes Afhændelse, og paa Vejen standsede Kammerherren i Washington, hvor man forsikrede ham om, at alting var i Orden, og at Senatet vilde bekræfte Traktaten, saa snart Afstemningen i Vestindien havde fundet Sted. Kammerherren rejste derfor videre og lod Afstemningen foretage med det Resultat, at Øernes Befolkning næsten enstemmigt udtalte sig for at blive ameri-kanske Borgere. Da dette var bragt i Orden, ventede Raasløff, at Senatet skulde tage Affære, men til hans og alle Danskes Overraskelse lod Senatet nu, som om det intet havde at gøre med den Sag. Den kom aldrig til Behandling og sygnede hen, hvilket som bekendt havde den Virkning for General Raasløff, at han blev umulig som Politiker og maatte indgive sin Demission. I „New York Tribune" førte jeg paa den Tid en heftig Fejde med den bekendte Redaktør Horace Greely, der søgte at tage Fri-stateme i Forsvar, men jeg tror det lykkedes mig at godtgøre, at Amerikanerne aldrig havde vovet at byde en Stormagt, hvad de her havde budt et lille Land.

Hvad var da Grunden til, at Salget strandede? Temmelig bestemt vides det og véd jeg, at Rusland ved Atlaskas Salg betalte en halv Million Dollars som Privatkommission til Fordeling paa Steder, hvor disse Penge gjorde god Virkning. Og jeg véd ligeledes, at den danske Traktat kunde være bleven gennemført paa lignende Betingelser. Derom vilde General Raasløff imidlertid ikke høre Tale. Det er hele Hemmeligheden."

Efter denne lille Afstikker fører vi vore Læsere op til Guvernementssekretæren, Hr. V. Schultz, en elskværdig juridisk Embedsmand midt i Trediverne, der under Guvernørens Ophold paa St. Groix er den højeste Embedsmand paa St. Thomas. Hr. Schultz, hvem vi træffer i Gala, havde netop præsideret i en Krigsret over en Soldat, der havde sovet paa sin Post, men som paastod, at han bare havde sat Geværet fra sig og lagt sig nedi Gineegræsset. Han kunde nemlig ikke udholde at staa oprejst i den stærke Varme. Vi anmoder Hr. Schultz om en Udtalelse, og han ytrer følgende:

„Det har ingen Nød med dansk Vestindien. Vi er nu stærkt optagne af Tanken om at opdyrke St. Jan og at erstatte Sukkeret paa St. Groix med et nyt og mere indbringende Produkt. Det har som sagt ingen Nød. Ogsaa i St. Thomas bliver Forholdene for hver Dag lysere. Havnen maa nu ansés for at være Frihavn, og Skibsfarten bliver livligere og livligere. Der er allerede kommet 2 ny Linjer. Det har som sagt ingen . . . men lad os ikke komme

nærmere ind paa det! Rigsdagen er jo i Færd med [-Udarbejdelsen-] {+Ud- arbejdelsen+} af en ny Koloniallov. Lad dem om det der-

hjemme. Her beskæftiger vi os ikke med Politik."

Saa vidt Hr. Schultz.

Endelig kunde der i denne Forbindelse være Grund til at meddele Indholdet af en Samtale, vi havde med en fremragende Mand, der ikke ønskede at blive nævnt ved Navn. Kort sammentrængt ytrede han følgende:

„Der kan kun være Tale om at afhænde Øerne til 2

Magter, nemlig til Nordamerika og til Tyskland. Med den

første Liebhaver har de danske Diplomater dog næppe Lyst til at indlade sig, og det med god Grund, thi Amerikanerne behandlede os ikke videre hensynsfuldt i 1868. Ogsaa overfor den anden Liebhaver, Tyskland, er der Vanskeligheder. Salgstanken vil her hæmmes af den nationale Uvilje — saafremt da ikke det, der nationalt ligger os imellem, netop gennem Salget kunde faa en ydre Afslutning, f. Eks. ved et Bytte, hvorved Danmark bortgiverØerne for det danske Nordslesvig. Denne Tanke er ikke fremmed for de ledende Mænd i tysk kolonial Politik. Tyskerne har under den nuværende Kejser tilbyttet sig Helgoland, og Enhver, der med Opmærksomhed har fulgt, hvad der i den Anledning og senere er fremkommet i den officielle tyske Presse, vil ikke blive overrasket, om en Byttehandel finder Sted, ja meget kunde tyde paa, at denne Tanke fra Fantasiens Verden nu er ved at træde ind i den Sfære, hvor Tanker og Ønsker, der ligger i Luften, faar Indhold i en Traktat. “

Saavidt denne Meddeler, som forøvrigt kun har udtalt, hvad der længe har været ymtet om i Krese, der interesserer sig for dansk Vestindien. Maaske er det kun Rygter, men i hvert Fald har disse Rygter antaget en besynderlig fast Form.

Sluttelig præsenterer vi Læseren for Negren C. L. Petersen, den bekendte Leder af Oppositionen i St. Thomas’ Kolonialraad. Petersens Forældre var Slaver paa St. Croix, og han selv var 12 Aar gammel, da han deltog i den blodige Opstand, ved hvilken Slaverne i 1848 aftvang „Massa Peter“ (Guvernøren Scholten) hans Løfte om Negerslaveriets Ophævelse. Petersen er vel saaledes den eneste folkevalgte Repræsentant i Kongeriget Danmark, der har deltaget i en blodig Revolution for Friheden — man kunde sige Danmarks eneste virkelige Revolution.

Som man ser af Billedet i Vignetten, er Petersen en Mand, der bærer Skilning i sit krøllede Haar, stort Fuld-skæg og Briller, der blandt de Sorte er Kendetegn paa Lærdom. Petersen nyder en ikke ringe Anseelse. Som Medlem af Kolonialraadet deltager han i Guvernemen-tets officielle Fester. Han er en Mand, der ikke blot har tilkæmpet sig Friheden, men ogsaa en betydelig Dannelse, hvori der dog paa en pudsig Maade blander sig naive Negerforestillinger. Saaledes hævdede han i Sundhedskommissionen, da man diskuterede Karantæneforanstaltninger mod Kolera, at denne Sygdom kom fra Jorden. Under en Koleraepidemi burde Negrene derfor tvinges til at gaa med tyksaalede St.øvler. De 3 danske Læger, der sidder i Kommissionen, havde selvfølgelig ondt ved at bevare deres Alvor, og overhovedet vækker saadanne Udtalelser ofte Latter blandt de Hvide. Desuagtet indrømmes det, at Petersen er en udmærket Repræsentant for Negrene. Læseren faar nu høre ham og dømme ham.

Vi indledede Samtalen, der fandt Sted paa Hotellet, med at spørge Petersen, hvad Indtryk den ny Guvernør havde gjort paa den farvede Befolkning. Han svarede:

„Ekscellencen har gjort det bedste Indtryk. Han danser udmærket. Men det har været os imod, at han er ugift. Om Aftenen forbliver den gifte Neger i sin Hytte. Den ledige Mand derimod gaar ud og tilbringer Natten mellem Palmerne. Dette siger jeg om Negeren. Nu kan De sige, hvad De vil, om Guvernøren. De er jo en hvid Mand."

Om Rettergangen paa St. Thomas udtalte Petersen:

„For os Negre, der kun kan tale Engelsk, er det en Ulykke, at Rettergangen foregaar paa Dansk. Vi afgiver vore Forklaringer paa vort eget Sprog, og Forklaringerneoversættes af Dommeren, før. han indfører Vidnesbyrdet i sin

Protokol. De Farvede har jo Vanskelighed ved at udtrykke sig, og naar Vidnesbyrdet tilmed skal oversættes, faar det let en anden Form. Udgiften er altfor stor,, naar vi skal leje Sagfører. Vi faar jo ikke meget for vort Arbejde. For de Fattige er det umuligt at skaffe Sagfører."

Vi spurgte Petersen, hvad der efter hans Mening burde foretages for at skaffe Balance i Øernes Budget.

Han svarede:

„Det véd jeg ikke. Men maaske De selv kan udfinde det, naar De betænker, at de 33,000 Mennesker i Vestindien aarligt koster 800,000 Kr. at regere. Guvernøren faar 40,000 Kr. for sin egen Mund. I Pensioner betale& der aarligt 80,000 Kr. Alle disse Penge bruger Embeds-mændene. I sender dem, og vi Negre bærer dem i Land.

Men naar I nu klager over, at det koster Jer saa meget, saa svarer jeg, at dersom vi Sorte havde Magten over Danmark, og vi ikke tjente noget ved at sende Jer en Guvernør, der kunde danse, en Embedsstand, der kunde spise Middage, og halvtredie Hundrede Soldater, der kunde gaa imellem Palmerne med Jeres Døtre, dersom vi ikke kunde tjene noget ved at sende alt det, saa vilde vi beholde baade Guvernøren, Embedsmændene og Soldaterne hos os selv og lade Danmark regere af en Hvid. Maaske kunde han gøre det lige saa daarligt som en Sort."

Vi spurgte Petersen, om han troede, at Øerne kunde undvære de danske Embedsmænd. Han svarede:

„Det er jo ikke dem, der bærer Kul, og ikke dem, der skærer Rør. Det er os Negre. De danske Embedsmænd har ikke gjort andet end at beskatte os. Vor gode Havn.har de ødelagt ved altfor store Afgifter. Omsider har de indset deres Fejl og har gjort Havnen til en Frihavn. Men nu er det for sent. Skibene er gaaede til Barbados. For

ns er der ikke mere noget Haab.“

Sluttelig sagde Petersen:

„Vil De meddele Deres Landsmænd, hvad jeg her har sagt Dem?"

„Ja, om det ikke kan forvolde Dem Ulejlighed."

„Jo, det vil forvolde mig Ulejlighed for mange Aar.

Men det er første Gang i mit Liv, at en sort Mand fra disse Øer faar Lejlighed til at udtale sig for Borgerne i Moderlandet. Jeg staar da ved, hvad jeg har sagt, og jeg tror om Dem, at De ikke vil fordreje mine Ord."

„Nej, De kan være sikker paa, at Deres Udtalelser skal fremtræde i uforandret Form."

„Tak. Hvad De skriver, vil blive oversat paa Engelsk og oplæst i de farvede Forsamlinger."

Og efter et Øjebliks Tavshed fortsatte Petersen:

„Mærkeligt er det, at der aldrig kommer danske Rejsende til Vestindien. Naar jeg undtager Embedsmænd og Militære, er De den første Rejsende, jeg har set i disse mange Aar. Man kender desværre ikke vore Forhold i Danmark. Jeg havde Lyst til at rejse derover og holde et Foredrag, naar Kolonialloven kommer for i Rigsdagen."

„Ja, rejs! De vil faa fuldt Hus!"

„Men det er en dyr Rejse og en lang Rejse — længere end til Haiti."

Og den sorte Mand lod Øjet glide ud over Byen, der fredeligt hvilede mellem Bjergene, svagt oplyst af det sidste gule Aftensolskin. Vinden susede mellem Palme- og Kokus-træer, og rundt om Huse og Gærder tumlede Negerbørnene sig i overgiven Leg. Det var, som anslog Naturen her en Streng, der ogsaa klinger gennem Samtalen, vi har refereret, ja klinger gennem hele denne Bog: Den uforsonlige Modsætning — den uforsonligste, Troperne har at fremvise — mellem dette Land og Hjemlandet paa den anden Side Oceanet.